DE
GENUINI QUEM VOCANT DATIVI USU HOMERICO.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

UNIVERSITATE

FRIDERICIANA HALENSI CUM VITEBERGENSI CONSOCIATA

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

CAROLUS GUENTHER

COETHENSIS.

HALIS SAXONUM.

LIPSIAE, TYPIS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXXXIV.

Constat nunc inter grammaticos, in usu atque significatione dativi Graeci discernendas esse significationes trium casuum, instrumentalis, localis, genuini quem dicunt dativi. Qui casus quomodo inter se cohaererent, Delbrueckius in libro, qui inscribitur 'Ablativ, Localis, Instrumentalis im altindischen, lateinischen, griechischen, deutschen etc.' elegantissime ostendit. Postquam igitur apparuit omnes casuum disciplinae, quae antea prolatae erant, descriptiones falsas esse, quod ex falsis opinionibus profectae essent, coeperunt viri docti libros de universa arte grammatica Graecorum scribere, qui satisfacerent novis sententiis. Sed in tanta materiae copia fieri non potuit, quin nonnulla, quae minora esse videbantur, aut obiter tractarentur aut plane omitterentur, nonnulla minus recte dissererentur, alia quae natura cohaerent, seiungerentur. Qua de causa alii suo iure explorabant, quomodo casus a singulis scriptoribus essent usurpati. Cum autem vetustissima monumenta linguarum primum perquirere semper summam afferat utilitatem, quod in illis genuina quaedam et ad antiquissima tempora pertinentia nonnunquam servata videmus, in Homeri carminibus, antiquissimo Graecae linguae monumento, maxime elaborasse viros doctos non est cur miremur. Postquam igitur genetivus linguae Homericae dissertationibus Weidenkaffii[1]) et Heilmanni[2]), accusativus libro La Rochii[3]), localis studiis Lehmanni[4]), Capellii[5]), Nahrhaftii[6]), instrumentalis Waltheri[7]) dissertatione iam satis tractati sunt, non inutile esse mihi videtur de tertia, ut ita dicam, dativi parte, usum atque rationem genuini dativi dico, accuratius disputare.

Proficiscendum est mihi ab eorum virorum doctorum commemoratione, quorum libri ad hanc rem pertinentes usui mihi fuerunt. Ac primum quidem illos dico, qui in universum de dativo

1) C. Weidenkaff: De usu genetivi apud Homerum. Halis 1865. — 2) A. Heilmann: De genetivi Graeci maxime Homerici usu. Marburg 1873. — 3) J. La Roche: Homerische Studien, der Accusativ im Homer. Wien 1861. — 4) H. Lehmann: Zur Lehre vom Locativ bei Homer. Neustettin 1870, Progr. — 5) C. Capelle: Dativi localis quae sit vis atque usus in Homeri carminibus, Hannover 1864. — 6) J. Nahrhaft: Ueber den Gebrauch des localen Dativs bei Homer. Wien 1867, Progr. — 7) E. Walther: De dativi instrumentalis usu Homerico. Vratisl. 1874.

disputaverunt in libris de arte grammatica compositis, Matthiaeum, Thierschium, Rostium, Bernhardyum, Kuehnerum, Kruegerum, cum afferant nonnulla commemorabilia et scitu digna, quamquam, quid debeamus comparationi linguarum Indogermanicarum, aut cognoscere nondum potuerunt aut parum cognoverunt. Deinde ab hac, quam dixi, scientia profecti G. Curtius et B. Delbrueckius optime meriti sunt de Graecorum arte grammatica, ille cum in libro suo artis grammaticae, tum in eo, qui inscribitur 'Erläuterungen zu meiner Schulgrammatik', hic egregie, ut supra commemoravi, dativum explanavit in libro, qui inscribitur: 'Ablativ, Localis, Instrumentalis etc.', tum eandem rem brevius exposuit in libro, cui titutus est 'Grundlagen der griechischen Syntax.' Duo autem libelli, quos antea scripserat, non sunt eiusdem momenti, cum in illis dativum habuerit pro casu inclinationis motusque, quae opinio, num vera sit, ipse dubitat, postquam Huebschmannus in libro 'Zur Casuslehre' demonstravit aliter esse iudicandum. Venio nunc ad eos, qui explicare conati sunt, quomodo dativi antiqui, instrumentalis, localis formae coaluerint quaeque vestigia eorum nunc etiam in dativo Graeco exstent. Usus sum praeter nonnullas observationes in operibus Boppii et Pottii factas dissertatione Gerlandii[1]); sed is audaciora contendit, quam ut ceteri viri docti sententias eius probare potuerint. Itaque L. Meyerus[2]) plane aliter iudicat, cui assentitur Capellius in libello, quem supra commemoravi. Deinde dissertationem P. Warnckii[3]) inspexi, qui explorare studuit, cuiusnam ex tribus illis casibus vestigia in dativo pluralis Graeco relicta essent. Perutiles autem mihi fuerunt libri eorum, qui usum localis, instrumentalis, dativi genuini demonstrare sibi proposuerunt. Quorum in numero primo loco mihi commemorandi sunt I. Bekkerus, qui in libro, qui inscriptus est 'Homerische Blätter', compluria observavit, et C. Capellius, quem plurimum ad cognoscendam vim atque rationem localis contulisse nemo est qui neget. De eadem re disseruerunt Lehmannus et Nahrhaftius in libris, quos supra commemoravi. Praeterea Nahrhaftius[4]) altero libello gymnasii academici Vindobonensis unam dativi genuini partem, quam dativum possessivum appellare mihi liceat[5]), tractavit.

1) G. Gerland: Der altgriechische Dativ, zunächst des Singularis. Marburg 1859. — 2) Leo Meyer: Gedrängte Vergleichung der griechischen und lateinischen Declination. Berlin 1862. — 3) P. Warncke: De dativo pluralis Graeco. Leipzig 1880. — 4) J. Nahrhaft: Beiträge zur homerischen Syntax. Wien 1871. — 5) 'Dativ der Angehörigkeit' vel 'des Antheils' Germanice dicere solemus.

De localis singulari usu, quo motus cursusque aliquo conversus significari videtur, Holzmannus accuratius disputavit in commentariis, qui vocantur 'Zeitschrift für Völkerpsychologie und Sprachwissenschaft' anno 1878 editis p. 182 sq. Deinde commemoro eos, qui de instrumentalis usu scripserunt, Lissnerum[1]), Mollerum[2]), Waltherum. Perlegi etiam libellos E. Friesii[3]) et Rumpelii[4]), qui quaestiones instituerunt de dativo genuino et quae La Rochius scripsit in commentariis, qui vocantur: 'Zeitschrift für österreichische Gymnasien' anno 1864 editis p. 557 sq. Praeterea autem ex iis, quae observaverunt Hentzius in Philologi volumine XXVIII, Gisekius in annalibus Bursiani qui pertinent ad annum 1874 usque ad 1875, C. Capellius in Indicis philologici qui vocatur volumine VIII p. 18 sq., fructum percepi haud exiguum.

Praeter eas formas, quas dativi nomine complecti solemus[5]), in Homeri carminibus duo suffixa ϑι et φι (φιν) invenimus, quae quod cum substantivis coniungi solent, a nobis breviter commemorari necesse esse puto. Atque ϑι quin locali vindicandum sit, non est dubium. Suffixum autem φι (φιν), quamquam Schleicherus et Delbrueckius omnibus fere viris doctis instrumentalem ei inesse vim probaverunt[6]), tamen ab Homero diversa ratione usurpatum videmus. Qua de causa compluribus locis magna est dubitatio, cui usui haec forma tribuenda sit, cum alii studeant quam plurimos locos instrumentali attribuere, alii non respicientes principalem vim suffixi φι (φιν) id unum agant, ut quam facillime et simplicissime formas interpretentur. Imprimis autem illi negant ullum locum attribui posse dativo genuino, quamquam ipsi fatentur praeter sociativum et instrumentalem etiam localem et ablativum sive genetivum separationem significantem exprimi posse formis suffixo φι (φιν) formatis. Itaque horum sententia mihi probatur, qui dicunt nihil esse, quod impediat, ne etiam dativo illae formae attribuantur, si quidem verbis, quae cum dativo coniungi solent, appositae sint. Ut vero ad singula nos vertamus, persaepe formas illas significare videmus locativum, ut *B* 480 *ἀγέληφι*, *K* 257 *κεφαλῆφιν*, *N* 168 *κλισίηφιν*, *T* 323 *Φϑίηφι*,

1) I. Lissner: Zur Erklärung des Gebrauches des Casussuffixes φιν φι bei Homer. Olmütz 1865 Prgr. — 2) A. Moller: Ueber den Instrumentalis im Heliand und das homerische Suffix φι (φιν). Danzig 1874. — 3) E. Friese: De casuum singulari apud Pindarum usu. Berlin 1866. — 4) J. Rumpel: De dativo Thucydideo. Königsberg 1857. — 5) Conferenda sunt, quae de his formis docet Gust. Meyer Gr. Gr. § 345—350, 372—378, 382 sq. — 6) Non sine dubitatione de hac re disputat G. Meyerus § 385.

ι 238 θύρηφιν, *T* 338 (= *Π* 139, ϱ 4) παλαμῆφιν etc., quem locum Boppium secutus locali attribuo, quamquam Delbrueckius ablativi, Lissnerus genuini dativi vim praefert. Praeterea autem nonnulli sunt loci, qui ablativi significationem partim cum praepositionibus ad illam pertinentibus, partim sine praepositionibus praebeant, ut praeter multos alios locos *Λ* 351 ἀπὸ χαλκόφι, ἐκ θεόφιν, παϱὰ ναῦφιν: sine praepositionibus autem ad hanc significationem referendae sunt formae δακϱυόφιν ε 152 et ναῦφιν *N* 700. Quamquam enim hoc loco ναῦφιν dativi fungi vice Lissnero persuasum est, tamen Delbrueckio assentior, qui genetivo sive ablativo hunc locum esse vindicandum putat, cum apud verbum ἀμύνεσθαι id, a quo aliquid sit arcendum, genetivo non dativo exprimi soleat, ut *M* 155, 179 etc. Denique etiam dativo nonnullos locos esse vindicandos censeo. Locum enim, quem solum Delbrueckius genuino dativo vindicari posse quamvis dubitanter concedat *B* 363 ὡς φϱήτϱη φϱήτϱηφιν ἀϱήγῃ, quamquam alii, ut Lissnerus, Mollerus, Waltherus explicari ita posse negant, tamen facere non possum, quin Gisekio assentiar, qui recte, ut mihi quidem videtur, docuit φϱήτϱηφιν vocem habendam esse dativum. Sed non modo φϱήτϱηφιν, sed etiam θεόφιν μήστωϱ ἀτάλαντος *H* 366 (= *Ξ* 318, *P* 477, γ 110, 409) genuino dativo attribuerim. Delbrueckius quidem locos, quibus haec verba inveniuntur, composito adiectivo ἀτάλαντος cum voce Sanscritana 'tul' putat instrumentali esse assignandos, quamquam omnia verba et adiectiva, quae significant 'parem vel similem esse' in Graecorum sermone cum dativo coniungi solent atque ἀτάλαντος quoque vox praeter illos locos, ubi θεόφιν positum est, semper (i. e. vicies ter) cum dativo coniungitur. Waltherus Delbrueckium secutus componit locutiones 'comparatus cum aliquo' et 'par alicui', quod exemplum non recte allatum esse apparet. Illa enim vox ἀτάλαντος non nisi adiectivo 'par' respondere potest, cum significationem habeat 'gleich an Gewicht',[1]) quae postea in latiorem aequalitatis notionem 'gleich' transiit. Itaque ut apud alia verba similitudinis ita apud adiectivum ἀτάλαντος quoque genuinum dativum agnoscendum esse existimaverim. Ac licet suspicari instrumentales suffixo φι (φιν) formatos, sicut dativus vicarius est localis et instrumentalis, ita vicarios factos esse non solum localis, sed, quamvis raro, etiam dativi. Sed de hac re iudicium est apud peritiores.

Quod tres illi, quos dixi, casus in unam formam coaluerunt,

1) Cf. Curtius: Grundz. der griech. Etym.[5] p. 220.

id ex parte quidem a similitudine pristinarum formarum derivandum est. Sed accedebat, quod in significationibus casuum illorum nonnulla erant, quae similitudine quadam inter se cohaererent. Ac primum quidem dicam, quibus locis appareat dativum et localem cognatione quadam esse coniunctos. Huc pertinent verba *τοῖσι δὲ μύϑων ἦρχε* similesque loci, quibus antea omnes dativum statuendum esse putabant, quamquam aliis locis, ubi praepositiones *ἐν* et *μετὰ* adhibitae sunt, perspicuum est locali omnes illos locos esse vindicandos. Deinde Delbrueckius, vir illustrissimus, demonstrare studuit apud verbum *δέχεσϑαι* localem esse statuendum, quod in lingua Sanscritana is, a quo vel apud quem aliquis aliquid accipit, locali exprimeretur. Neque tamen in hac quidem re sententiam suam probavit ceteris viris doctis, quibus dativum commodi apud haec verba adhibitum esse persuasum est. Atque ego quoque his assentiri malim, quod leges, quae valent in lingua Sanscritana, ad Graecam et Latinam referendas esse non puto, nisi nonnulla vestigia pristini illius usus exstant, quae ostendunt Graecos aut Latinos etiam iis temporibus, ex quibus antiquissima eorum scripta nobis servata sunt, re vera ita cogitasse de talibus locis. Cum autem vestigia non exstare mihi videantur, verbum *δέχεσϑαι* genuino dativo attribuendum censeo. Neque minus dubitamus, utrum dativum an localem probemus apud verba *ἄρχω, σημαίνω, ἡγέομαι, ἡγεμονεύω, ἀνάσσω, κρατέω, βασιλεύω*, de quibus locuti sunt Capellius et Nahrhaftius, qui causis quibusdam, quae postea commemorabuntur, commoti partim dativo partim locali ea vindicaverunt. Maximam autem dubitationem nobis iniciunt loci a Capellio maximam partem enumerati, ubi dativus locum, quo motus aliquis conversus est, significat. Quos uno excepto *μ* 257, ubi verbum *ὀρέγειν* cum genuino ut mihi videtur dativo coniunctum exstat, nonnullisque additis enumerabo:

Γ 318 *ϑεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.* cf. *Η* 177, *Ω* 369.
Ε 174 *Διὶ χεῖρας ἀνασχών.* cf. Ζ 257, *Τ* 254, *Ω* 301, *ι* 294.
Ζ 301 *Ἀϑήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.* cf. *Κ* 460.
Η 412 *τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεϑε πᾶσι ϑεοῖσιν.*
Δ 523 *φίλοις ἑτάροισι χεῖρε πετάσσας.* cf. *Ν* 549.
Η 130 *ἀϑανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι.*
Σ 602 *ἄλλοτε δ' αὖτε ϑρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.*
Ι 223 *νεῦσ' Αἴας Φοίνικι.* cf. *π* 283.
Ι 620 *καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε.*
ο 463 *ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.*
Α 524 *εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι.*

Quamquam enim Capellius, Hentzius, Nahrhaftius illos locos genuino dativo vindicare student, tamen est, cur hoc difficile statui posse mihi videatur. Neque enim facile perspicitur, cui usui dativi attribuendi sint loci, cum nulli se accommodent. Illud autem certum esse puto, cum dativus hoc loco motum aliquo directum significet, quam significationem non tam diversam esse a locativo Delbrueckius iudicat, hos dativos locali simillimos multum contulisse, ut casus miscerentur.

Restat, ut paucis doceam, quomodo instrumentalis cum dativo genuino cohaereat. Ac primum quidem hic tenendum est, cum nulla fere similitudo intercedere videatur inter dativum et eum, quem proprie dicimus instrumentalem, saepe dubitationem moveri dativus an sociativus sit statuendus. De verbis igitur *ἕπεσθαι*, *ὀπηδεῖν*, *ὀπάζειν*, quamquam ex ingenio nostri sermonis dativo assignanda et a Graecis quoque non ita multo post Homeri aetatem re vera assignata sunt, tamen in Iliade et Odyssea carminibus res aliter se habet. Cum enim fatendum sit praepositionibus sociativi *ἅμα*, *ξύν*, *μετὰ* perpicuum esse verba *ἕπεσθαι* et *ὀπηδεῖν*, apud quae saepius illae praepositiones usurpatae sunt, sociativo attribuenda esse, *ὀπάζειν* nobis ostendit non iam eiusdem momenti tum fuisse sociativum apud hoc verbum, cum semel tantum dativum cum praepositione *ἅμα* coniunctum inveniamus. Tamen sociativo *ὀπάζειν* nos vindicare oportet et propter vim principalem verbi et quod eiusdem originis est atque *ὀπηδεῖν*, quod verbum cum sociativo coniunctum esse constat.

Sequitur, ut pauca verba faciam de locali et instrumentali, qui quam facile confundi potuerint, apparet, cum antiqua illa vis instrumentalis, quae est societatis vel comitatus, ubi haec societas locum et tempus spectavit, magis magisque coaluerit cum vi locali. Cum igitur facillima sit localis cum instrumentali commutatio, cuius compluria exempla attulit Capellius, et instrumentalis propriae et antiquae formae in sermone Graecorum perpauca vestigia inveniantur, verisimile est primum instrumentalem in speciem localis aut plane aut maximam saltem partem se assimulasse, deinde localem et quod supererat instrumentalis concrevisse cum dativo.

Ipsius denique dativi propriam et principalem vim atque naturam Delbrueckius in libellis duobus primum editis pronuntiavit eam esse, ut significaret viam cursumque aliquo directum, qua in re ab accusativo ita differret, ut accusativus adventum potius et introitum, dativus motum exprimeret. Quam opinionem confirmare quodam modo videtur, quod in lingua Francogallica et Anglica

dativus praepositionibus 'à' et 'to' exprimi solet, quae, cum respondeant Latinae praepositioni 'ad', et ipsae motum significant. Contra Huebschmannus, qui in libro de casibus scripto accurate usum dativi in vetere lingua Iranica exquisivit, negat dativum inclinationis motusque sensum habere. Primum enim usum, qui exstet in linguis Indogermanicis, non respondere sensui inclinationis motusque. Deinde autem si dativus casus sit motionis, fieri non posse, quin antiquis temporibus, cum casus adverbiis illustrarentur, quae nunc praepositiones vocamus et quibus casus dirigi et constitui, si quidem ad originem harum structurarum respicitur, summa iniuria dicimus, etiam dativus adverbiis motionis illustratus et definitus sit. Sed in nulla lingua stirpis Indogermanicae invenimus dativum cum praepositionibus coniunctum esse, sed eas, quae ita usurpari videntur, aut locali aut instrumentali attribuendas esse. Quibus causis commotus Huebschmannus existimat dativum esse casum, qui significet personam aut rem participem totius verborum enuntiationis vel ad quam pertineant verba. Quam sententiam quamquam nondum plane probavit Delbrueckius, tamen eodem, si non maiore iure defendi posse quam illam priorem confessus est in libro, qui inscribitur „Die Grundlagen der Griechischen Syntax.“ Huebschmanni igitur secutus opinionem de dativi genuini usu Homerico disseram.

De dativo Homerico.

In Homeri carminibus dativum multo liberiorem usum ex antiquissimis temporibus conservasse supra commemoravimus. Videmus igitur persaepe ab Homero usurpatum esse dativum, pro quo in sermone posteriore praepositiones usitatae sunt, ut locis, quos supra attuli: *E* 602 *θρέξασκον ἀλλήλοισι* pro *ἐπ' ἀλλήλους*, *Γ* 318 *θεοῖσι χεῖρας ἀνέσχον* pro *πρὸς θεούς*. Neque aliter res se habet de dativis cum verbis eundi coniunctis, quorum exempla omnia hoc loco enumerare longum est. Satis sit exemplum *Δ* 500 *ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθεν*, ubi *οἱ* non modo exprimit eum, ad quem aliquis venit, sed etiam eum, qui particeps est totius verborum enuntiationis, id est qui quasi exspectat venientem. Deinde affero dativum cum substantivis coniunctum, quem quamquam La Rochius contendit nunquam ab Homero usurpatum esse, tamen ego rem aliter se habere infra ostendam. Tertio loco dico dativum ethicum, quem Homerus omnium scriptorum longe saepissime adhibuit. Denique commemorare mihi liceat eum dativum, quem nos vocamus 'Dativ der Angehörigkeit' vel 'des Antheils', Homero paene proprium; nam posterioribus temporibus non nisi raro invenitur. Enumerare possum praeterea multa, quae Homero sunt propria, sed haec hactenus. Veniamus nunc ad id ipsum, quod nobis proposuimus, ut in usum dativi Homericum inquiramus. Dicemus igitur primum de iis dativis, qui cum verbis et adiectivis et substantivis artius coniuncti sunt; deinde liberiorem dativi usum explicabimus.

A. De dativo cum verbis coniuncto.

Summa affinitate cum omnes inter se linguas stirpis Indogermanicae, tum Graecam et Latinam esse coniunctas iam ex eo intellegimus, quod iidem fere casus in omnibus his linguis apud verba eiusdem significationis positi sunt. Itaque si comparamus usum dativi verbis appositi, qui in Graecorum sermone exstat, cum aliis linguis, facile videmus duo esse verborum genera. Nam cum in uno genere dativi personas tantum significent aut res, quae vice personarum funguntur, verbis similitudinis, quae sunt alteri generi vindicanda, dativi et personarum et rerum appositi sunt. Illi igitur generi sunt

attribuenda primum verba, in quibus dandi vel tribuendi, deinde ea, in quibus dicendi vel loquendi inest significatio, tum ea, quae efficientiam, postremo, quae affectum ad aliquem spectantem exprimunt. Priusquam autem locos ipsos enumeramus, liceat nobis de verbis cum praepositionibus compositis disserere, cum plane aliter de iis iudicandum sit. Studiis enim illorum virorum doctorum, qui comparandis inter se linguis operam dederunt, constat nunquam praepositionibus dativum adiunctum esse in linguis Sanscritana, Graeca, Latina, sed aut localem aut instrumentalem. Dixerit autem quispiam omnia verba cum praepositionibus composita ea de causa aut locali aut instrumentali assignanda esse, si quidem praepositonem cum verbo compositam dativo apponere liceat ita, ut utraque significatio nihil differat (*ἐπιτίϑημί τινι, τίϑημι ἐπί τινι*). Et re vera rem ita se habere de verbis, quae cum praepositionibus instrumentalis *μετά, σὺν* composita sunt, Waltherus ostendit. Sed magna dubitatio nobis movetur, num etiam verba cum praepositionibus locativi coniuncta omnibus locis ad localis usum sint referenda. Holzmannus igitur, quae leges statuendae sint de eo locativo, quem vocamus 'Locativ des Zieles', si ad verba motionem significantia appositum eum invenimus, summa cum industria quaesivit. Disiunctis enim eis praepositionibus, quae localem suam significationem ipsum habentem quasi illustrant (*ἐνί, ἐπί*), et iis, quae locali novi aliquid addunt (*ἀμφί, περί, ὑπό, παρά, πρός*), primum dixit de verbis cum praepositione *ἐν* coniunctis. Ut autem accurate cognosceret usum localis apud haec verba factum, Holzmannus, postquam collegit eos locativos, quos apud verba simplicia sive solos sive adverbio *ἐν* illustratos invenit, ostendit, cum easdem leges apud verba cum *ἐν* praepositione coniuncta valere necesse sit, eos dativos locales esse habendos, qui, ut verbis eius utar, significant 'das in, auf oder an einem Gegenstande oder in der Mitte von Personen befindliche Ziel'. Qua de causa dativo attribuendi sunt loci *K* 482 *τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀϑήνη*, *Λ* 544 *Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανϑ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσεν*, locali autem *τ* 138 *μοι πρῶτος ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων*, *Ξ* 258 *καί κέ μ' ἄιστον ἀπ' αἰϑέρος ἔμβαλε πόντῳ*. Hanc igitur legem secutus intellexi omnia verba cum *ἐν* composita, sive motionem sive quietem significant, locali esse attribuenda praeter *ἐνίημι, ἐμβάλλω, ἐμπνέω, ἐνστάζω, ἐνόρνυμι*, cum quibus et localis et dativus genuinus coniuncti sunt. En exempla, quae locali attribuenda sunt:

ἐνίημι: *μινάγηνορίῃσι* *I* 700; cf. *K* 89, o 198; *πῦρ νηυσὶ* *M* 441; cf. *Φ* 338. *νῆα πόντῳ* *β* 295; cf. *μ* 293, 401; *ἕρματα λοβοῖσι* *Ξ* 182.

ἐμβάλλω: *δαλὸν νήεσσι* N 320; cf. O 597, Π 123, μ 145, ξ 305. *με πόντῳ* Ξ 258; cf. Σ 85, ε 431. *χαλίνους γαμφηλῇς* T 394. *μιν χερσὶν* Φ 47; cf. β 37, σ 103. *θάρσος κραδίῃ* Φ 547; cf. Ξ 151. *ἵππους πυρῇ* Ψ 172, 174. *μῆτιν θυμῷ* Ψ 315; cf. τ 485, ψ 260. *φάρμακα κρητῆρι* β 330. *σφαῖραν δίνῃ* ζ 116 (*ἑαυτὸν*) *κώπῃς* ι 489; cf. κ 129.

ἐμπνέω: *μεταφρένῳ* P 502. *φρεσὶ* τ 138.

ἐνστάζω: cf. T 348 (353) *νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στήθεσσιν.*

ἐνόρνυμι: *γόον πάσῃσι* Z 499. *φόβον Τρώεσσι* N 362; cf. O 366, Σ 218. *μένος Τρώεσσι* Θ 385. — Med. *ἄσβεστος δ' ἄρ ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν* A 599 (= θ 326); cf. θ 343.

Quomodo autem factum sit, ut Graeci non locativum posuerint, si in una persona aliquid acciderit, ex vi et natura Graecorum sermonis, qui certa et propria oratione, consuetudine sensuum et oculorum adhibita, utebantur, profectum esse mihi videtur. Qua de causa Graecos antiquissimis temporibus locali partem personae, in qua aliquid accidit, accuratius expressisse et persosonam ipsam in dativi forma apposuisse, postea autem, cum partem accurate exprimi necesse esse non iam putarent, locales omisisse existimo. In Homeri carminibus vestigia remanserunt utriusque usus. Longum est omnia exempla enumerare: satis sint duo: T 348 *ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στήθεσσιν*: cf. β 271 *εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος* et Ξ 151 *Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ*: cf. K 367 *τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη Τυδείδῃ*. Quibus exemplis allatis perspicuum est, quomodo pristina dicendi ratio transierit in sermonem posteriorem.

Iam nos convertamus ad verba cum *ἐπὶ* praepositione composita, de quibus paene easdem leges valere Holzmannus demonstravit. Ex natura et vi praepositionis *ἐπὶ* apparet, quamquam significare non potest, ut Holzmanni verbis utar 'das in einer Menge von Personen befindliche Ziel', tamen indicare eam posse locativum, qui exprimit 'das auf oder an einem Gegenstande befindliche Ziel' et tales dativos locales esse habendos. Praeterea autem videmus persaepe ab Homero *ἐπὶ* cum personis ita coniunctum esse, ut iter cursumque in aliquem conversum significet. Sed cum praepositio *ἐπὶ* cum locativo coniuncta plerumque significet cursum, qui infenso consilio in aliquem institutus sit, Holzmannus etiam eos dativos, quos verbis cum voce *ἐπὶ* compositis

appositos invenimus, locales esse habendos existimat, qui exprimant motum malo in aliquem consilio inceptum aut, ut ait Holzmannus, qui significent 'die in, an oder auf einem befindliche Stelle, auf die geworfen, gezielt, losgegangen wird'; significationem autem motus, qui non malo consilio studioque institutus sit, praepositionem ἐπὶ postea assumpsisse et tales locos dativo attribuendos esse. Neque tamen mihi probavit Holzmannus sententiam suam, cum, quae de cursu bono aut malo consilio incepto exponit, argutius quam verius disputata esse mihi videantur; certe in Homeri carminibus ἐπὶ praepositionem cum dativo coniunctam utramque habere significationem constat. Sed maximi momenti mihi esse videtur quaerere, quibus locis ἐπὶ suae naturae et rationi respondeat, id est, ubi praepositionem a verbo separari et ad casum apponi liceat. Cum autem intellegamus ita adhibitam esse praepositionem ἐπὶ omnibus iis locis, ubi habet significationem attingendi sive res sive personas, sive bono sive malo consilio attingitur, facile videmus, quomodo leges, quae valent de praepositionibus ἐν et ἐπί, differant. Cum enim ἐν significet in re aliqua aut in multitudine personarum fieri aliquid aut adesse atque ii tantum dativi, qui hanc notionem habent, coniuncti cum verbis compositis locales habendi sint, a verbis cum ἐπὶ compositis localis pendet, si re vera ἐπὶ tangendi sensum exprimit sive potius verbum vera et principali significatione usurpatum est. Nemo enim neget locis Ω 303 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι et Ω 272 ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον, si comparamus cum versibus γ 258 οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν et ξ 520 ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλλον αὐτῷ, idem significare ἐπὶ et nihil inter se differre dativos ἕστορι et αὐτῷ, χερσὶ et θανόντι. Tamen si sequeremur Holzmannum, ἕστορι et χερσὶ locales, αὐτῷ et θανόντι dativos nos habere necesse esset, quamquam omnibus locis propria localis vis exstat, quam Delbrueckius ita explicat: 'Der siebente Casus diente dazu, um alles das zu bezeichnen, was als Sphäre, Bezirk, Ort einer Handlung im weitesten Sinne angesehen werden kann.' Illud tamen concedo Holzmanno, non haberi posse locales dativos pendentes ab iis verbis, quae non propria et principali significatione usurpata sunt. Quam maxime perspicuum commemoro huius rei exemplum ἐπιτίθημι. Nam cum nemo sit, qui neget locis Ε 743 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο et ι 314 ὡσεί τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη similibusque localem esse statuendum, constat in versu β 192 σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν dativo vocem σοὶ esse tribuendam, cum hoc loco non dicat poeta poenam poni in aliquo, sed alicui. Qua de causa cum su-

pervacaneum sit accuratius verba enumerare, quae locali vindicanda[1]) sunt, ut *ἐπιπροΐημι*, *ἐπιχέω*, *ἐπισσεύω*, *ἐπιφέρω*, *ἐπιβάλλω*, *ἐπινέμω*, *ἐπαραρίσκω*, *ἐπιρρίπτω*, *ἐφορμάω*, similia, affero ea, quibus et localis et dativus appositi sunt:

ἐπιτίθημι: *κυνέην κρατί* *E* 743; cf. *Π* 137. *λίθον θύρῃσι* *ι* 243; cf. *ν* 373. *πῶμα φαρέτρῃ* *ι* 314. *στεφάνην κεφαλῆφιν* *K* 31; cf. *κ* 545. *χεῖρας στήθεσιν* *Σ* 317 (= *Ψ* 18).

ἐφίημι: *βέλος αὐτοῖσι* *A* 51; cf. *E* 206, *O* 444, *ω* 180, *τῷ ἀνδρὶ* *E* 174; cf. *E* 188, *Π* 812. *ἔγχος τῷ* *Υ* 346; cf. *Φ* 170; *χεῖρας τοι* *A* 567 *μνηστῆρσι* *α* 254 (= *ν* 376, *υ* 29, 39, 386, *ψ* 37). — *Ἶριν Πριάμῳ* *Ω* 117.

ἐπόρνυμι: *Ἀθηναίην οἱ* *E* 765; cf. *M* 293, *P* 72. *ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματά σφι* *ε* 109. *ὕπνον τῇ* *χ* 429. *ἄνεμον νηυσὶ* *ι* 67. — Med.: *ἦ καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆι* *Φ* 324; cf. *Ψ* 290, 293.

Dativos cum his verbis coniunctos in eo capite, ubi de dativo commodi agam, enumerabo.

Deinde dicam de intransitivis verbis cum *ἐπὶ* compositis, quorum sunt duo genera. Alterum enim significat statum quendam vel quietem, cui attribuenda sunt verba *ἐφιζάνω*, *ἔφημαι*, *ἐφέζομαι*, *ἐποχέομαι*, *ἐπικρατέω*, *ἐπιμίμνω*, *ἐπιπταίρω*, *ἐπιτλῆναι*, *ἐπεύχομαι*,[2]) *ἐφεψιάομαι*, *ἐφέστηκα*, similia, quae omnia cum locali coniuncta sunt praeter *ἐφεστηκέναι*, quod cum semel *ω* 379, ubi cum *ἀμύνειν* coniunctum est, idem sit ac 'beistehen, helfen', hoc loco ad dativum pertinere suspicor.

Alterum genus eorum est intransitivorum verborum cum *ἐπὶ* compositorum, quae motionem exprimunt: *ἐπιτοξάζομαι*, *ἐπιχράω*, *ἐπισσεύομαι*, *ἐπορούω*, *ἐπόρνυμαι*, *ἐφάλλομαι*, *ἐπαΐσσω*, *ἐπιτρέχω*, *ἐπικέλλω*, *ἐπιρρέπω*, *ἐπέρχομαι*, *ἔπειμι*, *ἐπιλλίζω*, similia: de quibus non assentior Holzmanno, qui dicit localem esse statuendum, si significet dativus 'das in feindlicher Absicht ins Auge gefafste Ziel', cum nimis subtiliter mihi iudicasse videatur. Maximam enim dubitationem ei movisse videtur verbum *ἐπέρχομαι*,

1) Cf. Holzmann: Zeitschrift für Völkerpsychologie und Sprachwissenschaft, 1878, X p. 205.

2) *A* 431 et *Π* 829 *σήμερον ἦ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσιν* dativum, qui significat eum, de quo aliquis gloriatur, localem habendum esse existimo, cum poeta victorem stantem in victo hoste, cum hastam extraheret, talia iactare cogitet (= über einem sich rühmen). Aliter iudicandum est de locis, ubi *ἐπεύχεσθαι* idem significat ac verbum simplex *εὔχεσθαι* (beten), cum praepositio hic nihil omnino pertineat ad casum.

cum in disputatione sua complura attulerit exempla, quae demonstrent casum, qui pendeat ab hoc verbo, dativo esse attribuendum, nisi quid malo consilio inceptum significet. Sed si consideramus accuratius haec exempla, facile intellegimus aliis de causis dativum esse statuendum. Quod enim attinet ad primum exemplum *Θ* 487 *Ἀχαιοῖς ἐπήλυθε τρίλλιστος ἀσπασίη νύξ*, perspicuum est dativum *Ἀχαιοῖς* maximam partem pertinere ad *τρίλλιστος* et *ἀσπασίη*. Qua de causa in nostram linguam haec verba vertimus 'den Achäern (für die Achäer) kam sehr erwünscht die Nacht', non 'zu den Achäern'. Neque aliter res se habet *I* 474 *ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή*, ubi *μοι* ethico dativo est vindicandum, cum ut permultis aliis ita hoc quoque loco dativo pronominis personalis ad verbum *ἐπελθεῖν*, *ἐλθεῖν* posito indicetur, ad quem verba pertineant cuiusque animus moveatur, de qua re supra diximus (p. 10). Aliis autem locis, ubi dativi re vera significant eos, ad quos motio pertinet, ut *O* 84 *ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν* et *α* 143 *κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν ἐποίχετο* locales habendi sunt. Perversissima autem nobis Holzmanni sententia videtur, si respicimus locos simillimos *E* 432 *Αἰνείᾳ δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης* et *E* 793 *Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη*, quorum hunc dativo, illum locali esse vindicandum putat, quod non nisi motio malo consilio incepta locali cum praepositione *ἐπὶ* coniuncto exprimi possit, quamquam manifestum est tactionem veram, sive bono sive malo consilio fit, summam rei esse.

Restat, ut disseram de iis praepositionibus, quae universae locativi significationi novi aliquid addunt (*παρά, περί, ἀμφί, πρός, ὑπό*). Atque si consideramus, quid proprium et quid commune sit his omnibus, intellegimus plane eodem loco eas esse habendas atque *ἐπὶ* praepositionem, cum et ipsae significent tactionem. Qua de causa easdem valere leges de verbis cum his praepositionibus compositis necesse est, quae valere de verbis cum *ἐπὶ* compositis demonstravimus. Localem igitur statuendum esse existimo, si significat dativus contagionem fieri cum re aut persona. Itaque locali haec verba attribuo *παραλέγομαι, παρακαταλέγομαι, παριαύω, παρευνάζομαι, παραδαρθάνω, παρέζομαι, παρίζω, παραγίγνομαι, παρατυγχάνω, παραμένω*, dativo *παραείδω*, quod aeque ac verbum simplex *ἀείδω* positum est. Affero autem locales eorum verborum, quae, cum non semper exstet prima significatio, nonnullis locis genuinum dativum secum habere sunt existimanda.

παρίστασθαι: *φωριαμοῖσι* ο 104. *φλιῇσι* ρ 221. *τῷ* *B* 224, *Σ* 70, *μ* 42. *οἱ* *Z* 205, *O* 442 (= 649), *Π* 715, *X* 371,

Ψ 304, *α* 335 (= *σ* 211, *φ* 66). *μοι* *K* 278, *σ* 183. *τοι* *Π* 852 (= *Ω* 131), *ν* 300. *ἐμοὶ* *P* 338. *ποιμένι λαῶν* *E* 570, *T* 251. *Αἴαντι* *O* 483; cf. *Π* 2. *κείνῳ* *γ* 222. *πάντεσσι* *ϱ* 450. *ἡμῖν* *ι* 53; cf. *π* 280.

Saepius autem apud *παϱίστασθαι* praecipue in perfecto positum aeque atque apud *ἐφεστηκέναι* significationem, quae est 'stehen bei jemandem', transiisse invenimus in notionem 'jemandem beistehen, helfen'. Qua de causa non mirum est cum verbo *ἀμύνειν* infinitivum *παϱεστάμεναι* saepius nos invenire coniunctum, ut *O* 254, *P* 564, *Φ* 231. Etiam formam *παϱίσταται* compositam videmus in versu *Ψ* 783 cum *ἐπαϱήγει*. Denique aoristus *παϱέστην* nonnullis locis habet eandem significationem, ut *Υ* 120 *ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλλῆι παϱσταίη, δοίη δὲ κϱάτος μέγα*, ubi dativus *Ἀχιλλῆι* spectat etiam ad verbum *δοίη*. Neque aliter res se habet locis *E* 116, *K* 290 (cf. *ν* 390) *K* 291, *ν* 389.

παϱάκειμαι: *οἱ* *φ* 416; aliis locis (*ξ* 521, *χ* 65), cum non significet' neben jemandem liegen', sed 'bereit liegen für jemanden' dativus statuendus est.

παϱατίθημι: *δαῖτα σφιν* *I* 90, *Ψ* 810; cf. *T* 315. *βϱῶσίν τε πόσιν τέ οἱ* *α* 191; cf. *ζ* 248. *νῶτα βοός σφιν* *δ* 65; cf. *δ* 66, *ξ* 76, *π* 49. *γαστέϱα οἱ* *σ* 118. *τϱάπεζάν οἱ* *φ* 29.

Locali autem non assignandi sunt loci, in quibus principalis significatio 'neben jemandem hinsetzen' transiit in significationem 'darreichen, übergeben'. Videtur igitur *παϱατιθέναι* in locum verbi *παϱαδιδόναι*, quod non usurpavit Homerus, successisse. Qua de causa non audeo ex iis locis, quos supra dixi, certe locali vindicare nisi *φ* 29, cum in ceteris iam exstare significationem 'darreichen, übergeben' suspicari possimus, quae apparet *ε* 199 *αἲ γὰϱ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παϱαθεῖεν*. Verbum denique *παϱεῖναι*, cum nunquam significet 'bei, neben jemandem sein' sed 'da sein für jemanden, zu Gebote stehen', ad dativum referendum est.

Transeo nunc ad verba cum praepositione *πεϱὶ* composita, quae maxima ex parte locali sunt tribuenda (*πεϱιχέω, πεϱικαλύπτω, πεϱιτίθημι, πεϱιβάλλω, πεϱιφύω, πεϱιπλέκομαι, πεϱιτϱέφομαι, πεϱιϱϱηδής, πεϱιτϱομέομαι, πεϱιβαίνω*) uno excepto verbo *πεϱίκειμαι*, cuius vis principalis exstat locis *T* 4 et *φ* 54. Dativo autem commodi attribuere nos oportet *I* 321 *οὐδέ τί μοι πεϱίκειται . . . πολεμίζειν* = 'es liegt nichts herum für mich, es hat keinen Nutzen für mich zu kämpfen.'

Deinde mihi est dicendum de verbis cum *ἀμφὶ* coniunctis, quae omnia ad localem referenda esse mihi videntur (*ἀμφιζάνω*,

ἀμφιστέφω, ἀμφιτίθημι, ἀμφιβάλλω, ἀμφικαλύπτω, ἀμφιπέλομαι), cum omnibus locis principali vi ac ratione verba adhibita sint. Neque aliter iudicandum de verbis cum praepositione *πρὸς* compositis, quae omnia locali vindicanda sunt, praeter verbum *προτιάπτω* *Ω* 110 *αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆι προτιάπτω* adhibitum, quod ad dativum spectare apparet. Item verba cum *ὑπὸ* praepositione coniuncta maxima ex parte locali assignanda sunt, ut *ὑποτίθημι, ὑφίημι, ὑποδέω, ὑποκρύπτομαι, ὑποκλίνομαι, ὑποπτήσσω, ὕπειμι*, si quidem locali significatione ‘unten’ usurpatum est *ὑπό*. *Ὑπὸ* auctorem significans videtur mihi saepius coniunctum esse cum verbis, ut *ὑποκλονέομαι, ὑποστεναχίζω, ὑποκύομαι*, quorum dativi pro instrumentalibus habendi sunt. Aliter autem iudicandum est de verbis *ὑπόρνυμι* et *ὑποδύομαι*, quibuscum genuinus dativus mihi coniunctus esse videtur, cum non habeant haec verba localem significationem.

Extremum est, ut pauca verba faciam de verbo *καταχέω*. Quamquam enim *κατὰ* praepositio cum genetivo et accusativo tantum coniungitur in sermone Graecorum nobis tradito, tamen pro *κατὰ* cum genetivo coniuncto saepe localis a verbo *χέω* cum *κατὰ* composito pendere mihi videtur, velut invenimus *E* 696 *κατ’ ὀφθαλμῶν κέχυτ’ ἀχλὺς* et *Υ* 282 *κὰδ δ’ ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν*. Adductus sum ad hanc opinionem eo, quod *κατὰ* non differt ab aliis praepositionibus ad locum spectantibus (*ἐπί, ἀμφι, πρός, παρά* etc.) nisi significatione ‘von oben herab’. Qua de causa veri non dissimile videtur antiquissimis temporibus etiam praepositionem *κατὰ* cum locativo coniunctam fuisse, cum significet ‘das auf oder an einem Gegenstande befindliche Ziel, das von oben herab getroffen wird’. Unum autem vestigium huius usus remansit verbum *καταχέω*, apud quod his locis localem statuo:

Γ 10 *εὖτ’ ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην*; cf. *Υ* 282. *ζ* 235 *ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις*; cf. *ϑ* 19, (*ψ* [162]). *χ* 463 *αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ’ ὀνείδεα χεῦαν*.

Usu igitur verborum compositorum satis tractato et legibus, quae valent in verbis simplicibus, demonstratis primum disseram de iis verbis, quorum dativi (quos dativos obiecti remotioris appellare solent technici) aut personas aut res, quae vice personarum funguntur, significant.

I. Verba, quae significant ‘dare, tribuere similia.’

δίδωμι: *γέρας τοι A* 123; cf. *A* 162, 276, *I* 334, *υ* 297. *δῶρον Θόαντι Ψ* 745; cf. *H* 299, *I* 164, 260, 379, 385, *T* 144,

Υ 299, *X* 341, *Ω* 426, 529, 531, 534, *α* 316, 317, *δ* 600, *θ* 545, *ο* 125, 207, *ν* 135, *φ* 13. *ξεινήιον οἱ θ* 389; cf. *ι* 229, 356, 365, *υ* 296, *χ* 291. *οἶα (δῶρα) ξείνοισιν α* 313; cf. *δ* 589, *ϱ* 76. *δεῖπνον ἵπποισιν Β* 383; cf. *η* 166, *κ* 155, *ο* 316, *ϱ* 19. *βρῶσίν τε πόσιν τε ξείνῳ ζ* 209, 246. *ποτὸν μοι ι* 355. *σκῆπτρον Κρονίωνι Β* 102; cf. *Β* 103, 104, 105, *ν* 437, *ϱ* 199. *τόξον ᾧ Β* 827; cf. *φ* 38, 281, 336, 345, 349. *βιὸν ἠδὲ φαρέτρην Ὀδυσσῆι κ* 260; cf. *φ* 233. *κυνέην Μόλῳ Κ* 269; cf. *Κ* 270, *Π* 799. *θώρηκα οἱ Λ* 20; cf. *Λ* 23, *Ο* 532, *Ψ* 560. *φάσγανον Τυδείδῃ Κ* 255; cf. *Ψ* 807, 824, *θ* 403, 415, *τ* 241. *ἔγχος Ἀχιλλῆι Χ* 277; cf. *Ψ* 896, *φ* 34. *πέλεκυν οἱ ε* 234. *ῥόπαλον μοι ϱ* 195. *ὀλίγον σάκος χείρονι φωτὶ Ξ* 377; cf. *Ο* 310, *Σ* 458. *τεύχεα Ἐρευθαλίωνι Η* 149; cf. *Λ* 798, *Π* 40, *Ρ* 130, 698, *Σ* 84, 144, *ω* 219. *ἔντεα ἑτάροισι Ν* 641; cf. *Ξ* 382, *Π* 665, *Ρ* 194. *κτέατα λαοῖσι Σ* 301; cf. *τ* 412. *ἑκατόμβας θεοῖσι Η* 450; cf. *Μ* 6, *α* 66, *π* 184. *θρόνον τοι Ξ* 238. *τάλαντα τῷ Σ* 508; cf. *ι* 203, *ω* 274. *κρήδεμνον οἱ Χ* 470. *μαστίγα οἱ Ψ* 390. *ἀέθλιον μοι Ψ* 551; cf. 537, 620, 897. *ποινὴν Τρωί Ε* 265; cf. *Ω* 594. *φιάλην Νέστορι Ψ* 616. *φάρμακον τοι Κ* 292; cf. *α* 262, 264. *χεῖρα μοι Ψ* 75. *οἰκία μητέρι β* 336 (= *π* 386). *ἄλεισον σοί γ* 50, 53. *δέπας τούτῳ γ* 46; cf. *γ* 63, *δ* 128. *τάλαρον οἱ δ* 125. *κρητῆρα τοι δ* 615; cf. *ι* 202, *ο* 115, *ω* 275. *εἵματα τοι η* 238; cf. *η* 260, 296, *θ* 440, *ν* 369, *ξ* 132, 516. *νῆας σφιν Β* 612; cf. *β* 212, *δ* 647, 649, 669. *οὐρὸν ναύτῃσι Η* 4; cf. *δ* 585, *ϱ* 48. *ἀσκὸν μοι ι* 197; cf. *κ* 19, 32. *τρίποδα ἠδὲ λέβητα οἱ ν* 13; cf. *ξ* 112. *ληίδα σφιν ν* 273; cf. *ξ* 86. *σῖτον ἠδ' αἴθοπα οἶνον μοι η* 295; cf. *ϱ* 456, *τ* 196. *πύρνον καὶ κοτύλην οἱ ϱ* 11. *ἄλα σῷ ἐπιστάτῃ ϱ* 455. *ὠμὰ κυσὶν σ* 87. *τόσσα μηρία ὅσσα τῷ τ* 367. *δένδρεα μοι ω* 337; cf. *ω* 340, 341. *ἑπτὰ πτολίεθρα οἱ Ι* 149; cf. *Ι* 291, *Κ* 268. *ἵππους ἑτάροισιν Ε* 26; cf. *Ε* 165, 272, 325, 359, 363, *Κ* 392, 551, *Ο* 455, *Π* 381, 867, *Ψ* 296, 591, 593, 612, *γ* 369. *ἡμιόνους Πριάμῳ Ω* 278. *ὄϊν οἱ Κ* 215; cf. *ι* 550. *δράκοντα τεκέεσσι ἑοῖσι Μ* 222. *πολλὰ οἱ Β* 255; cf. *τ* 281. *πάντα ἀνθρώποισιν Δ* 320; cf. *Ι* 331, *Χ* 117. *ἕτερον τῷ Π* 250; cf. *Ι* 37. *τόσα ὅσα μενοινᾷς σοί ξ* 180. *τάδε σοί ζ* 190; cf. *κ* 43, *ϱ* 350, *τ* 238. *οἷα ᾧ οἰκῆι ξ* 64. *παῦρα ἐμοί ξ* 210. *ταῦτα τῷ ξείνῳ ϱ* 345; cf. *ο* 373, *χ* 103.

Obiectum deest in versibus *α* 349, *ϱ* 400, 404, 420, 559, *τ* 76, *χ* 146.

ψυχὴν Ἄϊδι Ε 654; cf. *Λ* 445. *τιμῆς ἥμισυ οἱ Ζ* 193;

cf. *I* 38. *ευχος ἐμοί* *E* 285; cf. *E* 654, *Λ* 288, 445, *Π* 625, — *H* 81, 154, *ι* 317, — *Π* 725, *Φ* 297, 473, *φ* 338. *κῦδος ᾧτε* *Λ* 279; cf. *Θ* 142, 216, *Λ* 300, *M* 437, *N* 303, *Π* 87, *Σ* 293, 456, *T* 204, 414. *νίκην* *H* 26; cf. *H* 203, 292, 378, 397, *Π* 844, *P* 596, 627. *κλέος μοι* *γ* 380; cf. *ι* 15. *ἄφενος οἱ* *Ψ* 298; cf. *Ψ* 747. *χάριν σοί* *Ψ* 650. *θάνατον παιδί* *I* 571. *ἀμοιβὴν Πυλίοισι* *γ* 58. *νόστον νῶιν* *δ* 172; cf. 480. *χαρίεντα ἀνδράσι* *ϑ* 167. *κακὰ ἀνθρώποισι* *ϱ* 287; cf. *ϱ* 474. *ὅρκια τοι* *τ* 302. *πολεμήια ἔργα τοι* *E* 428; cf. *N* 727, 730, *β* 116, *η* 110. *ἄλγεα μοι* *B* 375; cf. *Σ* 431, *T* 264, *Ω* 241, *δ* 722, *ξ* 39. *δαίμονα τοι* *Θ* 166. *ἄτας ἄνδρεσσι* *T* 270; cf. *η* 242. *κράτος Τρωσί* *Λ* 319; cf. *O* 216, *P* 562, *φ* 280. *μένος καὶ θάρσος Τυδείδῃ* *E* 1; cf. *ξ* 216. *μέγεθός τε βίην τε τοι* *H* 288. *ὀρχηστὺν ἄλλῳ* *N* 731. *κίθαριν καὶ ἀοιδὴν ἑτέρῳ* *N* 731; cf. *ϑ* 44. *φιλότητα καὶ ἵμερον μοι* *Ξ* 198. *κλεπτοσύνην οἱ* *τ* 396. *καμμονίην ἐμοί* *X* 256; cf. *Ψ* 660. *ἀξιὸν ἦμαρ ἡμῖν* *O* 719. *ἀγαθόν τε κακόν τε ἄλλῳ* *δ* 236. *ὄλβον Νέστορι* *δ* 209; cf. *η* 148, *ϑ* 413, *ω* 402. *ὅττι μάλιστ᾽ ἐθέλεις τοι* *ξ* 53; cf. *σ* 112. *εἶδος καὶ πινυτὴν αὐτῇσι* *υ* 70. — *ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν ὑμῖν* *A* 18. sc. *κοίρανον εἶναι τοι* *B* 205. *τόγε (κρατερὸν εἶναι) τοι* *A* 178. *πόλιν ἐξαλαπάξαι σοί* *Δ* 43; cf. *Θ* 287. *πολέμους τολυπεύειν οἷσιν* *Ξ* 85. *ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε οἱ* *Π* 251. *Τρῶας ὀλέσσαι τοι* *Φ* 216. sc. *ἐλαύνειν τοι* *X* 285. *ἀεικίσσασθαι δυσμενέεσσι* *X* 403. sc. *λαῖτμα ἐκπερᾶν σφισι* *η* 35. *ἄλοχόν τ᾽ ἰδέειν καὶ πατρίδ᾽ ἱκέσθαι σοι* *ϑ* 140. *πάσασθαι σφιν* *ι* 93. — *κούρην σφωιν* *A* 338; cf. *A* 392, *υ* 78. *γυναῖκας τοι* *B* 227; cf. *I* 131, 273, *Ψ* 512. *μιν ᾧ θεράποντι* *Z* 53. *σφῶι Πηλῆι* *P* 443. *με ἀνδρὶ* *T* 291; cf. *Φ* 84. *Χαρίτων μίαν τοι* *Ξ* 267; cf. *Ξ* 275. *υἱὸν ἐμοί* *Σ* 436. *νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν* *Φ* 259. *ἑὸν ἄγγελον τοι* *Ω* 296. *Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήματα Ἀτρείδῃσι* *H* 351; cf. *Λ* 125. *μητέρα ἀνέρι* *α* 292, *β* 223; cf. *λ* 289. *θύγατρα ᾧ κ᾽ ἐθέλοι* *β* 54. *κούρους ἑταίροισιν* *Φ* 32. *τόνγε μοι* *ϱ* 223; cf. *ϱ* 442. *ὃν μοι* *δ* 736; cf. *ψ* 228. *Κασσάνδρην τῷ* *N* 368. — *Ἕκτορα οὔτι πυρὶ ἀλλὰ κύνεσσιν* *Ψ* 183; cf. *P* 127, *Ψ* 21, *ω* 65. *μιν ὀδύνῃσιν* *E* 397; cf. *ϱ* 567. *με ἀχέεσσι* *τ* 167.

ἀποδίδωμι: *θρέπτρα τοκεῦσι* *Δ* 478, *P* 302. *λώβην ἐμοί* *I* 387. *ἔεδνα μοι* *ϑ* 318. *πατρώια μοι* *χ* 61. — *ἑλικώπιδα κούρην πατρὶ φίλῳ* *A* 98.

ἐπιδίδωμι: *μείλια ἐῇ θυγατρὶ* *I* 148, 290. *ἄλλο Εὐμήλῳ* *Ψ* 559.

ἔπορον: τεύχεα οἱ *H* 146; cf. *P* 196. τρυφάλειαν οἱ *Λ* 353. μελίην πατρί *Π* 143 (= *T* 390). τόξον τοι *O* 441. δόρυ Μηριόνῃ *Ψ* 893. φάρμακα πατρί *Δ* 219; cf. δ 228, κ 394. ξεινήια ἀλλήλοισι *Z* 218. ἵππον οἱ *Ψ* 540; cf. *Ψ* 278. σορὸν τοι *Ψ* 92. δέπας οἱ *Ω* 234. δῶρα Ἑλένῃ δ 130; cf. δ 745, ι 201, π 230, τ 413, ω 273. εἵματα οἱ ε 321; cf. ε 372, ξ 460. οἶνον οἱ ι 360. — μαντοσύνην οἱ *Α* 72; cf. *Ω* 30. κακὰ μοι ι 460. νόον τῷ κ 494. θάνατον μοι σ 202. πένθος ἐμοὶ τ 512. εὖχος μοι χ 7. — ἣν (Ἶφις) οἱ *I* 667. υἱὸν Εὔδωρον οἱ *Π* 185. θεὰν ἀνδρί *Ω* 60. θυγατέρας υἱάσιν κ 7.

πεπρωμένος: ὁπποτέρῳ *Γ* 309. ὁμῇ αἴσῃ *O* 209; cf. *Π* 441, *X* 179.

ἐγγυαλίζω: σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας τοι *I* 98. ἵππους ἐμοί *Ψ* 278. ἔεδνα οἱ θ 319. τιμὴν μοι *Α* 353. κράτος οἱ *Λ* 192; cf. *Λ* 207, 753, *P* 206, 613. κῦδος ὀτέοισιν *O* 491; cf. *O* 644. sc. αὐτὸν τοι π 66.

χαρίζομαι: ἄποινα τοι *Z* 49; cf. *K* 480, *Λ* 134.

προϊάπτω[1]): μιν Ἀϊδωνῆι *E* 190. με Ἄϊδι *Z* 487. ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι *Α* 3; cf. *Λ* 55.

προτιάπτω: κῦδος Ἀχιλλῆι *Ω* 110.

προτίθημι: μιν ᾗσι κυσί *Ω* 409.

νεύω: λαὸν σῶν ἔμμεναι οἱ *Θ* 246.

κατανεύω: ὡς Ἀχιλλῆα τιμήσῃς τῇ *Α* 558. νίκην καὶ μέγα κῦδος μοι *Θ* 175. πῆμα Δαναοῖσι *Θ* 176. δωσέμεναι μοι *K* 392.

Saepe verbum κατανεύω coniunctum videmus cum verbo ὑπισχνέομαι:

sc. τοῦτο μοι *Α* 514. ἀπονέεσθαι μοι *B* 112, *I* 19. βουλὰς μοι *M* 236. δωσέμεναι τῷ *N* 368. δῶρα μοι ω 335.

ἀνανεύω: ἴέμεναι λαοῖσιν *X* 205. κλαίειν ἑκάστῳ ι 468.

ὀρέγω: κῦδος ὁπποτέροισι *E* 30; cf. *E* 260, *Λ* 79, *M* 174, *O* 596, 602, *P* 453, *X* 57, δ 275. εὖχος ἠέ τῳ ἠὲ ἡμῖν *M* 328 (= *N* 327); cf. *X* 130. τάχος οἷσι *Ψ* 405. τόσσον οἱ ρ 407. χεῖρας μοι *Ω* 743; cf. μ 257.

τίνω: τιμὴν ἐμοί *Γ* 288. ζωάγρια Θέτι *Σ* 407. τάδε τοι θ 356. ἀμοιβὴν μοι μ 382.

---

1) Quamquam Capellius voces Ἄϊδι et Ἀϊδωνῆι, cum locum significent, locali attribuit, tamen cum Ἄϊδι de persona non de loco dictum esse mihi videatur, existimo verbum προϊάπτω gravius usitatum esse pro διδόναι (überliefern); cf. *E* 654 εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν Ἄϊδι κλυτοπώλῳ = *Λ* 445.

ἀποτίνω: *τιμὴν Ἀργείοις Γ* 286. *κομιδὴν μοι Θ* 186.

λείπω: *σκῆπτρον Θυέστῃ Β* 106; cf. *Β* 107. *ἕλωρ δηίοισι Ρ* 667. *χρήματα παισίν ν* 258. *χλαῖναν ἑτάροισι ξ* 480. *πῆμα ἡμῖν τεκέεσσί τε Γ* 160. *γόον καὶ κήδεα πατέρι Ε* 156; cf. *Ω* 742. *ἄγαλμά σοὶ αὐτῷ δ* 601.

καταλείπω: *εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ Β* 160, 176, *Δ* 173. *ὀδύνας τε γόους τε ἐμοί α* 242; cf. *κ* 279. *φάσγανα καὶ δοῦρε νῶιν π* 295. *τόξον παιδί φ* 32.

ἐπιτρέπω: *φυλάσσειν τοῖσι Κ* 59; cf. *Κ* 421. *πονέεσθαι σοὶ αὐτῷ Κ* 116. sc. *ἑαυτὸν γήραϊ Κ* 79. *οἶκον οἱ β* 226. *ἕκαστα τινι δμωάων ο* 25. *κτήματα παισίν η* 149. *μῦθον θεοῖσι χ* 288. *νίκην Ποσειδάωνι Φ* 472. Obiectum deest et ex tota sententia subaudiendum est locis *τ* 502, *φ* 279. Passivum exstat *Β* 25 *ᾧ ἐπιτετράφαται λαοί* (= *Β* 62), *Ε* 750 *τῆς ἐπιτέτραπται μέγας Οὐρανος Οὔλυμπός τε* (= *Θ* 394).

παρέχω (*-ίσχω*): *ἔξοχ' ἀρίστας* (*κούρας*) *τοι Ι* 638. *εἵματα τοῖσι ζ* 28. *δαῖτα πᾶσι θ* 39, *ο* 490. *φάος τούτοισι πάντεσσι σ* 317. *γέλω καὶ εὐφροσύνην ἀλλήλῃσι υ* 8.

μεθίημι: *νίκην Ἕκτορι Ξ* 364. *τοῦτον ἐρύσαι Τρώεσσι Ρ* 418.

νέμω: *τρίχας ἀρίστοις Γ* 274. *ὄλβον ἀνθρώποισι ζ* 188. *μέθυ πᾶσιν η* 180, *ν* 50. *μοίρας ἑκάστοις ξ* 436. *σῖτον σφιν ξ* 449.

ἐπινέμω: *σῖτον σφι υ* 254.

νωμάω: sc. *ποτοῖο πᾶσιν Α* 471, *Ι* 176, *γ* 340, *φ* 272. *οἶνον πᾶσι η* 183, *ν* 54, *σ* 425.

ἐπινέω: *ἄσσα οἱ γεινομένῳ Υ* 127. *κύνας ἆσαι τῷ Ω* 209.

κατανέω: *ἄσσα οἱ γιγνομένῳ η* 197.

ἐπικλώθω: *ὄλβον μοι γ* 208/9; cf. *δ* 207. *τάγε οἱ π* 64. *ζώειν ἀνθρώποισι Ω* 525. *οἰκόνδε νέεσθαι οἱ α* 17. *ὄλεθρον ἀνθρώποις θ* 580. *ὀϊζὺν βασιλεῦσι υ* 196.

ἐφῆπται: *κήδεα Τρώεσσι Β* 15, 32, 69; cf. *Ζ* 241. *ὀλέθρου πείρατα Τρώεσσι Η* 402; cf. *Μ* 79, *χ* 33, 41. *ἔρις καὶ νεῖκος ἀθανάτοισι Φ* 513.

μόρσιμόν (*μόριμόν*) *ἐστιν*: *Ὀδυσσῆι Ε* 674; cf. *Τ* 416, *Υ* 302.

αἴσιμόν ἐστιν: *ἡμῖν Ι* 245; cf. *Ο* 274. *τοι Φ* 291; cf. *Φ* 495, *ο* 239.

θέσφατόν ἐστιν: *σοὶ δ* 561; cf. *κ* 473.

δαίνυμι: *δαῖτα γέρουσι Ι* 70. *τάφον τοῖσι Ψ* 29; cf. *γ* 309. *γάμον πολλοῖσι ἔτῃσι δ* 3.

δαίομαι: κρέα πολλὰ μνηστῆρσι ρ 332.

ἀποδαίομαι: ἥμισυ ἐνάρων τῷ Ρ 231. ἄλλα (κτήματα) Ἀχαιοῖς Χ 118. τῶνδε (ἄποινα) σοί Ω 595.

ἱερεύω: βοῦν Κρονίωνι Β 403; cf. Ζ 308, Η 315, Φ 131, ν 25, 181. ὄϊν Τειρεσίῃ κ 524, λ 32.

ἔρδω: ἑκατόμβας Ἀπόλλωνι Α 315; cf. Β 306, Θ 548, Λ 133, ν 350, ψ 280. ἱρὰ θεοῖς Λ 707.

ῥέζω: ἑκατόμβην Φοίβῳ Α 443; cf. Ψ 207, δ 352, 479. ἱρὰ Διὶ καὶ πᾶσι θεοῖσι Ι 357; cf. Λ 727, Β 400, Θ 250, Ι 536, γ 6, 159, δ 472, ε 101, η 190, λ 130, ξ 251, ψ 277. βοῦν σοί Κ 292; cf. Λ 729, γ 294, 382, 384, μ 344. ταῦρον Ἀλφειῷ Λ 728. ἀρνειὸν Ζηνί ι 552. θαλύσια οἱ Ι 534.

θύω: ἄργματα θεοῖς ξ 446; cf. Ι 219, ο 222.

ὀφείλω: χρεῖος πολέσιν Λ 688; cf. φ 17. ζωάγρια μοι θ 462. Passivum invenimus Λ 686 οἷσι χρεῖος ὀφείλετο; cf. Λ 698, γ 367.

Huc accendunt verba:

δείκνυμι: θυμοφθόρα πενθερῷ Ζ 170. ἐνδέξια ἀριστήεσσι Η 184. σῆμα βροτοῖσι Ν 244; cf. γ 173. ἕκαστα οἱ Τ 332. ἄστυ μοι ζ 178; cf. ζ 194, η 28. φύσιν μοι ι 303. ἕδος τοι ν 344. κτήματα μοι ξ 323, τ 293. τὸν (Ῥῆσον) Διομήδεϊ Κ 476.

ἐνδείκνυμι: μῦθον Πηλείδῃ Τ 83.

πελάζω: ἱστὸν ἱστοδόκῃ Α 434. νευρὴν μαζῷ Δ 123. σίδηρον τόξῳ Δ 123. φύλλα χθονί Ν 180. τὰς (νῆας) Κρήτῃ γ 291; cf. γ 300, κ 107. στῆθος θαλάσσῃ ξ 350. σειρὴν δοκοῖσι χ 176, 193. ἑ ὀδύνῃσι Ε 766. — πάντας χθονὶ Θ 477, Μ 194, Ξ 435, Π 418. ἐμὲ νηυσί Κ 442; cf. Ν 1, Ρ 341 μιν πέτρῃσιν δ 500; cf. η 276, ξ 315. με σταθμῷ ξ 358. τοὺς Ἰθάκῃ ο 482. Πριαμὸν Ἀχιλλῆι Ω 154; cf. Ω 183. με Κικόνεσσι ι 39.

Saepius passivum semelque intransitivum πελάζειν significare videmus 'sich nähern': ἀλλήλῃσι Δ 449; cf. Θ 63. θώρηκι Ε 282. χθονί Ξ 438; cf. Ξ 468. σκοπέλῳ μ 108. νήεσσι Μ 112.

πίλναμαι: χθονί Ψ 368.

προσπίλναμαι: νήσῳ ν 95.

Praeterea, quae contraria sunt verba significationi dandi vel tribuendi cum dativo coniunguntur:

ἀπαυράω: ἦτορ σφι Λ 115; cf. Φ 296. θυμὸν πολέεσσι Ρ 236. ἀρούρας οἱ Χ 489; cf. σ 273. νόστον οἱ ν 132. ἑταῖρον οἱ γ 192.

ἀφαιρέομαι: γέρας μοι *Α* 161. νόστιμον ἦμαρ τοῖσι α 9, τ 369. σῖτον σφι ξ 455.

ἁρπάζειν: σκύμνους ᾧ *Σ* 319.

μεγαίρω: τόγε οἵ *Ψ* 865; cf. *Ο* 473. τελευτῆσαι ἡμῖν γ 55.

ἄγαμαι: φέρειν οἵ *Ρ* 71. Ὠρίωνα οἵ ε 122. παρεῖναι μοι ε 129; cf. ϑ 565, ν 174.

φϑονέω: ἡμιόνων τοι ξ 68. ἀγορεύειν σοί λ 381; cf. ρ 400, τ 348, ψ 211.

ἐπιφϑονέω: ἆσσον ἰέναι ᾧ λ 149.

II. Verba, quae significant 'dicere, loqui similia.'

εἴρω: ἄλλο τοι *Α* 297, *Δ* 39, *Ε* 259, *Ι* 611, *Ο* 212, *Π* 444, 851, *Φ* 94, *Ψ* 82, λ 454, π 281, 299, ρ 548, τ 236, 495, 570, ω 248. φόως Ζηνὶ καὶ ἄλλοις ἀϑανάτοισι *Β* 49. ἔπος Διί *Α* 419; cf. *Ε* 816, *Λ* 652, λ 146, ο 27. τοῦτο τοι *Γ* 177, η 243, ο 402. ἀγγελίην γαιηόχῳ *Ξ* 355; cf. ο 41, π 329, 334. σῆμα τοι *Ψ* 326, λ 126. τάδε μνηστῆρσι β 162; cf. ν 7, λ 137. πάντα τοι δ 410, κ 289. οὔνομα τοι ξ 194. οἷα ἀγορεύεις Τηλεμάχῳ σ 338. πόσιν ἔνδον ἐόντα δεσποίνῃ ψ 2.

Obiectum persaepe verbis dicendi non apponitur, sive mente subiciendum est ex antecedentibus verbis sive continetur oratione directa aut indirecta, quae sequitur. Sic apud hoc verbum obiectum substantivo non expressum esse videmus his locis:

τοι *Ζ* 334, *Ψ* 787, μ 38, σ 129, υ 48, 229, ω 481. σοί δ 747, μ 58.

εἶπον: τὸ κρήγυον μοι *Α* 106. ἔπος μοι *Α* 542; cf. *Ω* 75, 744, ϑ 241, π 469, σ 166. μῦϑον Ἀτρείδῃς *Η* 373; cf. *Κ* 318, *Τ* 85, ϑ 677, ω 213. τόνδε μοι *Γ* 192. κακὸν οἵ *Ρ* 410. τόδε μοι *Λ* 819, *Ω* 197. πείρατα ᾧ παιδί *Ψ* 350. ὄσσαν τοι α 282; cf. β 216. ἀγγελίην ἡμῖν β 31, 43; cf. ο 314. βουλὴν νύμφῃ α 86, ε 30. ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύϑου νόστον τε τοι δ 389, κ 539. γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε μοι ϑ 555. οὔνομα μοι ι 355. μαντήια ὔμιν μ 272. νόστον μοι ρ 104. γένος μοι τ 162. δένδρεα τοι ω 336. σῆμα τοι ψ 73; cf. ψ 273, ω 329. ἀέϑλιον μοι ψ 261. τὰ μοι δ 349, ρ 140. ταῦτα πάντα τεῇ γυναικί λ 224. ἕκαστα μοι ν 385. πάντα οἵ ν 417; cf. π 338. τόδε σφιν π 356.

Saepius pro accusativo obiecti genetivum adhibitum invenimus:

τῶν ἡμῖν α 10. πατρὸς καὶ υἱέος μοι λ 174. ἀλόχου μοι λ 177; cf. λ 494.

Cum verbo *καταλέγω* videmus *εἶπον* coniunctum in versu persaepe repetito: *ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον* *K* 384, 405, *Ω* 380, 656, *α* 169, 206, 224, *δ* 486, *ϑ* 572, *λ* 140, 170, 370, 457, *ο* 383, *π* 137, *ω* 256, 287.

Obiectum deest his locis: *λαῷ* *E* 600. *Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι* *Z* 75; cf. *O* 57, *Π* 513, *P* 654, 691, *Ψ* 155, *ξ* 497, *ο* 151, *π* 130. *μητέρι* *Z* 87; cf. *Ξ* 502, *χ* 367, 429. *γέρουσιν* *Z* 113. *μοι* *K* 544, *Σ* 9, *γ* 214, *δ* 379, 468, *ι* 279, *ν* 328, *ξ* 118, *ο* 263, 347, *π* 95, *τ* 218, *ω* 114, 474. *οἱ* *N* 666, *α* 37, *δ* 677, *ν* 251, *ω* 259. *τοι* *δ* 391, *λ* 96. *δμωῇσι* *γ* 428, *δ* 682; cf. *ο* 76, *φ* 235, *χ* 431. *κούρῃ* *ζ* 223. *λαοῖσι* *χ* 133. *σφιν* *ϱ* 172. *ἄμμιν* *χ* 262. *ἄλλῳ* *χ* 373. *σοὶ αὐτῇ* *ψ* 75.

ἐξεῖπον; *Ἀγαμέμνονι* *Ω* 654. *γέροντι* *ο* 443. Futurum *ἐξερέω* positum est *Θ* 286 *σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω* et *ι* 364 *αὐτὰρ ἐγώ τοι ἐξερέω;* praeterea invenimus in versu saepius adhibito *ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω* *A* 204, 233, *B* 257, *β* 187, *δ* 376, *ο* 318, *ϱ* 229, *σ* 82, *τ* 167, *ω* 265, 324.

διεῖπον: *μοι* *K* 425. *ἀλλήλοισι* *δ* 415.

ἀπεῖπον: *μῆνιν Ἀγαμέμνονι* *T* 35. *μῦϑον ὕμιν* *α* 373; sine obiecto positum invenimus *α* 91 *πᾶσι μνηστήρεσσι.*

φημί: *πυκινὸν ἔπος οἱ* *Λ* 788; cf. *π* 168, *σ* 171. *μῦϑον ἑκάστῳ φωτί* *β* 384; cf. *ϑ* 10, *ν* 37, *υ* 326. *φήμην μοι* *υ* 100. *φύξιμον εἶναι μοι* *ε* 359; cf. *ι* 511, *κ* 330, *λ* 127, *φ* 103, *ψ* 284.

ἀπόφημι: *ἀγγελίην ἀριστήεσσι* *I* 421.

παράφημι: *μητρί* *A* 577.

ἔκφημι: *μηδέ τῳ* *ν* 308.

λέγω: *ὀνείδεα Ἀγαμέμνονι* *B* 221. *κήδεα τοῖσι* *ε* 5. *ϑέσκελα ἔργα μοι* *λ* 374.

καταλέγω: *δῶρα τοι* *I* 262. *κήδεα οἱ* *I* 591. *ἀληϑείην μοι* *Ω* 407; cf. *π* 226, *ϱ* 108, 122, *φ* 212, *χ* 420. *ἄφενος τοι* *ξ* 99. *νόον μοι* *δ* 256. *ὀϊζυρόν μοι* *δ* 832. *ταῦτα τοι* *κ* 413; cf. *η* 297, *ϑ* 496. *τάδε πάντα Λαέρτῃ* *δ* 738; cf. *μ* 35, *ο* 155, *ω* 303. *τί τοι* *ι* 14. *τάδε σῇ μητρί* *υ* 334; cf. *γ* 80, 97, *δ* 327, *ϱ* 44, *τ* 464. *γυναῖκας τοι* *τ* 497; cf. *χ* 417. *μνηστῆρας μοι* *π* 235.

ἀγορεύω: *πάντα ταῦτα τοι* *A* 365. *πάντα τῷ* *I* 369; cf. *Σ* 142, *γ* 254, *π* 61. *τοῦτο μοι* *α* 174; cf. *δ* 645, *ν* 232, *ξ* 186, *ω* 258, 297, 403. *ταῦτα τοι* *α* 179; cf. *α* 308, *ξ* 192. *ϑεοπροπίας ἄμμι* *A* 384; cf. *X* 261. *μῦϑον ἥμιν* *υ* 272. *κεῖνον τοι* *δ* 832.

Cum verbo *πιφαύσκομαι* coniunctum videmus *ἀγορεύω* in versu *Φ* 99 *μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο μηδ' ἀγόρευε.*

Apud hoc quoque verbum obiectum saepius omissum est. Dativo autem genuino dativos singularis tantum vindicari posse existimo; dativi pluralis pro localibus potius habendi sunt, cum hic principalis verbi *ἀγορεύειν* vis exstet 'in einer Versammlung reden', quae apparet praepositionibus *ἐν* et *μετὰ* saepius adhibitis, ut *Α* 109 *καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις* et *Π* 361 *αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύω*: cf. *Θ* 325. Dativi singularis exempla haec exstant: *ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ Ε* 832. *τοι α* 214; cf. *δ* 383, 399, *μ* 56, *ο* 266, 352, *π* 113.

ἐννέπω: *νόον καὶ μῆτιν ἀθανάτοισι Η* 447. *μῦθον σφι Θ* 412; cf. *Λ* 186, 839, *ε* 97, *λ* 492. *τὸν οἶτον μοι Ω* 388. *ἄνδρα μοι α* 1. *τόδε μοι δ* 314. *κληηδόνα μοι δ* 317. *νόστον τοι ι* 37. *πάντα τοι κ* 16; cf. *ϱ* 562, *ω* 123. *τοῦτο μοι μ* 112. *τὰ σ' αὐτοῦ κήδεα ξ* 185.

Obiectum omittitur his locis: *μοι Β* 761, *Ξ* 470, *γ* 101, *δ* 331, 642, *χ* 166, *ψ* 45. *σφιν Ζ* 438. *τοι λ* 148. *οἷσι φίλοισι θ* 101, 251.

μυθέομαι: *νημερτέα μοι Ζ* 376. *τάδε τεΐν Λ* 202, *δ* 829; cf. *β* 373, *μ* 451 *τὰ σὰ κήδεα μοι λ* 376. *ἀληθείην τοι λ* 506. *θέσφατα μοι μ* 155. *πανθ' ὅσα οἱ π* 339. *κήρυκα τοι τ* 245.

Accusativus mente subaudiendus est locis *οἱ Ψ* 305; cf. *β* 172, *θ* 79, *τ* 269, 287. *πᾶσιν ἀνθρώποισι θ* 497; cf. *λ* 344.

ἀπομυθέομαι: *πολλὰ τοι Ι* 108.

παραμυθέομαι: *ἀποπλείειν τοῖς ἄλλοισι Ι* 417, 684. *ἴμεν τοι καὶ κείνῳ Ο* 45.

μυθολογεύω: *τάδε τοι μ* 450.

πιφαύσκω(ομαι): *Διομήδεϊ Κ* 502. *ἔπεα ἀλλήλοισι Κ* 202. *ἵππους νῶιν Κ* 478. *μῦθον οἱ λ* 442. *τὰ ἕκαστα ἑτάροισι μ* 165. *ἔπος πάντεσσι χ* 131, 247; cf. *Σ* 500. — *τὰ ἃ κῆλα ἀνθρώποισι Μ* 280. *τι Μυρμιδόνεσσιν ἢ ἐμοὶ αὐτῷ Π* 12. *ἄποινα μοι Φ* 99. *ἄλλον φῶτα τοι ο* 518. *μέγα πῆμα σοί φ* 305. *τόδε σῆμα τοι ψ* 202.

φράζω: *θεοπροπίην οἱ Λ* 795; cf. *Ξ* 500, *Π* 37. *τὶ μοι Π* 51. *μῦθον πᾶσι α* 273. *σήματα οἱ τ* 250, *ψ* 206, *ω* 346. *ὑφορβὸν οἱ ξ* 2.

Sine obiecto verbum usurpatum est his locis: *σφιν Κ* 127; cf. *Ξ* 334, *Ψ* 138. *μοι κ* 549; cf. *τ* 556.

διαφράζω: *μοι Σ* 9. *κούρῃ ζ* 47.

ἐξονομαίνω: *τόνδ' ἄνδρα μοι Γ* 166. *γάμον πατρί ζ* 67.

ἀγγέλλω: *πάντα τάδε Ποσειδάωνι Ο* 158. *ἔπος Ἀχιλλῆι Ρ* 701. *ὄνειρον τοκεῦσι ζ* 50.

Accusativus deest his locis: *X* 438 οἱ; cf. *π* 350. *Πριάμῳ* *Ω* 145; cf. *δ* 679. *ποιμένι λαῶν* *δ* 24, 528; cf. ο 458, *σ* 186, *χ* 434, 496.

ἀπαγγέλλω: *μῦθον Δαναοῖσι* *I* 627. *νόημα οἱ* *P* 409. Aliis locis accusativus non additur: *Πηλείδῃ* *P* 641. *γέροντι* ο 210, *π* 153; cf. *π* 133, 458.

ἐξαγγέλλω: *Ἑρμείᾳ* *E* 390.

γέγωνα: *Δαναοῖσι* *Θ* 227, *Λ* 175, 586, *P* 247. *Τρώεσσι* *M* 439, *N* 149; cf. *ι* 47. *Πουλυδάμαντι* *Ξ* 469; cf. *φ* 425, *ρ* 161. *πᾶσι θεοῖσι* *θ* 305.

ὁμοκλάω: *υἱάσιν οἷσιν* *Ω* 248.

ἐπηπύω: *ἀμφοτέροισι* *Σ* 502.

μαντεύομαι: *ὄλεθρον μοι* *Π* 859. *θάνατον μοι* *T* 420. Aliis locis deest accusativus: *α* 200 *τοι*; cf. *ρ* 154, *ψ* 251. *σοῖσι τέκεσσι* *β* 178; cf. ο 255. In versu autem *ι* 510 cum *Κυκλώπεσσι* non ad *μαντεύομαι*, sed ad *κατεγήρα* mihi spectare videatur, localem statuo; cf. Ameisii ann. ad h. l.

τεκμαίραμαι: *ὁδὸν ἡμῖν* *κ* 563. *ὄλεθρον νηί τε καὶ ἑτάροις* *λ* 112, *μ* 139.

ὑποτίθεμαι: *βουλὴν Ἀργείοις* *Θ* 36, 467. *ἔπος οἱ* *Λ* 788 (coniunctum est verbum cum *φημί*); cf. *δ* 163. Accusativus ceteris locis non exstat: *σοί* *Φ* 293; cf. *α* 279, *β* 194, *ε* 143, ο 310.

ὑποκρίνομαι: *τοι* *H* 407; cf. *β* 111. οἱ ο 170.

ὀδύρομαι: *ἀλλήλοισι* *B* 290. *λαοῖσι* *δ* 740.

ὀνειδίζω: *Ἀγαμέμνονι ὅτι* *B* 254. *ἀλκὴν μοι* *I* 34. *γαστέρα μοι* *σ* 380.

προφέρω: *δῶρα μοι* *Γ* 64.

νεικέω: *μοι* *ρ* 189. *ἀλλήλοις* *Υ* 252; cf. 254.

ἐπιμέμφομαι: *κασιγνήτοις τι* *π* 97 (115). Doederleinio assentior, qui huic verbo significationem 'etwas zum Vorwurf machen' vindicat.

ἐπιπλήσσω: *μοι* *M* 211, *Ψ* 579.

ὄμνυμι: *ὅρκον μοι* *T* 108; cf. *T* 175, *ε* 178, *κ* 343, *μ* 298, *σ* 55. Ceteris locis infinitivus futuri loco obiecti habendus est, ut *Α* 76 *ἀρήξειν μοι*. *K* 321 *δωσέμεν μοι*; cf. *K* 328, *Ξ* 271.

ὄσσομαι: *κακὸν τοι* *Ω* 172.

ἀπειλέω: *ἀφαιρήσεσθαι μοι* *Α* 161. *δήσειν σοί* *Φ* 453. *στήσειν ἀθανάτοισι* *λ* 313. *ἀπειλὰς Τρωσὶν* *N* 220, *Π* 201; cf. *Α* 181, *O* 212. *ῥέξειν ἑκατόμβην ἄνακτι* *Ψ* 863; cf. *Ψ* 872.

ἐπαπειλέω: *ἔριδα Ἀχιλλῆι* *Α* 319. *ἀπειλὰς Ὀδυσσῆι* *ν* 126; cf. *N* 582.

ὑπισχνέομαι: *δῶρα τοι* *I* 263, *T* 141. *ἔργον τοι* *K* 39; cf. *K* 303. *ἀπειλὰς βασιλεῦσι* *Y* 84. *Ἑλένην καὶ κτήματα οἱ* *X* 114. *ἑαυτὴν ἀνδρί* *β* 91, *ν* 380. *ἱερευσέμεν οἱ* *Z* 93, 274. *τίσειν τοι* *ϑ* 347. Persaepe coniunctum invenimus *ὑπισχνέομαι* cum verbo *κατανεύω*, quos locos iam supra enumeravi.

ὑπέστην: *τὸν μῦϑον Μενελάῳ* *E* 715. *πάντα ὅσα Πριάμῳ* *N* 376. *τρίποδας οἱ* *T* 243. *ϑήσειν μοι* *I* 445; cf. *T* 194. Obiectum subaudire debemus in versu 75 libri *O*.

εὔχομαι: *ῥέξειν ἑκατόμβην Ἀπόλλωνι* *Δ* 101, 119; cf. *ρ* 50, 59. *ἐξελάαν κύνας Διί τ' ἄλλοισίν τε ϑεοῖσι* *Θ* 526. *Ἀπόλλωνι* *A* 87; cf. *A* 364, *Y* 451. *Διὸς κούρῃ μεγάλοιο* *Z* 312, *ω* 521; cf. *Ψ* 769, *γ* 393, 445, *δ* 752. *Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι* *H* 194, 200; cf. *Π* 253, *P* 498, *Ω* 290, *ν* 51, *ο* 353, *υ* 97. *Διί τε καὶ Ἀϑήνῃ* *Λ* 736; cf. *ω* 518. *Ποσειδάωνι* *γ* 43, 54, *ι* 412, 526, *ν* 185; cf. *I* 183. *σοὶ ὥς τε ϑεῷ* *ν* 230. *ϑεοῖς* *Z* 240, *Y* 104, *μ* 333; cf. *Ψ* 546, *γ* 47.

ἐπεύχομαι: *Διὶ πατρί* *Γ* 350, *P* 46; cf. *Z* 475. *Ἀρτέμιδι* *υ* 60. *ϑεοῖσι* *K* 533; cf. *λ* 46, *ξ* 423, *υ* 238, *φ* 203.

εὐχετάομαι: *Κρονίωνι* *Z* 267. *πᾶσι ϑεοῖσι* *Θ* 346; cf. *O* 368, *μ* 356. *ϑεῶν Διί, Νέστορί τ' ἀνδρῶν* *Λ* 761. *ᾧ ϑεῷ ὣς* *X* 394; cf. *ϑ* 467, *ο* 181.

ἀράομαι: *Ἀπόλλωνι* *A* 36. *μητρὶ φίλῃ* *A* 351. *Διὸς κούρῃ μεγάλοιο* *Z* 304; cf. *K* 296, *ξ* 323. *Ἀϑήνῃ* *K* 277, *δ* 762; cf. *P* 568. *Διί* *I* 172; cf. *N* 818. *ϑεοῖσι* *I* 556; cf. *μ* 337, *σ* 176. *δαίμοσιν* *Z* 115. *νύμφῃς* *ν* 355. *σοίγε* (*Σπερχειῷ*) *Ψ* 144.

ἐπιτέλλω(ομαι): *πολλὰ τῷ* *Δ* 229; cf. *E* 197, *Z* 207, *I* 179, 180, *Π* 838, *P* 668, *Φ* 230, *γ* 267, *μ* 268, 273. *τόδε σοί* *ψ* 361. *ἕκαστα μοι* *Ψ* 107. *μῦϑον ἀλόχῳ* *ψ* 349; cf. *K* 63, *N* 213, *Ω* 112. *ἐλϑεῖν Ἀϑηναίῃ* *Δ* 64. *ὧδέ γε ῥέξαι σοί* *B* 802; cf. *Λ* 765, 785, *μ* 217, *ρ* 9. *ἐρυκέμεν ἡνιόχῳ ἑῷ* *Λ* 47, *M* 84; cf. *Λ* 273, 399. *αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων ᾧ παιδί* *Λ* 783.

Medium praebent loci *Λ* 295 *ταῦτα κούροισι*: cf. *I* 68, *Ψ* 95, *ϑ* 40. *ἀέϑλους μοι* *λ* 622. *ϑύρας κληῖσαι σοί* *φ* 240. Accusativum omissum esse videmus in versibus *Λ* 301, *I* 252.

Bis *ἐπιτέλλομαι* cum verbo *κελεύω* coniunctum est *K* 61 et *T* 192.

Passivum invenimus *B* 643 *τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο*; cf. *λ* 524.

κελεύω: *ἔργα ἀμφιπόλοισι* *Z* 324. *τὰ νοέοντι* *π* 136; cf. *ρ* 193, 281. *κηρύσσειν κηρύκεσσι* *B* 50, 442, *β* 6. *ἄπτε-*

σθαι νηῶν ἠδ' ἑλκέμεν ἀλλήλοισι B 151. *μενέμεν ἄλλοισι λαοῖσι* E 485. *ἔργον ἐποίχεσθαι ἀμφιπόλοισι* Z 491, α 357, φ 351. *κικλήσκειν κηρύκεσσι* I 10; cf. Ψ 39. *στορέσαι ἑτάροισιν ἠδὲ δμωῇσι* I 658; cf. Ω 643, δ 296. *ἀμυνέμεν Δαναοῖσι* O 687. *ἕπεσθαι ὔμμι* Λ 781. *πεπληγέμεν ἵππους Κεβριόνῃ* Π 727. *χαλκὸν ζώννυσθαι Μυρμιδόνεσσι* Ψ 129. *οἰσέμεναι Αὐτομέδοντι* Ψ 563. *ὅπλων ἅπτεσθαι ἑτάροισι* β 422, ο 287. *οἶνον ἐπικρῆσαι κηρύκεσσι* η 163. *ἐμβαλέειν κώπης ἑτάροισι* ι 488, κ 128; cf. ι 561, λ 44. *δεῖπνον τετυκεῖν ᾗ ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι* ο 95.

Obiectum deest his locis: *οἷσιν* Δ 428. *υἱάσι Πριάμοιο* E 463. *'Αργείοισι* Λ 154; cf. Λ 165, N 361, O 717, 732, Π 78, 372, Υ 52, 351. *φωτὶ ἑκάστῳ* N 230, Υ 353. *κασιγνήτοισι* O 545. *ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι* Π 684. *σπεύδοντι* Ψ 767. *ἐννέα τοῖς* Ω 252. *ἑτάροισι* ο 217. *ἀμφιπόλοισι* ζ 198. *ἀλλήλῃσι* ζ 211.

κέλομαι: *φυλλασσέμεν ἀλλήλοις* K 420. *τρίποδα στῆσαι ἑτάροισι* Σ 343; cf. X 442, η 335. *δεῖπνον ἐφοπλίσσαι υἱοῖσι* τ 418.

Omissum est obiectum his locis: Δ 508 *Τρώεσσι*; cf. Z 110, Θ 172, M 467, O 346, 353, P 183, Υ 364. *'Αργείοισι* Z 66. *Τρωσί τε καὶ Λυκίοισι* Λ 285, O 424, 485; cf. M 408, Π 421, 525. *Τυδείδῃ* Λ 312. *Σιμόεντι* Φ 307. *ἀλλήλοισι* Θ 346, M 274, O 368. *ἀμφιπόλοισι* Z 286; cf. ξ 71, υ 147. *ἑτάροισι* Λ 91; cf. N 489, O 501, Π 268, ξ 413. *ἵπποισι* Θ 184; cf. T 399, Ψ 371, 402, 412.

ἐποτρύνω: *ἐλαυνέμεν ἱππεῦσι* O 258. Semel cum *ἄνωγα* verbo *ἐποτρύνω* coniunctum est κ 531 *δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι μῆλα . . . κατακῆαι.* Aliis locis, ut Π 525, β 422 dativus spectat ad aliud verbum.

ἄνωγα: *δέμνια ὑποστορέσαι δμωῇσι* υ 139. Hic solus est locus, quo *ἄνωγα* cum dativo personae et infinitivo coniunctum est, cum π 339 dativus ad verbum *μυθήσασθαι* mihi referendus esse videatur.

ἐφίεμαι: invenimus in versu 82 libri Ψ, ubi ad verbum *ἐρέω* appositum est, cum dativo coniunctum.

III. Verba, quae efficientiam in aliquem conversam exprimunt.

χραισμέω: *τοι* A 28, 566, Γ 54, Λ 387, O 32, Π 837. *οἱ* E 53, H 143, Σ 62, 443, Υ 296. *σφιν* Λ 116; cf. Λ 120.

ἀρήγω: *μοι* *Α* 77. *Τρώεσσι* *Α* 521, *Ε* 507, *Μ* 68, *Ξ* 192, 265, 391, *Π* 701, *Ρ* 630. *Ἀργείοισι* *Ε* 833, *Ξ* 391; cf. *Ξ* 192. *ἢ Τρώεσσι ἢ Δαναοῖσι* *Θ* 11, *Ν* 9. *ἀστοῖσι* *Λ* 242. *τοῖσι* *Ο* 42. *ἄμμι* *Ο* 493. *ἀμφοτέροισι* *Υ* 25. *φρήτρηφιν* *Β* 363.

ἐπαρήγω: *Τρώεσσι* *Λ* 408. *Ἀχιλλῆι* *Ω* 39; cf. *ν* 391. *Ψ* 783 *μήτηρ ὣς Ὀδυσσῆι παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει* cum verbo *παρίστασθαι* coniunctum est.

παρίσταμαι cf. p. 16.

παραβλώσκω: *τῷ* *Δ* 11; cf. *Ω* 72.

ἀλέξω: *ἀλλήλοισι* *Γ* 9. *Ἀργείοισι* *Ε* 779; cf. *Ζ* 109. *οἱ* *Χ* 196. — *κακὸν ἦμαρ Δαναοῖσι* *Ι* 251; cf. *κ* 228. *πῦρ νηυσί* *Ι* 347, 674. *κύνας οἱ* *Ρ* 152. *λοιγὸν Τρώεσσι* *Φ* 138, 250. *φόνον ἀλλήλοις* *Ρ* 365; cf. *γ* 237. *ἄγρια φῦλα τῷ* *Τ* 30. *ἄλγος μοι* *ν* 319.

ἐπαλέξω: *τῷ* *Θ* 365, *Λ* 428. — *κακὸν ἦμαρ Τρώεσσι* *Υ* 315. *Φ* 374.

ἀμύνω: *ὤρεσσι* *Ε* 486; cf. *Ζ* 262. *Ἀργείοισι* *Ι* 518; cf. *Ξ* 71, 362, *Ο* 73, *λ* 500, 518. *ᾗσι βόεσσι* *Λ* 674. *γαμβρῷ* *Ν* 464. *μ' οἴῳ* *Ν* 481. *ἀλλήλοισι* *Ξ* 369. *νηυσί τε καὶ κλισίῃσι* *Ο* 688; cf. *Ι* 602. *οἷσι τέκεσσι* *Π* 265. *οἱ* *Ρ* 273; cf. *χ* 214. *τοι* *Φ* 215. *Τρωσί* *Φ* 414. *νῶιν* *π* 257. *Ὀδυσσῆι* *φ* 195, 197.

Cum infinitivo *παρεστάμεναι* coniunctum est *ἀμύνειν* locis *Ο* 254, *Ρ* 564, *Φ* 231. — *λοιγὸν τοῖς ἄλλοις* *Α* 342; cf. *Α* 397, 456, *Ι* 495, *Ν* 426, *Ο* 736, *Π* 32. *βέλος τοι* *Δ* 129. *πῦρ νηυσί* *Ι* 435; cf. *Λ* 277. *ἀρὴν ἑτάροισι* *Μ* 334, *Π* 512; cf. *Υ* 124. *ὄλεθρον ἑτάροισι* *Σ* 129. *νηλεὲς ἦμαρ Αἴαντι* *Λ* 589, *Ρ* 511, *ϑ* 525; cf. *Π* 835.

ἀπαμύνω: *λοιγὸν ἡμῖν* *Α* 67; cf. *Ι* 597.

ἐπαμύνω: *Τρώεσσι* *Ζ* 362. *Ἀργείοισι* *Θ* 414; cf. *Ξ* 357. *τοῖς* *Μ* 369. *Ἀλκαθόῳ* *Ν* 465; cf. *Σ* 98, 171.

προσαμύνω: *οἱ* *Β* 238.

ἀρκέω: *οἱ* *Ο* 529. *ὑμῖν* *Φ* 130; cf. *π* 260. — *ὄλεθρον οἱ* *Ζ* 16, *Ν* 440, *Υ* 289, *δ* 292.

ἐπαρκέω: *ὄλεθρον οἱ* *Β* 873.

ἐπίρροθον εἶναι: *οἱ* *Δ* 390.

ἐπιτάρροθον εἶναι: *οἱ* *Ε* 808; cf. *Ε* 828, *Φ* 289. *ἔμοιγε* *Λ* 366 (= *Υ* 453). *Δαναοῖσι* *Μ* 180. *σφι* *ω* 182.

ἀρηγόνα εἶναι (*πέλεσθαι*): *Μενελάῳ* *Δ* 7. *Δαναοῖσι* *Ε* 511.

ἀρωγὸν εἶναι: *Δαναοῖσι* *Θ* 205; cf. *Φ* 371, 428.

εἴκω: Ἀργείοις *Δ* 510. ἀνδρί *N* 321; cf. *N* 807, *P* 230, *Ψ* 337, χ 91. οὐδενί *X* 459, λ 515. σῷ μεγαλήτορι θυμῷ *I* 109; cf. *I* 598, ε 126. οὔτ' ὄκνῳ οὔτ' ἀφραδίῃσι *K* 122; cf. *N* 224. αἰδοῖ *K* 238. μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ *Ω* 42. οὐρεῦσι *Ω* 716. ἀπήνῃ *Ω* 718. Ζεφύρῳ ε 332. βίῃ τε καὶ κάρτεϊ ν 143, σ 139. πενίῃ ξ 157. μοι—πόδεσσιν ξ 221. ὕβρει ξ 262. ἀφραδίῃς χ 288. ἀρότρῳ σ 374.

ὑπείκω: σοί *A* 294; cf. *Ψ* 602. ἀλλήλοισι *Δ* 62. θεοῖσι μ 356. τῷ π 42.

χωρέω: Ἀχιλλῆι *N* 324; cf. *P* 101. τοι *Π* 628.

ὑφίσταμαι: μοι *I* 160.

ἦρα φέρειν: θυμῷ *Ξ* 132.

ἐπὶ ἦρα φέρειν: μητρί *A* 572; cf. *A* 578. Ἀγαμέμνονι γ 164; cf. σ 56. ἡμῖν π 375.

θητεύω: Λαομέδοντι *Φ* 443; cf. λ 489.

παραδράω: τοῖς ἀγαθοῖσι ο 324.

ὑποδράω: σφιν ο 333.

ἐφέπομαι: θεοῦ ὄμφῃ γ 215, π 96. μένεϊ σφῷ ξ 262, ρ 431, ω 183; cf. Waltheri annotationem ad hoc verbum factam.

χαρίζομαι: πόσεϊ ᾧ *E* 71. βασιλῆι *A* 23. ἄνδρεσσι ὑβριστῇσι *N* 633. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι *O* 449, *P* 291. τοι α 61. πάντεσσι θ 538. ᾧ πατρί ν 265. μοι ξ 387.

πείθεσθαι: μύθῳ *A* 33, 273, *Ω* 571, ρ 177; cf. *Y* 295. ἐπέεσσι *O* 156. ἐμοῖς ἐπέεσσι *Σ* 273, κ 178, 428, μ 222. τοι—ἔπεσι *A* 150; cf. *Ψ* 156. τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ *Δ* 408. νυκτὶ *H* 282, 293, *Θ* 502, *I* 65, μ 291. ἐῷ αὐτοῦ θυμῷ *K* 204. βουλῇ *M* 109, 241. οἰωνοῖσι *M* 237. στυγερῇ δαιτί *Ψ* 48. γήραϊ λυγρῷ *Ψ* 644. οἱ *A* 79, *B* 833, *Λ* 331, *M* 229, *Ξ* 93. ἡμῖν *A* 214. σοί *A* 296, γ 257. ποιμένι λαῶν *B* 85. ἄλλῳ *B* 360. τοι *B* 364, *M* 468, π 279. μοι *Δ* 93, *H* 28, 48, *Ξ* 190, *Σ* 266, δ 193, ο 540, υ 381, χ 316, ω 461. τῷ *I* 74; cf. *I* 453. κείνῳ *K* 57. παραρρήτοισι *N* 726. Πηλείωνι *Ψ* 249; cf. ω 456, 465. γέροντι β 227. σημάντορι ρ 21. ἑταίρῳ υ 45.

ἐπιπείθεσθαι: ἐμῷ μύθῳ *A* 565, *Δ* 412. μοι—ἐπέεσσι *O* 162; cf. *O* 178. θεοῖς *A* 218. φίλῳ ἑταίρῳ *Λ* 345, *I* 205, *Λ* 616. σοί *E* 878; cf. *Ψ* 609. ἐμοί *P* 154; cf. *T* 305. φίλῳ πατρί τ 14, χ 108, 393.

ἀπιθέω: μύθῳ Ἀθηναίης *A* 221. Ἀγαμέμνονι *Γ* 120. οἱ *Δ* 198, *M* 351, ψ 369. κασιγνήτῳ *Z* 102. τοι *Ω* 300.

Coniunctum est *ἀπιθέω* cum verbo *νεμεσάομαι Κ* 129 *οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει.*

Verba *πιθέω, πέποιθα* instrumentali attribuenda esse Walthero assentior, cum non significent 'gehorchen', sed 'vertrauen auf'.

μέλει: τόσσα ᾧ Β 25, 62. *πολεμήια ἔργα οἷς Β* 338; cf. *μ* 116. *θαλάσσια ἔργα σφιν Β* 614; cf. *ε* 67. *τά τοι Δ* 353, *Ι* 359. *ἵπποι ἐμοί Ε* 228, *Κ* 481. *τάδε πάντα ἐμοί Ζ* 441; cf. *Ε* 430, 490, *ϱ* 601. *ἀήσυλα ἔργα ᾗ Ε* 876. *ἄλγος μοι Ζ* 450. *πόλεμος ἄνδρεσσι πᾶσιν ἐμοὶ δὲ μάλιστα Ζ* 492; cf. *Υ* 137. *ὅσα Ἀργείοισι Κ* 51; cf. *Κ* 282. *Ἕκτωρ σοὶ δ' αὐτῷ Ο* 231. *πάντα Διί Ρ* 515, *Ψ* 724; cf. *ζ* 65, *ϱ* 594, *σ* 266. *ταῦτα ἐμοί Α* 523; cf. *Σ* 463, *Τ* 29, 213, *α* 159, *ν* 362, *π* 436, 465, *ω* 357. *Ἀχιλλεὺς τοι Τ* 343. *ὀλλύμενοι μοι Υ* 21. *τεῖχος οἱ Φ* 516. *πόνος τοι Χ* 11. *μηδέ τι θάνατος μηδέ τι τάρβος οἱ Ω* 152; cf. *Ω* 181. *κακὸν σοίγε Ω* 683; cf. *β* 303. *ἄλλα τοῖσι α* 151. *μῦθος ἄνδρεσσι μάλιστα δ' ἐμοί α* 358. *κάρτος τε βίη τε ὑμῖν δ* 415. *Ὀδυσσεὺς οἱ ε* 6. *οὐ βιὸς οὐδὲ φαρέτρη Φαιήκεσσι ζ* 270. *ἄλλο τοι η* 208. *ὃς ἀνθρώποισι ι* 20. *ποθὴ τοι κ* 505. *πομπὴ θεοῖς ὑμῖν τε λ* 332; cf. *λ* 352. *Ἀργὼ πᾶσι μ* 70. *ξεῖνος Τηλεμάχῳ σ* 421. *τόξον ἄνδρεσσι φ* 352. *φόνος οἱ χ* 11. Subiectum deest *α* 305 *σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω.*

καταθύμιον εἶναι: θάνατος τοι Κ 383, *Ρ* 201. *ἔπος μοι χ* 392.

ἐνθύμιον εἶναι: κεῖνος τοι ν 421.

ἐπαινέω: τοι Δ 29; cf. *Π* 443, *Χ* 181. *Ἕκτορι Σ* 312/3.

χράω (jmdm. nachstellen, schaden). *οἱ ε* 396, *κ* 64.

Accedunt verba *ἀντιβολέω, ἄντομαι, ἀντάω, ἀντιάω,* quae non instrumentali esse vindicánda contendo, quamquam Waltherus propter compositum *συνάντομαι* putat cum instrumentali coniuncta esse ea verba.

ἀντιβολέω: τούτῳ Η 113. *οἱ Λ* 809, *Ν* 210, 246, *η* 19. *μοι Π* 847; cf. *Ω* 375, *κ* 277, *ν* 229. *φόνῳ λ* 416. *σοί χ* 360. *τάφῳ ἀνδρῶν ω* 87.

ἄντομαι: ἀλλήλοισι Ο 697. *τοι Π* 788; cf. *Χ* 203. *ἀργύρῳ Λ* 237.

ἀντάω: οἱ Ζ 399. *ἀλλήλοισι Η* 423.

ἀντιάω: ἐμῷ μένει Ζ 127, *Φ* 151, 431. *ἐκείνῳ σ* 147.

Postremo loco commemoro verba *ἄρχω ἀρχεύω, σημαίνω, ἡγέομαι, ἡγεμονεύω, βασιλεύω, θεμιστεύω,* quibus utrum localis an genuinus dativus sit appositus, nonnullis locis viri docti dubitant.

ἄρχω: Huic verbo Nahrhaftius localem, Capellius autem dativum genuinum tribuit, cum neget praeter locutionem *ἄρχειν μύθων* praepositionem *ἐν* inveniri cum verbo *ἄρχω* coniunctam. Tamen invenimus *N* 689 *ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς*. Qua de causa puto eos dativos locales habendos esse, qui indicant multitudinem hominum, ita ut significet *ἄρχω* 'der erste (Führer) sein unter einer Anzahl von Personen'. Locali igitur attribuo *B* 805, *E* 592, *Ξ* 134, 384, *Π* 552, *Σ* 516; cf. *O* 95, *ω* 9. Sed dativum genuinum statuo *ϑ* 107 *ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν*; cf. *ξ* 230.

ἀρχεύω: Locales statuendos esse puto *B* 345, *E* 200.

σημαίνω: Nahrhaftius propter versum *χ* 427 *σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξὶν* locali vindicat *B* 805 et *P* 251. Addo *A* 289 *πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν* et *K* 58 *σημαίνει φυλάκεσσι*. Dativo genuino attribuo *A* 295 et *Λ* 789.

ἡγέομαι: Cum apud hoc verbum ex praepositionis usu non appareat localem statui posse, non assentior Nahrhaftio, qui versus *π* 397, *ψ* 134, *ω* 469 locali attribuit (quamquam plures ei attribuendi erant, si Nahrhaftius sibi constans fuisset), sed omnibus locis dativum praefero. *νήεσσι* *A* 71; cf. *Π* 168, *ξ* 238. *σφιν* *B* 687; cf. *π* 397, *ψ* 134, *ω* 469. *Μῄοσιν* *B* 864; cf. *X* 101. *οἱ* *ζ* 114; cf. *η* 22.

ἡγεμονεύω: Cum apud verbum *ἡγέομαι* dativum statuerim, etiam *ἡγεμονεύω* ad eum spectare verisimile mihi videtur. *Τρωσί* *B* 816, *τοῖσι* *γ* 386; cf. *ϑ* 4, 421, *ψ* 293, *ω* 225. *ἡμῖν* *κ* 445. *οἱ* *ρ* 372.

βασιλεύω, ϑεμιστεύω verba simillima verbis *ἀνάσσειν, κοιρανεῖν, κρατεῖν* locali attribuo. Cf. Ameisii ann. ad *η* 11.

IV. Verba, quae affectum ad aliquem spectantem significant.

χολόομαι: *βασιλῆι* *A* 9. *πατρί* *B* 629, *ο* 254. *μοι* *E* 421, 762, *Ξ* 310. *σφωιν* *O* 155. *Ἕκτορι* *P* 710; cf. *Ψ* 567, *Ω* 395, *ϑ* 276. *τοι* *Ψ* 543, *ω* 544. *οἱ* *ξ* 147. Coniunctum est cum verbo *νεμεσίζομαι* *Θ* 407 (= 421) *Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι*.

χώομαι: *ἀνδρὶ χέρηι* *A* 80. *μητρὶ φίλῃ* *I* 555. *Πηλείωνι* *Φ* 306; cf. *Ω* 606. *τοι* *Φ* 413. *μοι* *ε* 215; cf. *ψ* 213, quo loco *χώομαι* cum verbo *νεμεσάω* coniunctum est.

περιχώομαι: μοι *Ι* 449.

μηνίω: Ἀχαιοῖσι *Α* 422. Ἀγαμέμνονι *Σ* 257.

ἀπομηνίω: Ἀγαμέμνονι *Β* 772, *Η* 230.

ἐπιμηνίω: Πριάμῳ *Ν* 460.

κοτέω (ομαι): ἀλλήλοισι *Γ* 345. Τρώεσσι *Ε* 177. τοῖσι *Ε* 747, *Θ* 391, α 101. τῇ *Κ* 517. σοί *Ξ* 143. Τύδεος υἷι *Ψ* 383. Ter participium κοτεσσάμενος ad verbum χαλεπαίνω positum est; quibus locis dativus spectare videtur ad κοτεσσάμενος, cum solum χαλεπαίνω nusquam cum dativo coniunctum sit: *Π* 386, ε 147, τ 83.

σκύζομαι: Διὶ πατρί *Γ* 23, *Θ* 460. οἱ *Ω* 113; cf. *Ω* 134, ψ 209.

σκυδμαίνω: μοι *Ω* 592.

ἀποσκυδμαίνω: θεοῖς *Ω* 65.

ἀπεχθάνομαι: σφιν *Γ* 454, *Θ* 551, *Ω* 27. τοι *Δ* 53, *Ι* 300. πᾶσι θεοῖσι *Ζ* 140. μοι *Ι* 614. Διὶ πατρί *Φ* 83. θεοῖσι μακάρεσσι κ 74; cf. κ 75. Participium ἀπεχθόμενος cum verbo χαλεπαίνω coniunctum ad dativum μοι referendum est π 114.

νεμεσάω: Ἀγαμέμνονι *Δ* 413; cf. *Ν* 16, 353. μοι *Κ* 115, *Ο* 115, *Ρ* 93, 100, α 158, 389, β 101, τ 121, 146, ψ 213, ω 136. οἱ *Κ* 129, *Λ* 543, *Ω* 53. ὑμῖν *Ν* 119. πᾶσι *Ο* 103, φ 147. ἄλλῳ *Ψ* 494; cf. ξ 286, ο 69.

νεμεσίζομαι: Ἄρει *Ε* 757; cf. *Θ* 407, 421. ἄλλῳ δήμῳ β 239.

ὠδυσάμην: τῷ *Ζ* 138. οἱ α 62; cf. ε 339, 423. αὐτῷ τ 275. πολλοῖσι τ 407.

μενεαίνω: Ζηνί *Ο* 104; cf. α 21, ζ 331.

ἐχθοδοπέω: Ἥρῃ *Α* 519.

ἔχθομαι: Ἀθήνῃ δ 502. θεοῖς δ 755; cf. ξ 366, τ 337.

ἀπεχθαίρω: ὕπνον καὶ ἐδωδήν μοι δ 105.

ἁνδάνω: Ἀγαμέμνονι *Α* 24, 378, γ 143; cf. *Μ* 80, *Ν* 748, *Ο* 674, *Ω* 25/6, π 397. μοι *Ι* 173. τοι *Ξ* 340, *Ρ* 647, π 28. σφισι *Σ* 510; cf. γ 150, θ 506, ω 465. αὐτῇ β 114. οἱ ζ 245. ἐμῷ θυμῷ κ 373. τοῖσι ξ 337. συβώτῃ ξ 524. πᾶσι σ 422. σφωιν υ 327.

ἐφανδάνω: θεοῖσι *Η* 45. ἐμοί *Η* 407. τοῖσι ν 16, π 406, σ 50, 290, υ 247, φ 143, 269.

ἁφανδάνω: ὔμιν π 387.

κεχαρισμένος: ἐμῷ θυμῷ *Ε* 243, 826, *Κ* 234, *Λ* 608, δ 71. μοι δειλῇ *Τ* 287. οἱ β 54.

μείλιχον εἶναι: πᾶσι *Ρ* 671.

ἴλημι: *ἡμῖν* φ 565.
χάριν εἰδέναι: *τοι* Ξ 235.
φίλα φρονέω: *τοι* ζ 313, η 75.
φίλα εἰδέναι: *ἀλλήλοισι* γ 277.
ἤπια εἰδέναι: *μοι* Π 72; cf. ν 405, ο 39. *ἀνάκτεσι* ο 557.
εὖ φρονεῖν: *οἷσι* η 74. Aliis locis, ubi participium *εὖ φρονέων* positum est, dativum, cum ad *ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν* referendum eum esse putem, localem esse existimo.
κακὰ φρονεῖν: *Τρωσί* Π 373. *ἀλλήλοισι* Χ 267. *μνηστῆρσι* υ 5.
κακὸν φρονεῖν: *Ἕκτορι* Χ 320.
ὀλοὰ φρονεῖν: *τῷ* Π 701.
Deinde mihi est dicendum de verbis similitudinis, quibus et dativos personarum et rerum apponi potuisse apparet.

V. Verba, quae significant 'parem, similem esse'.

ἔοικα: *Νηληίῳ υἷι* Β 20; cf. Β 57, Λ 613, Ρ 323, Φ 600, Χ 227, β 383, δ 122, 143, ω 446. *παισί* Β 337. *θεῇς* Γ 158; cf. Θ 305, Λ 638, Τ 286, η 291. *βασιλῆι ἀνδρί* Γ 170, ω 253; cf. ϱ 416. *βροτῷ ἀνδρί* Ε 604; cf. η 209. *ἀνδρί* Ν 357, ϑ 194. *ἀτασθάλῳ ἀνδρί* ϑ 166; cf. Γ 219, ζ 187. *νεηνίῃ ἀνδρί* κ 278; cf. ν 222. *οὐδὲ ἀνδρί γε σιτοφάγῳ ἀλλὰ ῥίῳ* ι 191; cf. κ 120. *ἐπητῇ ἀνδρί* σ 128; cf. υ 227. *παλαιῷ φωτί* Ξ 136. *ἄνδρεσσι* Φ 285. *γρηί* Γ 386. *νεηνίσι* Σ 418; cf. η 20. *ἀρνευτῆρι* Μ 385, Π 742, μ 413. *αἰσυμνητῆρι* Ω 347. *θεοῖσι* Ω 630, ξ 243, π 200. *μαινομένῃ* Ζ 389; cf. Ο 90, 586, Σ 548, Ψ 379, 430, λ 608, σ 240; cf. α 411, ϱ 511. *κείνῳ* α 209. *γενεῇ Διός* δ 27. *οἰκῆι* δ 245. *γυναικί* δ 796, ν 288, π 157, υ 31. *ἀθλητῆρι* ϑ 164. *ξείνοισι* ϱ 485. *ἄνακτι* υ 194. *τοιούτῳ* ω 446. *οἷ* Ε 800. *αὐτῷ* Ξ 474, Ψ 66, 107, δ 654. *τεττίγεσσι* Γ 151. *θηρί* Γ 449, Λ 546. *λείουσιν ἢ συσί* Ε 782, Η 256; cf. Ο 592. *ὄρνισιν αἰγυπιοῖσιν* Η 59. *σύεσσι* Μ 146. *ἐλάφοισι* Ν 102. *ἴρηκι* Ο 237, Π 582. *σφήκεσσι* Π 259. *κύνεσσι* Ρ 725, Σ 418. *ἅρπῃ* Τ 350. *λάρῳ ὄρνιθι* ε 51. *αἰθυίῃ* ε 337, 353. *αἰετῷ* Φ 254. *θήρεσσι* ξ 21. *σιάλοισι* κ 390. *νυκτί* Α 47, λ 606. *πυρί* Λ 104, Υ 371, δ 662. *φύλλοισιν ἢ ψαμάθοισι* Β 800, Φ 464. *νιφάδεσσι* Γ 222. *ποταμῷ* Ε 87. *νεφέλῃσιν* Ε 522. *ἐλάτῃσι* Ε 560. *ἀκτίνεσσι* Κ 547. *ἴρισσιν* Λ 27. *ὄρεϊ* Ν 754. *χαλάζῃ* Χ 151. *ἀστέρι* Δ 78. *δώμασι* ξ 301. *τεύχεσι* π 288. *θανάτῳ* ν 80. *κηρί* ϱ 500. *περιξέστῃ* μ 79.

εἴδομαι: κήρυκι *B* 280, *ϑ* 8. γαλόῳ *Γ* 122. μάντεϊ *N* 69. ἀνέρι *Φ* 213. Νέστορι *B* 22; cf. *Π* 717, 720, *P* 326, 585, *Υ* 81, 82. Πολίτῃ *B* 791, 795; cf. *E* 462, 785, *N* 45, 216, *Π* 555, *P* 73, *α* 105, *β* 268, 401, *λ* 241, *χ* 206, *ω* 503, 548. γρηί *Γ* 389. κούρῃ Δύμαντος *ζ* 22, 24. ἵππῳ *Υ* 224. φήνῃ *γ* 372.

ἐΐσκω (*ἴσκω*): αὐτὸν Τυδείδῃ *E* 181. σε φίλῳ πατρί *Ω* 371; cf. *ζ* 151, *ϑ* 159, 161, *λ* 799. ἐμὲ σοί *Π* 41. μιν ἀρνειῷ *Γ* 197. με ἀϑανάτοισι *π* 187. τάδε νυκτί *υ* 362. αὐτὸν δέκτῃ *δ* 247. φωνὴν ἀλόχοισι *δ* 279. σὲ παντί *ν* 313.

ἰσοφαρίζω: οἵ *Z* 101. Ἀϑηναίῃ *I* 390. τῷ *Φ* 194. μοι *Φ* 411.

ἀντιφερίζω: σοίγε *Φ* 357. μοι *Φ* 488.

ἰσάζομαι: Λητοῖ *Ω* 607.

ἰσόομαι: τοῖσι *η* 212.

Hoc loco commemoranda mihi est comparatio, quae vocatur compendiaria. Pro re enim, quae cum alia comparatur, ponitur id, quo continetur, ut κομαὶ Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι pro κομαὶ ὁμοῖαι κομαῖς Χαρίτων *P* 51; cf. *δ* 279 etc.

B. De dativo cum adiectivis coniuncto.

Adiectiva coniuncta cum dativo invenimus ea, quae eiusdem sunt stirpis atque verba, quae significant ‘nützen, schaden, freundlich, feindlich gesinnt sein’ aut similem habent significationem. Quae verba cum soleant cum personis fere coniungi, apparet non aliter se habere constructionem adiectivorum idem significantium. Ab adiectivis autem, quae ad verba similitudinis spectant, pariter dativi et personarum et rerum pendent.

I. Adiectiva, quae significant ‘nützlich, schädlich, freundlich, feindlich gesinnt’. Accedunt ἀντίος, ἐναντίος, similia.

ἀμείνων: κλέπτῃ *Γ* 11. ἡμῖν *O* 509.

βέλτερος: ϑυγατέρεσσι καὶ υἱάσι *O* 198. πτωχῷ *ρ* 18.

κέρδιον: ἐμοί *Z* 410, *X* 108, *β* 74. ἡμῖν *H* 352, *P* 417. ἐμοὶ ἠδὲ οἷ αὐτῷ *O* 226. Ἕκτορι καὶ Τρωσί *T* 63. οἵ *υ* 304.

λώιον: σφιν *β* 169.

ἄλγιον: τῷ *Σ* 278, 306, *τ* 322. αὐτῷ *ρ* 14.

ῥίγιον: οἵ *A* 325. τοι *A* 563.

ἀργαλέος: μοι *M* 410, *P* 252, *Υ* 356. Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ *Ψ* 792.

χείρων: σοὶ αὐτῷ ο 515.

φίλος: τοι *Α* 107, 177, 541, *Β* 796, *Γ* 402, *Δ* 41, *Ε* 891, *Ξ* 337, *Π* 450, *Ψ* 548, η 320, κ 66, ν 145, 295, σ 113. οἱ *Α* 381, *Ε* 695, *Ρ* 583, *Υ* 410, *Ψ* 556, ϑ 284, 571, ω 210. ἐμοί *Α* 564, *Δ* 51, *Ε* 378, *Η* 357, *Μ* 231, *Σ* 285, ξ 227, 378, ο 359, ϱ 15; cf. Ζ 91, *Ω* 292. μοι *Ι* 198, *Φ* 101, *Χ* 283, *Ω* 774 (cum adiectivo ἤπιος coniunctum est φίλος hoc loco), ξ 222, 224, 397, ο 362, π 445. τοι αὐτῇ Ζ 272. σφωιν *Π* 556. σοί *Ι* 521, *Ω* 334, ν 335; cf. *Ω* 310. ἧμιν ϑ 248. ὑμῖν ἀϑανάτῃσι *Η* 32. Διί *Β* 116, *Ι* 23, *Ν* 674, *Ξ* 69, *Σ* 118, η 316, ξ 440, ο 341, ω 24. ποιμέσι *Γ* 11. Τύδεϊ *Δ* 372. ἀνϑρώποισι Ζ 14. τῇ *Κ* 531. γύπεσσιν ἢ ἀλόχοισι *Λ* 162. Κρονίωνι *Ν* 226. ἀϑανάτοισι *Υ* 334, *Ω* 61, ξ 203. ϑεοῖσι *Υ* 347, *Χ* 41, *Ω* 67, 749, α 82, κ 2, ω 92. Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷι *Χ* 301. ἐμῷ ϑυμῷ *Ω* 748, 762. ἀλλήλοισι γ 277. Φαιήκεσσι ϑ 21, ν 302. πολλοῖσι τ 239.

φίλον καὶ ἡδύ: πᾶσι *Δ* 17; cf. *Η* 387.

κεδνότατος καὶ φίλτατος: οἱ *Ι* 586.

κήδιστος καὶ φίλτατος: οἱ *Ι* 641.

κήδιστος κεδνότατός τε: μοι κ 225.

φίλος καὶ τίμιος: πᾶσι κ 38.

φίλος τ' αἰδοῖός τε: οἱ τ 191; cf. τ 253.

αἰδοιότερος καὶ φίλτερος: ἀνδράσι λ 360.

αἰδοῖός τε δεινός τε: μοι *Γ* 172; cf. *Σ* 394.

ἤπιος: τοι *Θ* 40, *Χ* 184; cf. *Ω* 774. σοί κ 337. μοι ν 314; cf. ο 152. γυναικί λ 441.

γλυκύς: τοῖσι *Α* 13.

λαρός: οἱ *Ρ* 572.

αἰδοῖος: ἀϑανάτοισι ϑεοῖσι ε 447.

ἡδύς: ἐμοί ω 435.

κήδεος: οἷσι *Τ* 294.

ἀσπάσιος: τῷ *Κ* 35, ν 33. παίδεσσι ε 394. φίλοις ἑτάροισι ι 466. παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσι λ 431; cf. ψ 233.

ἀσπαστός: Ὀδυσσῆι ε 398; cf. ν 35. τῇ ϑ 295, ψ 239. ἐμοί τ 569. πᾶσι, μάλιστα' δ' ἐμοὶ καὶ υἱέι ψ 61.

ἐρατεινός: ἑτάροισι ι 230.

ἄρϑμιος: ἧμιν π 427.

ἵλαος: ἡμῖν *Α* 583.

Accedunt adiectiva composita:

διίφιλος: *Α* 74, 86, Ζ 318, *Θ* 493, 517, *Ι* 168, *Κ* 49, 527, *Λ* 419, 473, 611, *Π* 169, *Σ* 203, *Χ* 216, *Ω* 472..

ἀρηίφιλος: *B* 778, *Γ* 21, 52, 69, 90, 136, 206, 232, 253, 307, 430, 432, 452, 457, *Δ* 13, 150, *E* 561, *Z* 73, *I* 550, *Λ* 463, *Π* 303, *P* 1, 11, 138, 319, 336, 346, *ο* 169.

ἐχθρός: *μοι* *A* 176, *E* 890, *I* 312, 378, *μ* 452, *ξ* 156. *Ἀχιλλῆι ἠδ' Ὀδυσσῆι* *B* 220. *βροτοῖσι* *I* 159. *οἵ οἴῳ* *φ* 146.

χαλεπός: *δμωσίν* *ϱ* 389.

στυγερός: *οἵ* *Ξ* 158, *βροτοῖσι* *μ* 341.

ἀποθύμιος: *Νυκτί* *Ξ* 261.

ἀνιηρός: *οἵ* *β* 190.

καταρίγηλος: *ἄλλοισιν* *ξ* 226.

Postremo loco commemoro adiectiva:

ἀντίος: *οἵ* *O* 584. *τῇ* *H* 20; cf. *Y* 371. *Ἀχιλλῆι* *Y* 422.

ἐναντίος: *οἵ* *E* 12, *Z* 251, *I* 190. *ἀλλήλοισι* *Λ* 67. *αὐτῷ* *ζ* 329; cf. *κ* 89.

ἐναντίον: *Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι* *O* 304. *ἀλλήλοισι* *Y* 252.

κατεναντίον: *οἵ* *Φ* 567.

ἀντιβίην: *τῷδ' ἀνδρί* *E* 219.

ἐγγύς: *οἵ* *Λ* 339; cf. *Φ* 284. *Πριάμοιο τέκεσσι* *X* 453. *τῷ* *Ω* 365.

ἐγγύθι: *μοι* *X* 300.

ἐγγύθεν: *οἵ* *P* 554, *Σ* 16, 381, *X* 295. *αὐτῷ* *Σ* 133. *τῷ* *Y* 330. *τοι* *T* 409. *τοῖς* *δ* 630, *ϱ* 71; cf. *η* 215, *ο* 163. *Ὀδυσσῆι* *ω* 445.

ἄγχι: *τοι* *Λ* 362, *Y* 449. *σφισι* *Y* 447.

ἆσσον: *μοι* *Ψ* 97.

ἄγχιστον: *αὐτῷ* *ε* 280.

ἀγχίμολον: *οἵ* *Δ* 529, *Π* 820, *ο* 95. *σφι* *Ω* 283, *ϑ* 300, *ο* 57, *υ* 173, *ω* 99, 439, 502. *τοῖσι* *χ* 205.

πλησίος: *ἀλλήλοισι* *Ψ* 732, *β* 149.

πλησίον: *οἵ* *η* 171.

σχεδόν: *τοι* *I* 304, *P* 202. *σφιν* *K* 422, *β* 284. *σοί* *N* 817, *ζ* 27. *οἵ* *P* 699, *Φ* 64, *X* 131. *ἀλλήλῃσι* *ι* 23.

σχεδόθεν: *οἵ* *Π* 800, *β* 267, *ν* 221, *ο* 223, *υ* 30.

II. Adiectiva, quae significant 'gleich, ähnlich'.

ἶσος: *σοί* *A* 163. *ἐμοί* *A* 187, *I* 616, *O* 50, 167. *τέκεσσι* *E* 71, *N* 176, *O* 551. *δαίμονι* *E* 438, 459, 884, *Π* 705, 786, *Y* 447, 493, *Φ* 18, 227. *θεοῖσι* *E* 440, *Φ* 315, *λ* 304, 484. *Ἕκτορι* *E* 467; cf. *I* 142, 284. *θεῷ* *I* 603, *ο* 520. *Ἄρηι* *Λ* 295, 604, *M* 130, *N* 802, *Y* 46, *ϑ* 115; cf. *X* 132. *οἵ* *O* 183. *τοκεῦσι* *O* 439. *μαινάδι* *X* 460. *ἀλόχῳ* *α* 432. *ἀναύδῳ*

κ 378. *ἰθαιγενέεσσι* ξ 203, *γρηί σ* 27. *ἀέλλῃ Λ* 297, *M* 40. *λαίλαπι Λ* 747, *M* 375, *Υ* 51. *φλογὶ ἠὲ θυέλλῃ N* 39. *ἐμῇ κεφαλῇ Σ* 82; cf. *λ* 557. *ἔρνεϊ Σ* 56, 437, ξ 175. *οὔρεϊ λ* 243; cf. *γ* 290.

Huc spectat etiam versus *B* 765 *ἵπποι σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσαι.*

ἀτάλαντος: *θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος H* 366 (= *Ξ* 318, *P* 477, *γ* 110, 409). *Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος B* 169 (= *B* 407, 636, *H* 37, *K* 137, *Λ* 200). *Ἄρηι B* 627, *E* 578, *N* 497, *O* 302. *Ἄρηι θοῷ Θ* 215, *N* 289, 328, 528, *Π* 784, *P* 72, 536. *Ἐνυαλίῳ B* 651, *H* 166, *O* 264, *P* 259. *νυκτὶ θοῇ M* 463. *ἀέλλῃ N* 795.

ὅμοιος: *οἷ I* 306; cf. *Ξ* 521. *μοι Ψ* 632. *Χαρίτεσσι P* 51. *τοι P* 475. *Πηνελοπείῃ β* 121. *πατρί β* 276. *ἀθανάτοισι γ* 468, *ϑ* 14, *ψ* 163; cf. *ζ* 16. *τρήρωσι πελειάσι E* 778. *τῇ* (*ὀΐς*) *K* 216. *ἀνέμοισι K* 457. *ὑακινθίνῳ ἄνθει ζ* 231, *ψ* 158. *ἐτύμοισι τ* 203.

εἴκελος: *Διί B* 478; cf. *B* 479, *Δ* 86, *E* 450, *Λ* 467, *T* 282, *Ω* 699, *ρ* 37. *κούρῃ Π* 11. *τῷ Ω* 758. *δέκτῃ δ* 249. *ἀλλήλοιιν τ* 384. *αὐτῷ υ* 88. *συί Λ* 253, *P* 281. *φλογί N* 53, 330, 688, *P* 88, *Σ* 154, *Υ* 423. *χόρῳ Σ* 591. *αὐγῇ X* 134. *ἀστεροπῇ Ξ* 386. *μολυβδαίνῃ Ω* 80. *λάρῳ ὄρνιθι ε* 54. *γάλακτι κ* 304. *σκιῇ ἢ καὶ ὀνείρῳ λ* 207. *κορώνῃσι μ* 418, ξ 308. *νηὶ θοῇ ν* 157. *χελιδόνι φ* 411, *χ* 240.

ἐπιείκελος: *ἀθανάτοισι A* 265, *Δ* 394, *Λ* 60, *ο* 414, *φ* 14, 37. *θεοῖς I* 485, 494, *X* 279, *Ψ* 80, *Ω* 486, *ω* 36.

ἀλίγκιος: *ἀστέρι καλῷ Z* 401. *ἀθανάτοισι ϑ* 174.

ἐναλίγκιος: *ἀστέρι E* 5. *ἀστεροπῇ N* 242. *τῷ X* 410. *ἠελίῳ ἢ σελήνῃ ω* 148. *ὄρνιθι Ξ* 290. *Φαίνοπι P* 583. *θεῷ T* 250, *β* 5, *δ* 310; cf. *α* 371, *ι* 4, *ν* 89, *τ* 267, *ω* 371. *ἀθανάτοις η* 5. *πτωχῷ π* 209; cf. *π* 273, *ρ* 202, 337, *ω* 157.

ὁμῶς: *τέκεσσι E* 535. *Ἀΐδαο πύλῃσι I* 312, ξ 156. *μακάρεσσι θεοῖσι Ξ* 72.

C. De dativo cum substantivis coniuncto.

Cum in oratione soluta plerumque cum substantivis coniungi soleat genetivus, apud poetas praecipue apud tragicos saepius invenimus dativum usurpatum esse pro genetivo. Apud Homerum quoque mea quidem sententia nonnulla huius generis exempla exstant, quamquam La Rochius negavit in Homeri carminibus dativum cum substantivis verbalibus esse coniunctum, iis autem locis,

qui putarentur huc spectare, dativum ad verbum *εἶναι*, quod esset mente subiciendum, aut ad verbum finitum esse referendum. Quam sententiam ut probaret, attulit exempla *Σ* 182 *τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν* et *X* 160 *ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν*, in quibus dativum non a substantivis pendere, sed ad verbum finitum pertinere concedo. Nam maximi momenti est positio substantivi cum dativo coniuncti. Cum enim tales dativos plerumque additos inveniamus substantivis in nominativo aut accusativo positis, quae antecedentem vocem explicent atque describant, apparet singulari positione sola nos posse cognoscere, utrum dativus substantivo an verbo vindicandus sit. Qua de causa *T* 268 *τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα ῥῖψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν*, quem locum exempli gratia praeterea attulit La Rochius, *ἰχθύσιν* a substantivo *βόσιν*, non a verbo *ῥῖψε* pendere existimo neque aliter rem se habere in versu 329 libri *Π ὅς ῥα Χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.* Itaque si consideramus, quae leges positionis valeant, intellegimus substantivum cum dativo coniunctum postremum fere locum tenere in tota enuntiatione. Aliis autem locis vi ac sententia verborum adducimur, ut dativum ad substantivum vel, si mavis, ad eam notionem, quae coniunctione substantivi et verbi efficitur, referamus, ut *N* 584 *τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ*, quem versum in nostram linguam vertimus ‘ihm als Helfer (ihm zu helfen) kam A. heran’, non ‘zu ihm’. Plane autem perversa mihi videtur La Rochii opinio iis locis, ubi ad verbum finitum dativus spectare non possit, verbum *εἶναι* mente addendum esse ut *N* 450 *ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον*: sed manifestum est *Κρήτῃ* cum substantivo *ἐπίουρον* artius esse coniunctum. Postquam igitur ostendisse mihi videor ab Homero hanc structuram usurpatam esse, primum mihi est dicendum de dativis coniunctis cum substantivis, quae eiusdem sunt originis atque verba aut adiectiva et ipsa dativum secum habentia. Exempla vide haec:

N 584 *τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ* cf. *Ξ* 449, *O* 540, 610.
Φ 431 *ὣς Ἀφροδίτη ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος.*
Ψ 770 *ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ πόδοιιν.*
γ 49 *ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ.*

Non huc refero dativos cum substantivo *ἄναξ* coniunctos, quos ut dativos cum verbo *ἀνάσσειν* compositos (si quidem originem structurae respicimus) locales esse existimo. Neque ad substantiva cum dativo coniuncta pertinere *ἐπιτάρροθος, ἀρωγός, ἀρηγὼν*

La Rochio assentior, cum semper ad verbum *εἶναι* ita posita sint, ut una cum *εἶναι* significent 'helfen'. In versu autem 205 libri *Θ* *ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί* verbum *εἶναι* omissum mente subiciendum esse apparet.

Restat ut dicam de eo dativo cum substantivis coniuncto, qui explicat personam aut rem, cui aliquid destinatum est. Loci autem sunt:

Α 4 *αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.*
Ε 684 *μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι.*
Δ 76 *ἀστέρα ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρεϊ λαῶν.*
Δ 145 *ἄγαλμα κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος.*
Δ 155 *θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον* (= ich schloss den Vertrag als einen Tod für Dich, Dir zum Tode).
Τ 268 *βόσιν ἰχθύσιν.*
β 99 *εἴσοκε φᾶρος ἐκτελέσω... Λαέρτῃ ἥρωι ταφήιον* (= *τ* 144, *ω* 134).
ξ 13/4 *συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν.*
ϱ 213/4 *αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν, δεῖπνον μνηστήρεσσιν* (*υ* 174/5; cf. *σ* 278/9).
υ 111 *ἦ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι.*
φ 90/1 *κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε, μνηστήρεσσιν ἀέθλον ἀάατον.*
ω 168/9 *τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον, ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.*

Venio nunc ad eum dativum, qui significat personam, cui nomen aliquod tribuitur, cuius usus in Homeri carminibus exstant haec exempla:

Γ 50 *πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, ποληί τε παντί τε δήμῳ.*
Ζ 282/3 *μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσί τε καὶ Πριαμῳ μεγαλήτορι τοῖό τε παισίν*; cf. *μ* 125.
Γ 51 *δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ.*
Ξ 325 *ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν*; cf. *λ* 287.
Κ 38 *ἦ τιν' ἑταίρων ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον.*
Κ 342 *ἦ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν.*
Ν 450 *ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον.*

Extremum est, ut de neutro *κακόν*, quod vice substantivi fungitur, pauca verba faciam. Supra iam attuli exempli gratia:

Π 329 *ὅς ῥα Χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.* Praeterea huc pertinent loci:

Δ 28 *καμέτην δέ μοι ἵπποι λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.*

Φ 39 *τῷ δ' ἄρ ἀνώιστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς;* cf. *γ* 306, quem versum Nahrhaftius non merito mihi dativo possessivo attribuere videtur, sed *οἱ* spectare ad vocem *κακὸν* Ameisio assentior, qui vertit ʻdann aber im achten Jahre kam e. q. s.'

Quoniam de dativo cum substantivis, adiectivis, verbis artius coniuncto satis multa verba fecisse mihi videor, venio nunc ad liberiorem dativi usum. Cuius usus tria genera exstant. Atque primum quidem dicam:

A. *De dativo, quem nos vocare solemus „Dativ des Interesses".*

Qui dativus persaepe usurpatus in quinque partes divisus est, pro diversa ratione, quae intercedit inter enuntiati praedicatum et dativum. Ac primum quidem mihi disputandum erit de dativo commodi aut incommodi, qui significat utilitati aut damno alicuius aliquid fieri. Deinde disseram de dativo cum verbis *εἶναι, πέλειν, (πέλεσθαι), γίγνεσθαι* coniuncto, quo alicui aliquid esse indicatur. Sequitur dativus, quem vocamus possessivum, quod non modo exprimit personam, quae particeps est totius verborum sententiae, sed etiam pertinet ad unius substantivi notionem, cuius in possessione est. Tum pauca verba mihi facienda sunt de dativo personae cum adiectivo aut participio coniuncto, qui commoveri aliquem aliquo affectu significat. Postremum locum dativus ethicus tenet.

I. Dativus commodi et incommodi.

Cum omnia ad commodum aut incommodum alicuius pertinere possint, apparet ad omnia verba hunc dativum poni potuisse. Eadem autem de causa nunquam invenimus res hac ratione cum verbis coniunctas esse, nisi vice personarum funguntur. Enumerabo igitur similibus verbis in unum collectis exempla, quae exstant in Homeri carminibus:

1) Verba, quae significant ʻsetzen, legen, stellen, schicken'.

τίθημι: ἄλγεα Ἀχαιοῖς Α 2; cf. *Χ* 422. *φόως ἑτάροισι Ζ* 6; cf. *Υ* 95. *σῆμα Τρώεσσι Θ* 171. *κέλευθον πολέεσσι Μ* 399. *τὸν (μάρμαρον) ἐλαφρόν οἱ Μ* 450. *πήματα ἡμῖν Ο* 721; cf. *λ* 555. *χηλόν οἱ Π* 222. *κακὸν πολεέσσι Π* 262. *γόον καὶ πένθος τοκεῦσι Ρ* 37, *Ω* 741; cf. *Ρ* 158, *Φ* 525, *Ψ* 307. *ῥόον πᾶσι Ρ* 570. *κῆρ ἀτέραμνον σοίγε Ψ* 166; cf. *Ω* 49. *τιμὴν Ἀχιλλῆι καὶ Ἕκτορι Ω* 57. *θρόνον τῷ θ* 65. *τὸν—ἀργα-*

λέον τοι λ 101. ἀνάπυστα ἀνθρώποισι λ 274. μοῖραν νύμφῃσι ξ 445; cf. ρ 334. εὐνήν οἱ ξ 518. ἐσθλὸν σοί ο 488. ὄνομα παιδί τ 404. ἄεθλα ἵπποισι Ψ 262; cf. ω 86. γυναῖκα καὶ τρίποδα τῷ πρώτῳ Ψ 265. ἵππον δευτέρῳ Ψ 265; cf. Ψ 269, 270, 656, 702, 704, 750, 850, φ 3, 81, ω 168.

τίθεμαι; κότον τοῖσι Θ 449; cf. Ξ 50.

ἐντίθεμαι: κότον τοι Α 102, ν 342; cf. Ameis ad λ 102.

ἐπιτίθημι: ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι Β 40; cf. Ε 384. φρένα ἱεροῖσι Κ 46. κράτος Τρωσί Λ 509, Ψ 400, 406. μόρον οἷσι Ζ 357. κακὸν τῷ Ω 538. θωὴν σοί β 192. ἔργα ἡμῖν θ 245. μοῖραν τεῖν λ 560; cf. τ 592, υ 281. ἡμιτάλαντον τοι Ψ 796. κάνεια σφιν κ 355. τέλος μύθῳ Τ 107, 369. μῆρα Ποσειδάωνι μ 179; cf. φ 267.

ἀνατίθημι: ἐλεγχείην τοι Χ 100.

κατατίθημι: λέβητα τῷ τριτάτῳ Ψ 267. κλισίην τῇ τ 55; cf. τ 599.

παρατίθημι: ξείνια τοι Σ 387; cf. Σ 408, γ 490, ι 517, ο 188. τάλαρον οἱ δ 133. ὁδοιπόριον ὔμμι ο 506. ἀμβροσίην καὶ νέκταρ τῇ ε 199. φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματα τοι ξ 204. ῥόπαλον ἑτάροισι ι 326. δύναμιν ἐμοί γ 205.

ἐκτίθημι: λέχος οἱ ψ 179.

εἷσα: λόχον ἀνερχομένῳ Δ 392.

ἵστημι: ἑκατόμβην θεῷ Α 447. Med. κρητῆρα θεοῖς Ζ 527.

ἀνίστημι: πρόμον ἄλλον τούτῳ Η 116.

ἵημι: οὖρον τοῖσι Α 479; cf. β 420, λ 6, μ 148, ο 292. δεξιὸν ἐρωδιὸν τοῖσι Κ 274. κακὸν Δαναοῖσι Λ 539. σὲ ἐμοί Σ 188. ἔλαφον μοι κ 158. τέρας οἱ φ 415. θρῆνυν ποσί τ 57 (cf. Ameis ad h. l.).

προΐημι: τήνδε θεῷ Α 127. κῦδος τῷδε Π 241. αἰετὼ τῷ β 146. πνοιὴν ἐμοί κ 25.

ἐνίημι: φόβον ἅπασι Π 291; cf. Π 449, 729. θυμὸν Ἕκτορι Π 656; cf. Υ 80.

μεθίημι: χόλον Ἀχιλλῆι Α 283; cf. φ 378.

ἐφίημι: κήδεα Ἀργείοισι Α 445; cf. Φ 524. πότμον τοῖσι Δ 396; cf. δ 339, 340, ρ 130, 131, τ 550. κακότητα ἄμμι Κ 70. νόστον μοι ι 38. ἀέθλιον μνηστήρεσσι τ 576.

ἐμπνέω: μένος τῷ Κ 482; cf. Ο 262, Υ 110. ἀμφοτέροισι Τ 159; cf. Ρ 156, Ω 442.

ἐνστάζω: β 271 εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος.

πέμπω: σὲ Ἀγαμέμνονι Ι 253; cf. Ι 438, 439, Λ 766,

δ 5, *ξ* 336. *κακὸν ὔμμι* *Ο* 109. *οὖρον τοι* *ε* 167, *ο* 34. *Γοργείην κεφαλὴν μοι* *λ* 634.

ἀποπέμπω: *συῶν τὸν ἄριστον σφι* *ξ* 108; cf. *ρ* 76.

βάλλω: *λ* 193 *πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί.*

καταβάλλω: *εἴδατα ἰχθύσι* *μ* 252.

2) Verba, quae significant ‘führen, tragen, halten, nehmen, auswählen, bewahren’, similia:

ἄγω: *δῶρα ἄνακτι* *Α* 390. *παῖδα σοί* *Α* 443. *ὀστέα παισί* *Η* 334. *μέθυ Ἀτρείδῃς* *Η* 470. *πῆμα τοι* *Ω* 547. *κούρην υἱέϊ* *δ* 10. *σῦν μνηστῆρσι* *ξ* 27; cf. *υ* 186. *σέ μοι* *ξ* 386; cf. *χ* 168. *γυναῖκα κασιγνήτῳ* *ο* 237; cf. *φ* 214.

ἀνάγω: *δῶρα τοι* *Θ* 203.

ὑπάγω: *ἵππους τῷ* *Π* 148; cf. *Ω* 279.

ἐπάγω: *νέφος τῷ* *Ψ* 188.

ἐξάγω: *παῖδα μοι* *Τ* 331; cf. *Σ* 326 (*ἀπάγω*).

ἐσάγω: *δῶρα Πηλείωνι* *Ω* 458.

φέρω: *ἄρνε Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ* *Γ* 103; cf. *Γ* 104. *οἶνον τοι* *Ζ* 258; cf. *Ζ* 264, *ι* 357. *δῶρον Ἀθηναίῃ* *Ζ* 293; cf. *Τ* 143, *Ω* 119, 147, 176, *ϑ* 428, *ρ* 83. *ὅσσα ἀέθλια μοι* *Ι* 127. *θώρηκα οἱ* *Ψ* 564. *ἄποινα τοι* *Ω* 556. *χέρνιβα σφι* *γ* 440. *τεύχεα σφι* *δ* 784; cf. *χ* 139. *φόρμιγγα Δημοδόκῳ* *ϑ* 254, 262. *φᾶρος ἠδὲ χιτῶνα καὶ χρυσοῖο τάλαντον οἱ* *ϑ* 392. *λοιβὴν σοί* *ι* 349. *νῆα τοι* *κ* 507. *ἀμβροσίην Διί* *μ* 63. *πέπλον Ἀντινόῳ* *σ* 292. *ἕρματα Εὐρυδάμαντι* *σ* 297. *ὅρμον Εὐρυμάχῳ* *σ* 295. *σάκος καὶ δύο δοῦρε καὶ κυνέην σοί* *χ* 101. *πῦρ μοι* *χ* 481. *χλαῖνάν τε χιτῶνα τε εἵματα τοι* *χ* 487. *κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσί* *Β* 304; cf. *Θ* 541, *Ν* 454, 828, *γ* 74, *ι* 255, *ρ* 289. *φόνον καὶ κῆρα Τρώεσσι* *Β* 352; cf. *Γ* 6, *δ* 273, *ϑ* 513. *δεῖμα Δαναοῖσι* *Ε* 682. *μῦθον Καδμείοισι* *Κ* 288; cf. *Ο* 202. *φόως ἀθανάτοισι ἠδὲ βροτοῖσι* *Λ* 2; cf. *ε* 2, *τ* 24, *ψ* 243, 384. *ἀγγελίην τοι* *Ο* 174. *κῦδος Ἀχαιοῖσι* *Χ* 217; cf. *α* 283, *β* 217, *γ* 203. *πῆμα ἑτάροισι* *μ* 231; cf. *μ* 427. *χάριν Ἕκτορι* *Ε* 211; cf. *Ε* 874, *Ι* 613, *Φ* 458, *ε* 307.

προφέρω: *ὀνείδεα σφιν* *Β* 251. *μάστακα νεοσσοῖσι* *Ι* 323. *νέκυν Αἰλλῆι* *Ρ* 121.

ἀποφέρω: *μῦθον Ἕκτορι* *Κ* 337; cf. *π* 326, 360.

ἐκφέρω: *χηλὸν ξείνῳ* *ϑ* 438.

φορέω: *δῶρον σῇ ἀλόχῳ* *ο* 127. *θαλλὸν ἐρίφοισι* *ρ* 224.

ἀγινέω: *μῆλον σφῖν* *ξ* 105; cf. *υ* 213, *χ* 199.

ἡγέομαι: *Τρώεσσι* *Ε* 211.

ἡγεμονεύω: *ῥόον ὕδατι* Φ 258.

δέχομαι: *σκῆπτρον οἱ* Β 186. *δέπας Θέμιστι* Ο 87. *τεύχεα τοι* Ρ 207. *ἔγχος οἱ* ο 282, π 40.

ἐκδέχομαι: *σάκος οἱ* Ν 710.

ὑποδέχομαι: *νῆα οἱ* β 387.

ποτιδέγμενος: *δῶρον σῷ οἴκῳ* β 186.

ἔχειν: *τῷ* (accusativum ex verbis antecedentibus subaudire debemus). *κότον οἱ* Ν 517. *δόρυ οἱ* Λ 96. *λίθον οἱ* Π 470. *ὀδύνας οἱ* Λ 847. Cum hic locus spectare mihi videatur ad significationem arcendi, non assentior Nahrhaftio, qui eum dativo possessivo vindicat.

πρόσθεν ἔχω: *δόρυ οἱ* Ε 300, Ρ 7.

ὑπερέχω: *χεῖρα ὔμμιν* Δ 249; cf. Ε 433, ε 184.

ἀπέχω: *ἀεικείην χροΐ* Ω 19. *κερτομίας καὶ χεῖρας τοι* υ 263.

φυλάσσω: *δῶμα οἱ* κ 434; cf. ϑ 302.

καλύπτω: *πτύγμα οἱ* Ε 315. *ἄσιν οἱ* Φ 321.

ἐπικεύϑω: *μῦϑον τοι* δ 744. Cum verbo *κρύπτω* coniunctum videmus δ 350, ρ 341. Aliis locis, ubi cum verbo *εἴρω* coniunctum est *ἐπικεύϑω*, ut Ε 816, ο 263, non pertinet ad casum.

λανϑάνω: *χόλον ἐμοί* λ 554.

ἀπωϑέω: *λοιγὸν Δαναοῖσι* Α 97.

ἐρύομαι: *ὀϊστὸν οἱ* Δ 138; cf. Ε 538. *νῆάς τε ϑοὰς καὶ ληίδα σφιν* Μ 7. *χρόα οἱ* Ξ 406. *νέκρον Ἀχιλλῆι* Ρ 105. *πύλας καὶ τείχεα σφιν* Χ 507. *ϑύρας νῶιν* ψ 229.

ἐρύκω: *κακὸν οἱ* Ο 450, Ρ 292. *λιμὸν τοι* ε 166.

σαόω: *Ἕκτορα ᾗ τ' ἀλόχῳ καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσί τε* Ω 36/37.

αἱρέω: *διφρόν τῇ* Τ 424. *ὅρκον Τρώεσσι* Χ 119. *γέρας μοι* Ι 367.

ἐξαιρέω: *Χρυσήιδα Ἀτρείδῃ* Α 369. *ϑυγατέρα οἱ* Λ 626. *κούρην μοι* Π 56, Σ 444. *αὐτὴν Ἀλκινόῳ* η 10. *αἶγας ἐμοί* ι 160. *τέκνα οἷσι* π 217.

ἐξερύω: χ 476 *μήδεά τ' ἐξέρυσαν κυσὶν ὠμὰ δάσασϑαι.*

ἐφοράω: *νῆα τοι* β 294.

3) Verba, quae significant 'machen, verfertigen, bereiten, bauen', similia.

τεύχω: *κυκειῶ τοῖσι* Λ 624; cf. κ 290, 316. *ϑάλαμον οἱ* Ξ 166; cf. Ξ 338. *ϑώρηκα οἱ* Σ 610. *κόρυϑα οἱ* Σ 611. *κνημῖδας οἱ* Σ 613. *νηὸν Ἠελίῳ* μ 346. *δώματα οἱ* δ 174. *δόρπον Ἀχαιοῖσι* φ 428. *ἄλγεα σφιν* Α 110; cf. Ν 346. *φόνον*

καὶ κῆρα σοί *Ε* 652; cf. *ϑ* 11, *λ* 409, 430, *χ* 14. κήδεα Τρώεσσι *Ν* 209; cf. *α* 244. παλίωξιν τοι *Ο* 69. γέλω ἑτάροισι *σ* 350. ἀοιδὴν Πηνελοπείῃ *ω* 198.

Saepius invenimus aoristum, perfectum, plusquamperfectum passivi:

νηός οἱ *Ε* 446. ϑάνατος καὶ μοῖρα ὁπποτέρῳ *Γ* 101; cf. *Σ* 210. πῆμα Ἄρηι *Ο* 110. σῆμα οἱ *Φ* 322. κακόν τ' ἀγαϑόν τε τοι *δ* 392. σιδήρεα πάντα σοί *μ* 280. κήδεα φίλοισι, ἐμοὶ δὲ μάλιστα *ξ* 137. δώματα οἱ *Ν* 21. νεῖκος Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν *Λ* 671; cf. *φ* 303. χόλος καὶ μῆνις ἀϑανάτοισι *Ο* 122. νόστος Ἀργείοισι *Β* 155. ποϑὴ Δαναοῖσι *Ρ* 690; cf. *Ρ* 704. πατὴρ τοιόσδε τῷδε *Χ* 420. Locis, qui sunt *Λ* 671, *φ* 303, *Ο* 122, *Ρ* 690, 704, licet fortasse de locativo cogitare.

π ο ι έ ω: δῶμα ἑκάστῳ *Α* 607; cf. *Ζ* 316, *Λ* 76, *Ω* 452. σάκος οἱ *Η* 222. αἰϑούσας Διί *Υ* 11. τεῖχος οἱ *Υ* 146. κλισίην ἄνακτι *Ω* 449. ϑεὰν ἄκοιτιν οἱ *Ω* 537. τύμβον τοῖσι *α* 239; cf. *ξ* 369, *ω* 32. γαλήνην οἱ *ε* 452. σφαῖραν σφιν *ϑ* 373. δῶρα ὄλβια μοι *ν* 41. Medium: κλέος αὐτῇ *β* 126. ποϑὴν σοί *β* 127. Passivum exstat: *Ζ* 56 ἦ σοὶ ἄριστα πεποίηται: cf. *η* 342.

ἀ σ κ έ ω: εἴρια οἱ *Γ* 387. χορὸν Ἀριάδνῃ *Σ* 592.

ἔ ρ δ ω: κακὰ ἀνϑρώποισι *ξ* 289 (*λ* 80 coniunctum est cum verbo τελευτάω).

φ υ τ ε ύ ω: κακὸν τοῖς ἄλλοισι *Ο* 134; cf. *ο* 178, *ρ* 159. φόνον καὶ κῆρα τοίσδεσσι *β* 165; cf. *ρ* 82. κακὰ τοι *ε* 340; cf. *ξ* 110, 218, *ρ* 27.

λ ε ι α ί ν ω: κέλευϑον ἵπποισι *Ο* 260.

δ ι α π ρ ή σ σ ω: κέλευϑον μοι *β* 213.

ἑ τ ο ι μ ά ζ ω: γέρας ἐμοί *Α* 118. ἱρὸν Ἀϑήνῃ *Κ* 571.

τ ε κ τ α ί ν ω: νῆας Ἀλεξάνδρῳ *Ε* 62.

ἐ π ε ρ έ φ ω: νηὸν τοι *Α* 39.

ἐ φ ο π λ ί ζ ω: δαῖτα γέρουσι *Δ* 344. ἅμαξαν μοι *Ω* 263. ἀπήνην μοι *ζ* 57; cf. *ζ* 69.

κ ά μ ν ω: πέπλον οἱ *Ε* 338. σάκος οἱ *Η* 220. δῶρα οἱ *Τ* 368. πολλὰ οἱ *ξ* 65. νῆσον ἐυκτιμένην σφιν *ι* 130.

π ο ρ σ α ί ν ω: λέχος καὶ εὐνὴν τῷ *γ* 403.

π έ ν ο μ α ι: δαῖτα σφισι *δ* 683, *ξ* 251.

ἀ ρ τ ύ ω: γάμον ἄμμι *δ* 770. δόλον τήλοϑ' ἐόντι *λ* 439. ὄλεϑρον τῷ *π* 448. ϑάνατόν τε μόρον τε Τηλεμάχῳ *υ* 241; cf. *ω* 153.

ἀ ρ α ρ ί σ κ ω: ϑάνατον καὶ κῆρα μνηστῆρσι *π* 169.

ῥάπτω: κακὰ Τρώεσσι Σ 367; cf. γ 118, π 423. φόνον οἱ π 379; cf. π 421.

ξύω: ἔανον οἱ Ξ 178.

στέλλω: νῆα τοι β 387.

ὑφαίνω: μύθους καὶ μήδεα πᾶσι Γ 212. δόλον τῷ ἀνερχομένῳ Ζ 187; cf. ε 356.

πολίζω: τεῖχος ἥρῳ Λαομέδοντι Η 453.

δέμω: τεῖχος Τρώεσσι Φ 446. θάλαμον οἱ α 425. αὐλὴν ὕεσσι ξ 8.

κάμπτω: ἴτυν δίφρῳ Δ 486.

κραίνω: τόδε ἐέλδωρ μοι Α 41, 504, γ 418, ρ 242. ἔπος ἄλλῳ Γ 101; cf. υ 115.

ἐπικραίνω: τόδε ἐέλδωρ μοι Α 455; cf. Β 419, Γ 302, Θ 242, Π 238.

τελέω: ταῦτα οἱ Ι 157; cf. Ι 299, Ν 377, λ 77. δῶρα τῷ Ι 598. ἔπος μοι Ξ 44. τά τοι Σ 74; cf. χ 51. μῦθον ἀνδρί Σ 362. πάντα τοι Ψ 20, 180; cf. τ 561. ἀγαθὸν οἱ αὐτῷ β 33. ὑπόσχεσιν μοι κ 483. τάδε πάντα τοι ξ 160, τ 305. νόστον τοι ο 112. μῦθον ἐμὸν μοι ο 195. κακὸν τοι σ 389. ὅ τοι τ 547; cf. ο 203.

ἐκτελέω: ὑπόσχεσιν μοι Β 286. γόνον μοι Ι 493. τὰ τοι Σ 79. πάντα τοι Ψ 95. ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον τοι γ 99, δ 328. γάμον τοῖσι δ 7.

τελευτάω: νοήματα ἄνδρεσσι Σ 328. ἅπαντα κείνῳ β 171. πάντα τοι β 306. κακὸν ἦμαρ σφι ο 524. Coniunctum est cum verbo ἔρδω λ 80.

τεκμαίρομαι: κακὰ ἀμφοτέροισι Η 70.

4) Verba, quae significant ʻerwerbenʼ.

ἀρόμην (ἀείρω): τιμὴν Μενελάῳ σοί τε Α 159; cf. Ε 552. κῦδος οἱ αὐτῷ κ 307. μισθὸν παισί Μ 435. τιμὴν καὶ κῦδος μοι Π 84. κλέος ᾧ παιδί α 240, ξ 370, ω 33.

ἀλφάνω: ἑκατόμβοιον τοι Φ 79. ὦνον ὕμιν ο 452. βίοτον μοι ρ 252. ἄξιον τοι υ 383.

ληίζομαι: δμῶας μοι α 398.

κτάομαι: οἶκον ἐμοί υ 265.

5) Verba, quae significant ʻwachsen lassen, ernährenʼ.

ἀνατέλλω: ἀμβροσίην τοῖσι Ε 777.

φύω: ποίην τοῖσι Ξ 347.

ἀέξω: οἶνον σφιν ι 111, 358. ἔργον ἐμοὶ αὐτῷ ο 371.

ὀφέλλω: πόνον πλεόνεσσι Π 651. ἄμμι β 334.

ἀτιτάλλω: σύας ἄλλοισι ξ 41.
τρέφω: χαίτην Σπερχειῷ Ψ 142.

6) Verba, quae exprimunt fieri aliquid alicuius commodo aut incommodo, nondum enumerata:

καίω: μηρία Διί Α 773, τ 365; cf. Ω 33, τ 397.
κατακαίω: μηρία τοι Α 40, Ο 372, δ 763.
ἐπικαίω: μηρία μοι Χ 170; cf. γ 9, ρ 241.
ἀνακαίω: πῦρ οἱ η 13.
δαίω: πῦρ οἱ η 7.
φαίνω: τέρας ἡμῖν Β 324; cf. ο 168, υ 114. σήματα σφι Ι 326. γόνον Ἑλένῃ δ 12. ὁδὸν μοι μ 334. παράκοιτιν τοι ο 26. Lucendi significationem exhibent loci γ 2 ἀθανάτοισι καὶ βροτοῖσι et η 102 δαιτυμόνεσσι.
ἀναφαίνω: θεοπροπίας Δαναοῖσι Α 87.
προφαίνω: τέραα τοῖσι μ 394.
κρίνομαι: ὀνείρους τοῖς Ε 150; cf. π 268/9.
ὑποκρίνομαι: τὸν ὄνειρον μοι τ 535.
χέω: σῆμα οἱ Η 86, α 291, β 222; cf. λ 75. χοὴν νεκύεσσι κ 518, λ 26; cf. ρ 297.
ἐγχέω: ἄλφιτα μοι β 354; cf. β 380.
ὑποχέω: ῥῶπας καὶ κῶας τῷ π 46.
ἐντύνω: δέπας ἑκάστῳ Ι 203.
κυκάω: τυρὸν σφιν Λ 638; cf. κ 234.
μίσγω: οἶνον καὶ ὕδωρ τοῖσι α 109.
κεράννυμαι: κρητῆρα τοῖσι σ 423.
ἀφύσσω: οἶνον μοι β 349; cf. β 379.
στορέννυμι: λέχος Φοίνικι Ι 621, 659; cf. ψ 171, 177. ῥῆγός τε λίνον τε Ὀδυσσῆι ν 73.
τανύω: ἶριν θνητοῖσι Ρ 547. μάχην σφι Λ 336; cf. τείνω cum adverbio ἐπὶ coniunctum Ρ 736 ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν cf. λ 19.
ζεύγνυμι: ἵππους Τηλεμάχῳ γ 475.
ὑποζεύγνυμι: ἵππους τοι ο 81.
ἐπεντύω: ἵππους νῶιν Θ 374.
δαμάζω: με ἀνδρί Σ 432; cf. Χ 176, σ 57.
γαμέομαι: γυναῖκα μοι Ι 394.
παλύνω: ἄλφιτα ἐρίθοισι Σ 560.
ἀλετρεύω: καρπὸν οἱ η 103.
ἰαίνω: χαλκὸν οἱ θ 426.
λύω: παῖδα ἐμοί Α 20. Ἕκτορα τοι Ω 561; cf. Ω 594. ἑτάρους τοι κ 298. ἵππους τῇσι Θ 433; cf. Θ 440.

οἴγνυμι: θύρας τῇσι Ζ 298; cf. Ω 457.
διορύσσω: ταφρὸν πᾶσι φ 121.
νηέω: ὕλην οἱ ψ 139.
διαφθείρω: πόλιν ὔμμι Ν 625.
κολούω: τὰ δῶρα χρηίζοντι λ 340.
ἱλάσκομαι: ἑκάεργον ἡμῖν Α 447.
ἀκέομαι: ἕλκος μοι Π 523.
ἱερεύω: βοῦν τοῖσι Η 314; cf. ϑ 59, ν 24, ξ 414.
σφάζω: μῆλα καὶ βοῦς οἱ α 91.
τάμνω: τέμενος οἱ Ζ 194; cf. Υ 184. κάπρον Διί τ' Ἠελίῳ τε Τ 197.
ἕλκομαι: χαίτας Διί κ 16.
κείρω: κομὴν σοί Ψ 146.
σπένδω: Διί πατρὶ καὶ ἀθανάτοισι Ζ 259; cf. ϑ 432. οὔ τί τεῳ θεῷ ὅτι μὴ Διί Π 227. Διὶ πατρὶ Π 253. Ω 287, η 164, 180. Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι γ 333. θεοῖσι δ 591, ϑ 89, ν 54, σ 425. ἀργεϊφόντῃ η 137. ᾧ πυμάτῳ η 138.
λείβω: οἶνον Διί Ζ 266; cf. Κ 578. Κρονίωνι Η 481. θεοῖς β 432.
εἰσβαίνω: ἑκατόμβην θεῷ Α 310.
ἐκβαίνω: ἑκατόμβην Ἀπόλλωνι Α 438.

7) Verba, quae significant ‘zu erlangen suchen, wünschen, ersinnen’.

δίζημαι: νόστον ἑτάροισιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ ψ 253.
βούλομαι: νίκην Τρώεσσι Η 21, Π 121; cf. Θ 204, Ν 347, Ρ 331, Ψ 682.
μηχανάομαι: ἀτάσθαλα μοι γ 207; cf. π 134.
περιμηχανάομαι: δούλιον ἦμαρ ἐμοί ξ 340.
εὑρίσκω: λύσιν ἑτάροισι ι 421. κακὸν οἷ αὐτῷ φ 304.
λίσσομαι: θάνατον καὶ κῆρα οἷ αὐτῷ Π 47.
αἰτέω: τέλος κούρης υ 74.
καταράομαι: ἄλγεα τῷ τ 330.
κυλίνδω: πῆμα Δαναοῖσι Ρ 688. Aliis locis formam passivi invenimus Λ 397 νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται: cf. Ρ 99, β 163, ϑ 82.
ὄρνυμι: κακὸν τοῖσι Ι 533.
ἐνόρνυμι: φόβον Αἴαντι Λ 544.
ἐπόρνυμι: μένος μοι Υ 93; cf. Χ 204. ὀϊζὺν μοι η 271.
ὑπόρνυμι: ἵμερον γόοιο τῷ Ω 507, δ 113, ψ 231; cf. τ 249. τοῖσι Ψ 108, 153, δ 183, π 215.
ὑποδύομαι: γόος πᾶσι κ 398.

ὀτρύνω: φάλαγγας οἱ Δ 254. ὁδὸν τούτῳ β 253. πομπὴν ἐμοί η 151. εἴδωλον μοι λ 213.

ὁρμαίνω: χαλεπὰ ἀλλήλοισι γ 152. φόνον Τηλεμάχῳ δ 843.

μέδομαι: κακὰ Τρώεσσι Δ 21, Θ 458.

μήδομαι: κακὰ οἱ Ζ 157; cf. Η 478, Ξ 253, ξ 243. νόστον Ἀργείοις γ 133. ὄλεθρον αὐτῷ γ 249; cf. ι 92, κ 115, ξ 300, ω 96. ἄσσα ἐμοί ε 189. πομπὴν Ὀδυσσῆι ε 233. μέγα ἔργον Ἀχαιοῖς ω 426.

ἐπιμήδομαι: δόλον πατρί δ 437.

μητίομαι: θάνατον οἱ Ο 349.

μερμηρίζω: φόνον ἧμιν β 325; cf. τ 2, 52.

βουλεύω: σφισι Ι 99. ὄλεθρον τῷ Ξ 464. πῆμα μοι αὐτῷ ε 179; cf. ε 187, κ 300, 344. φόνου πέρι δυσμενέεσσι π 234.

φράζομαι: ἠρίον Πατρόκλῳ ἠδὲ οἷ αὐτῷ Ψ 126. κακὰ τοι β 367. θάνατον καὶ κῆρα οἱ γ 241; cf. ω 127. ὄλεθρον μνηστῆρσι ν 373; cf. π 371.

ἐπιφράζομαι: ὄλεθρον ὑμῖν ο 444.

μητιάω: νόστον Ὀδυσσῆι ζ 14, ϑ 9.

μενοινάω: κακὰ Τρώεσσι λ 532.

νοέω: κακὸν ὔμμι υ 367.

Sequuntur verba intransitiva, quae in quattuor partes divisi:

1) Verba, quae quietem significant:

χαίνω: χθὼν μοι Δ 182 (= Θ 150; cf. Ζ 281, Ρ 417).

εἰμί: γ 349 ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐνὶ οἴκῳ οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν. Ι 425 ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη (sc. μῆτις); cf. Σ 96. α 131 ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν (= δ 136, κ 315, 367).

ἐπίουρός εἰμι: τοι ν 405; cf. ο 39.

ἐπιμάρτυρός εἰμι: ἄμμι Η 76; cf. Ξ 273/4, ξ 394, π 422.

ἧμαι: σκοποὶ τοῖσι Σ 523.

μένω: Ψ 674 κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων. Ω 382 ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ: cf. ν 364. De verbis *παράκειμαι* et *περίκειμαι* cf. p. 16.

2) Verba, quae motionem exprimunt:

πέτομαι: δεξιὸς ὄρνις οἱ Ν 821; cf. ο 160, 525, 531.

μέλπομαι: Ἄρηι Η 241.

ἀνίσταμαι: μοι Ψ 635; cf. Ψ 677, σ 334.

ποιπνύω: τῷ Ω 473.

ἦλθον: ἄγγελος Ἑλένῃ Γ 121; cf. Ω 194, 561, ϑ 270,

π 138. ὄρνις Τρωσί Μ 218. κακὸν αὐτῷ Ο 449, Ρ 291. φάος τῷ Ρ 615. θεὸς οἱ εὐξαμένῃ ζ 280. θάνατός οἱ λ 134; cf. ψ 281. ὄνειρος μοι ξ 495, τ 586. ὑφορβὸς Ὀδυσσῆι καὶ υἱέι π 452.

Alii loci, in quibus dativi sunt pronomina personalia, ad dativum ethicum referenda sunt; cf. p. 10, 84.

ἐπῆλθον: τοῖσι α 423 (= σ 306); cf. ε 472, μ 311.

οἴχομαι: Τηλεμάχῳ δ 166.

ἱκνέομαι: σφιν Ζ 367; cf. Ω 437.

ἀπόλλυμαι: πύργος σφιν λ 556. νόστιμον ἦμαρ Ὀδυσσῆι ρ 253; cf. φ 284.

3) Verba, quae aliam actionem ex corpore hominis proficiscentem exprimunt:

προμαχίζω: Τρωσί Γ 16; cf. Υ 376.

πρόμος εἰμί: Ἕκτορι Η 75.

πρόμος ἵσταμαι: τοῖσι Η 136; cf. Χ 85.

θωρήσσομαι: τῷδε Η 101.

οἰνοχοεύω: τοῖς ἄλλοισι θεοῖς Α 598; cf. α 143. Διί Υ 234.

ποιμαίνομαι: οἱ Λ 245.

ἐργάζομαι: σφισι ξ 272, ρ 441.

ὑποσταχύομαι: ἀνδρί υ 212.

ἀείδω: τοῖσι α 325; cf. α 339, ρ 262, χ 346, 352. ἔπεα βροτοῖσι ρ 519.

παραείδω: τοι χ 348.

ἀκούω: ἀνέρι Π 516; cf. Π 531.

κλύω: ᾧ κ' ἐθέλησθα Ω 335.

εὔχομαι: μοι Η 298.

δικάζω: Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι Θ 431. ἀμφοτέροισι Ψ 574

4) Verba, quae affectum aliquem animi significant:

ἀπομιμνήσκομαι: οἱ Ω 428.

δίω: ποιμένι λαῶν Ε 566. νηυσί Ι 433, Λ 557.

περιδείδω: Μαχάονι Λ 508. πᾶσι θεοῖσι Ο 123. ἐμῇ κεφαλῇ Ρ 242. Ἀχιλλῆι Φ 328; cf. Ψ 822.

πιστόομαι: ο 435 εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται, ὅρκῳ πιστωθῆναι.

II. Dativus cum verbis εἶναι, γίγνεσθαι, πέλειν (εσθαι) et compositis eorum coniunctus.

Ut in Latinorum ita in Graecorum quoque sermone eam notionem, quam nos verbis 'haben' vel 'gehören, zu Gebote stehen' significa-

mus, verbo *εἶναι* cum dativo coniuncto exprimi nemo est, quin sciat. Qua de causa supervacaneum mihi esse videtur multa verba facere de locis ut *σ* 232 *ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί* (= ich habe keine Helfer), quos dativo cum verbo *εἶναι* coniuncto tribuendos esse manifestum est. Exstant autem loci, ubi subiecto vox aliqua apposita est, ut *Γ* 105 *ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι* aut *E* 248 *μήτηρ δέ οἱ ἐστ' Ἀφροδίτη*, qui verti non possunt 'sunt ei filii superbi et perfidi', sed potius idem significant ac 'filii eius sunt superbi et perfidi'. Videmus igitur talium versuum dativum non solum ad *εἶναι*, sed cum ad *εἶναι* tum ad *παῖδες* aut *μήτηρ* spectare vel, ut breviter dicam, dativo possessivo vindicandum esse, de quo infra accuratius mihi dicendum est. Excipiendi autem mihi videntur loci, ubi ad subiectum positum est substantivum abstractum, cum respondeant Latinorum rationi dicendi, quam nos vertimus 'gereichen zu etwas'.

E 644 *οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι.*
K 453 *οὔκετ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν*: cf. *X* 288.
Π 144 *μελίην ... φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν* = *T* 391.
Π 498 *σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι.*
P 131 *τεύχεα μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.*
X 435 *ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα.*
X 485 *οὔτε σὺ τούτῳ ἔσσεαι ὄνειαρ.*
Ω 706 *ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ.*
Π 549 *ἐπεί σφισι ἕρμα πόληος ἔσκε.*
π 311 *ἀλλ' οὔ τοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀΐω ἡμῖν.*
τ 257 *περόνην τ' ἐπέθηκε φαεινὴν κείνῳ ἄγαλμ' ἔμεναι.*

Eundem usum exstare videmus apud verbum *γίγνεσθαι* his locis:

Δ 289 *μὴ τοῦτό γε νεῖκος σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα γένοιτο.*
E 63 *νῆας αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο οἷ τ' αὐτῷ*: cf. *π* 103.
E 488 *μή πως ἀνδράσι δυσμενέεσσι ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε*: cf. *P* 151, *γ* 271, *ε* 473.
Z 82 *δηίοισι δὲ χάρμα γενέσθαι*: cf. *K* 193, *P* 636.
Θ 282 *αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι*: cf. *Λ* 797, *Π* 39, *Σ* 102.
P 38 *ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γένωμαι.*
P 152 *ὅς τοι πολλ' ὄφελος γένετο πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ.*
P 255 *Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι*: cf. *Σ* 179.
P 272 *μιν δηίων κυσὶ κύρμα γενέσθαι*: cf. ο 480.
X 358 *μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι* (= *λ* 73).

X 421 ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσί: cf. ϱ 597.

ν 208 μή πώς μοι ἕλωϱ ἄλλοισι γένηται: cf. ω 292.

φ 24 ἵπποι αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖϱα γένοντο.

Singulari igitur hoc usu verborum εἶναι et γίγνεσθαι explicato primum afferam locos verbi εἶναι et compositorum huc spectantium, deinde verba γίγνεσθαι, πέλειν (εσθαι), τυγχάνειν, similia enumerabo.

A 300 τῶν ἄλλων ἅ μοί ἐστιν; cf. λ 74.

B 241 οὐκ Ἀχιλλῆι χόλος φϱεσίν: cf. *O* 217.

B 380 οὐκέτ᾽ ἔπειτα Τϱωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται.

B 392 οὔ οἱ ἄϱκιον ἐσσεῖται.

B 489 εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ᾽ εἶεν.

Γ 242 αἴσχεα καὶ ὀνείδεα πόλλ᾽ ἅ μοί ἐστιν.

Δ 169 μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται: cf. *E* 759, *I* 249, *Π* 55, *Υ* 293, δ 180, π 87, φ 249, χ 345.

Δ 197 τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Δ 270 τοῖσιν θάνατος καὶ κήδε᾽ ὀπίσσω ἔσσεται: cf. *X* 488.

E 10 δύω δέ οἱ υἱέε ἤστην; cf. *Υ* 183, *Ω* 399, 495, 496, β 21.

E 483 ἀτὰϱ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷον.

E 633 τίς τοι ἀνάγκη: cf. *K* 418, *Υ* 251, *Φ* 360.

E 643 σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός.

Z 227 πολλοὶ μὲν γὰϱ ἐμοὶ Τϱῶες κλειτοί τ᾽ ἐπίκουϱοι κτείνειν ὃν ... cf. *Z* 229.

Z 413 οὐδέ μοί ἐστι πατὴϱ καὶ πότνια μήτηϱ: cf. δ 94.

Z 462 σοὶ δ᾽ αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος: cf. *X* 53, 54, *Σ* 455, β 193.

Θ 48 ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις (= ϑ 363); cf. *Ψ* 148.

P 232 ἔσσεται οἱ κλέος ὅσσον ἐμοί: cf. ω 93.

I 73 πᾶσα τοί ἐσθ᾽ ὑποδεξίη: cf. *X* 270.

I 144 τϱεῖς δέ μοί εἰσι θύγατϱες: cf. *I* 286, ϑ 320.

I 318 ἴση μοῖϱα μένοντι.

I 364 ἔστι δέ μοι μάλα πολλά.

I 376 ἅλις δέ οἱ (sc. ἐστίν).

I 380 δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα, ὅσσα οἱ νῦν ἐστι: cf. χ 62.

K 170 εἰσὶν μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ καὶ πολέες.

K 304 μισθὸς δέ οἱ ἄϱκιος ἔσται: cf. σ 358.

Λ 39 *κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν τρεῖς*: cf. *μ* 90.
Λ 443 *σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἔσεσθαι*: cf. *λ* 444.
Λ 807 *ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε ἤην*: cf. *ζ* 266, *ι* 112.
Μ 246 *σοὶ δ' οὐ δέος ἐστ' ἀπολέσθαι*: cf. *ε* 347.
Ν 264/5 *μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες*: cf. *σ* 377.
Ν 267 *καί τοι ἐμοὶ πόλλ' ἔναρα Τρώων.*
Ν 354 *ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη.*
Ν 775 *ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιᾶασθαι*: cf. *Υ* 349.
Ν 814 *ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν*: cf. *μ* 78, *χ* 116.
Ξ 122 *ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι.*
Ξ 124 *πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε*: cf. *ο* 556.
Ξ 338 *ἔστιν τοι θάλαμος.*
Ξ 480 *οὔ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς ἡμῖν.*
Ο 117 *εἴ περ μοι καὶ μοῖρα*: cf. *Η* 52, *Π* 33, *Ψ* 80, *δ* 475, (= *ε* 41, 114, *ι* 532), *ε* 345.
Ο 127 *ἦ νύ τοι αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί*: cf. *ν* 365.
Ο 699 *τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος*: cf. *κ* 329.
Π 225 *ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε.*
Π 157 *τοῖσίν τε περὶ φρεσὶ ἄσπετος ἀλκή*: cf. *ξ* 402, *σ* 3, *φ* 282.
Π 707 *οὔ νύ τοι αἶσα πόλιν πέρθαι*: cf. *Ω* 224, *ε* 113, 206, 288, *ν* 306, *ξ* 359, *ο* 276.
Ρ 556 *σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται*: cf. *Σ* 180, *Ψ* 342.
Σ 80 *ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος*: cf. *ω* 95.
Σ 88 *ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶν μυρίον εἴη.*
Σ 521 *ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βροτοῖσιν.*
Τ 421 *οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι.*
Τ 92 *τῇ μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες*: cf. *Φ* 568.
Χ 262 *ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσι ὅρκια πιστὰ*: cf. *Χ* 265, *λ* 456.
Ψ 736 *νίκη δ' ἀμφοτέροισιν.*
Ψ 550 *εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι.*
Ψ 618 *καὶ σοὶ τοῦτο κειμήλιον ἔστω.*
Ψ 411 *οὐ σφῶιν κομιδὴ παρὰ Νέστορι .. ἔσσεται*: cf. *ϑ* 453.
Ψ 173 *ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν.*
α 166 *οὐδέ τις ἡμῖν θαλπωρή*: cf. *β* 280, *ξ* 314, *η* 76, *ψ* 287.
α 261 *ὄφρα οἱ εἴη* (sc. *φάρμακον*): cf. *ι* 248.
β 136 *νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται*: cf. *α* 350.

β 166 *πολέσιν καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται*: cf. μ 275.
γ 349 *ᾧ οὔτι χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ*: cf. λ 188/9, ξ 514.
γ 407 *οἵ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων.*
δ 165 *ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν*: cf. σ 232, ψ 119.
δ 166 *οὐδέ οἱ ἄλλοι ἔασιν*: cf. ο 336.
δ 215 *μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί.*
ε 416 *μελεὴ δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.*
ζ 185 *πολλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάρματα δ' εὐμενέτῃσιν.*
ζ 262 *πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ.*
ϑ 557 *οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν.*
ϑ 580 *ἵνα ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.*
ι 234 *ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη* (= ι 249).
ι 366 *Οὖτις ἔμοιγ' ὄνομα*: cf. τ 183, ω 306.
κ 73 *οὐ γάρ μοι θέμις ἐστί*: cf. ξ 56, π 91.
λ 490 *ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη*: cf. ξ 96/7, 193.
μ 279 *περί τοι μένος.*
ν 109 *δύω δέ οἱ θύραι ἔασιν.*
ν 144 *σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεί.*
ν 279 *οὐδέ τις ἧμιν δόρπου μνῆστις ἔην.*
ξ 152 *εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω.*
ο 546 *ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.*
π 148 *εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν.*
ϱ 195 *εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστίν.*
ϱ 376 *ἦ οὐχ ἅλις ἧμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι.*
ϱ 454 *οὐκ ἄρα σοὶ ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν*: cf. ω 194.
σ 22 *ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη.*
τ 353 *ἔστι δέ μοι γρηῦς.*
υ 156 *ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.*
χ 220 *κτήμαθ' ὁπόσσα τοί ἐστιν.*
χ 421 *πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες*: cf. ψ 21.
ψ 109 *ἔστι γὰρ ἧμῖν σήματα.*
ψ 257 *εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τότ' ἔσσεται.*
ω 311 *ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι.*
Μ 65 *ἔνθ' οὔπως ἔστιν καταβήμεναι οὐδὲ μαχέσθαι ἱππεῦσι.*
Μ 337 *ἀλλ' οὔ πώς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.*
Υ 246 *ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι.*
Χ 219 *οὔ οἱ νῦν γ' ἔτι ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι.*
Ω 669 *ἔσται τοι καὶ ταῦτα.*
ο 393 *ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν.*

παρεῖναι (πάρα = πάρεστι, πάρεισι):

Α 213 καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα: cf. ϑ 417.
Α 174 πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι.
Γ 440 παρὰ γὰρ ϑεοί εἰσι καὶ ἡμῖν: cf. Ε 603, 604, Λ 75.
Ι 43 πάρ τοι ὁδός.
Σ 466 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται.
Σ 472 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι: cf. δ 640.
Τ 148 πάρα σοί: cf. ρ 452.
Φ 192 καὶ γὰρ σοὶ πόταμός γε πάρα μέγας.
Χ 20 εἴ μοι δύναμίς γε παρείη: cf. β 62.
γ 324 πάρα τοι διφρός τε καὶ ἵπποι.
γ 325 πὰρ δέ τοι υἷες ἐμοί.
γ 351 αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά.
δ 559 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι: cf. ε 16, 141, ι 125, ρ 145.
ε 105 φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι: cf. ε 129.
ε 489 ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι.
λ 175 ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας.
ν 393 καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι.
ξ 80 σά τε δμώεσσι πάρεστιν (χοίρεα).
ρ 347 αἰδὼς οὐκ ἀγαϑὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι.
χ 106 εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὀϊστοί.

ἐπεῖναι (ἔπι = ἔπεστι, ἔπεισι):

Α 515 οὔ τοι ἔπι δέος: cf. ϑ 562.
Φ 110 ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ ϑάνατος καὶ μοῖρα.
Λ 367 σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων.

Β 259 μήκετ' ἔπειτ' Ὀδυσσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη et ϑ 404 ἄορ παγχάλκεον ᾧ ἔπι κώπη ἀργυρέη voces ὤμοισι et ᾧ locali attribuendae sunt.

ἐνεῖναι (ἔνι = ἔνεστι, ἔνεισι):

Β 490 χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη: cf. Ξ 144, φ 288.
Ρ 156 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυϑάρσες ἐνείη.

In versibus Σ 53, Φ 587, Ω 240, δ 846, κ 45 voces ϑυμῷ, οἴκοι, αὐτῇ, ἀσκῷ locales sunt.

πέλω (ομαι):

Ι 592 κήδε' ὅσ' ἀνϑρώποισι πέλει.
Λ 604 κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.

Μ 271 *νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν.*
Τ 221 *αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι.*
Χ 444 *ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρά.*
δ 565 *τῇ περ ῥηίστη βιότη πέλει ἀνθρώποισιν.*
κ 273 *κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.*
σ 225 *σοὶ κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.*

Appositum est substantivum praedicati locum tenens (cf. p. 51):
Α 284 *ὃς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσι πέλεται πολέμοιο.*
Ω 218 *μηδέ μοι αὐτὴ ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν.*

His locis localem statuere malim:
Ζ 358 *ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποισι πέλωμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι.* *Χ* 76 *τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.*

γίγνομαι: *Α* 188 *Πηλείωνι δ' ἄχος γένετο*: cf. *Μ* 392, *Ν* 86, 417, *Ξ* 458, 486, *Π* 508, 581, *λ* 208, *φ* 412.
Γ 323 *ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.*
Δ 245 *οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή*: cf. *Ο* 490.
Ε 270 *τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη.*
Ι 125 *ᾧ τόσσα γένοιτο*: cf. *Ι* 267, *ρ* 355.
Κ 20 *μῆτιν . . ἥτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.*
Λ 471 *μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται*: cf. *θ* 414.
Ν 569 *ἔνθα μάλιστα γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.*
Ξ 98 *Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται.*
Ο 669 *μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν.*
Σ 272 *αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο.*
Τ 274 *Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι*: cf. *ρ* 546.
Τ 386 *τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετο.*
Χ 160 *ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν.*
Χ 287 *καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο.*
Ψ 490 *καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισι*: cf. *Ψ* 526.
Ω 44 *οὐδέ οἱ αἰδὼς γίγνεται.*
Ω 436 *μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται*: cf. *γ* 129.
Ω 539 *ὅττι οἱ οὔτι παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων*: cf. *δ* 11.
ε 299 *τί νύ μοι μήκιστα γένηται*: cf. *ε* 465.
κ 202 *ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισι*: cf. *κ* 568.
σ 13 *μὴ τάχα νῶιν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται*: cf. *σ* 366.
σ 122 *γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω ὄλβος* (= *υ* 199).
τ 343 *οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν γίγνεται.*
φ 329 *ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.*

χ 323 τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι.
χ 491 πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
τυγχάνω: οὕνεκά μοι τύχε πολλά Λ 684; cf. ξ 231.
φαίνομαι (= sich zeigen): οἴῳ φαινομένη Λ 198.
Η 104 ἔνθα κέ τοι, Μ., φάνη βιοτοῖο τελευτή: cf. Π 787.
Λ 733 ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος: cf. Μ 416, χ 149.
Σ 198 ἀλλ' αὔτως ἐπὶ ταφρὸν ἰὼν Τρώεσσι φάνηθι.
Τ 375 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ.
Υ 64 μὴ οἰκία δὲ θνήτοισι καὶ ἀθανάτοισι φανείη.
Ψ 109 μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς: cf. Η 7.
η 201 αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς ἡμῖν: cf. π 161.
ν 402 ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης: cf. ο 516.
π 159 Ὀδυσσῆι φανεῖσα.
π 410 μνηστήρεσσι φανῆναι: cf. σ 160, 165.
τ 557 μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὄλεθρος.
ἀναφαίνομαι: Λ 174 τῇ δέ τ' ἐῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος: cf. Ρ 244.
ἰνδάλλομαι: Ρ 213 ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσιν τεύχεσι λαμπόμενος: cf. γ 246, τ 224.

III. Dativus personarum cum adiectivo aut participio coniunctus, qui significat affectum, quo quis commovetur.

Hic dativus Graecorum sermoni proprius plerumque verbis motionis appositus est, ut
μ 438 ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον: cf. Η 7.
φ 208 γιγνώσκω δ' ὡς σφῶιν ἐελδομένοισιν ἱκάνω οἴοισι δμώων: cf. ω 400.
Θ 487 Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος.
Ψ 154 καί νύ κεν ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο: cf. π 220, φ 226.
Ψ 241 καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.
Μ 374 ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
Φ 115 οὔ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ λείποι.
Ξ 108 ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
γ 227 οὐκ ἂν ἐμοί γε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο.

IV. Dativus possessivus.

Quamquam iam a Nahrhaftio demonstratum est, quae sit vis atque natura huius casus, tamen accuratius de eo mihi est disserendum, cum nonnulla sint digna commemoratione. Persaepe enim in

Homeri carminibus — postea rarius hunc dativi usum invenimus — dativum personae, qui praecipue est pronominis personalis, rarius substantivi aut participii, non modo ad verbum sed etiam ad substantivum aliquod referendum esse videmus ita, ut et significet commodo aut incommodo alicuius aliquid esse et exprimat possessionem, quoniam ut dixi ad substantivum aliquod pertinet, ut *ω* 72 *τοι λέγομεν λευκ' ὀστέα*. Videmus igitur hunc dativi usum interpositum quodam modo esse inter dativum commodi et ethicum, qui omnino non ad unum verbum sed ad totam sententiam spectat, ut Buttmannus eum nominaverit 'leiserer Dativus commodi'. Possessivum autem ideo proprium hunc usum nominamus, quod germanice fere semper pronomine aut genetivo possessivo eum reddimus, quamquam hac interpretatione sententiam pertinere ad utilitatem aut damnum personae in dativo positae exprimi non posse apparet. Qua in re secuti sumus antiquos, qui eadem ratione interpretati sunt dativum possessivum, ut schol. ad *E* 29 *πᾶσιν ὀρίνθη θυμός* explicat *πᾶσιν ἀντὶ τοῦ πάντων.*[1]) Praeterea autem nonnulli loci, ubi dativus possessivus cum genetivo coniunctus est, ostendunt recte nos iudicasse de illo dativo. Exempli gratia affero *κ* 485 *θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη ἠδ' ἄλλων ἑτάρων*, in quo versu poeta pro *ἠδ' ἄλλοις ἑτάροις* sententiam modo verborum respiciens posuit genetivum possessivum (cf. *Γ* 300/1, *λ* 75/6, *ψ* 146/7). Item huc referendi sunt loci, ubi post dativum possessivum pronomine personali expressum genetivum participii pro dativo invenimus positum ut *Ξ* 25/6 *λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν* (cf. *ζ* 155/7, *ι* 256/7, 458/9, *ξ* 527, *ρ* 231/2, *χ* 17/18). Neque multum inter se differre genetivum possessivum et dativum videmus eo, quod saepius genetivum pronominis personalis sequitur participium in dativo positum ut *K* 187/8 *ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει νύκτα φυλασσομένοισι κακήν* (cf. *I* 635/6, *Ξ* 139—141, *Π* 531, *ρ* 555, *ψ* 205/6). Omnibus his locis excepto versu *Ξ* 141 praebent nonnulli codices minoris auctoritatis genetivum: librarii enim cum ignorarent, quo modo hic dativi usus explicandus esset, dativum commutabant in genetivum.[2]) Plane autem perversum est hunc esse participii singularem usum suspicari, sed qui accuratius dativi possessivi usum inspexerit, facere non poterit, quin huc participia illa referat: cf. Nahrhaft l. c.

---

1) Saepius perverse iudicasse de his rebus veteres grammaticos notum est; cf. Friedländer Ariston. p. 22. 2) Cf. Ameis ad *ψ* 205/6.

Ut vero complectar paucis, quae valeant leges in dativo possessivo, primum videmus dativum ipsum fere pronomen esse, rarius substantivum, rarissime participium. Deinde et verbis transitivis et intransitivis additum eum invenimus. Cum autem apud intransitiva dativus plerumque pertineat ad subiectum, ut *α* 357 *ὅππῃ οἵ νόος ὄρνυται*, apud illa referendum eum esse fere semper ad obiectum videmus, ut *α* 300 *ὅ οἵ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.* Rarius apud utrumque genus verborum exstant exempla, ubi dativus ad substantivum in alio casu positum spectet, ut *γ* 401 *ὅς οἵ ἔτ' ἠΐθεος παίδων ἦν* referendum est *οἵ* ad substantivum *παίδων* (= inter liberos eius). Quod autem attinet ad dativi collocationem, longe saepissime positus est ante substantivum, ad quod pertinet, sive nullum vocabulum sive unum sive complura interposita sunt. Rarius invenimus dativum post substantivum suum positum.[1]) Denique cum dativi personarum sint, substantivum saepe partem significat aut corporis (*κεφαλῇ, ὄσσε, ὀφθαλμοί, χείρεσσι, παλαμῆφι*) aut animi (*θυμῷ, φρεσί, νόος*). Cum autem saepius duo dativi et totius rei et partis adhibiti sint, quaeri potest, utrum statuendum sit dativum esse possessivum, qui ad substantivum in dativo positum pertineat, an rectius assentiamur iis grammaticis, qui hanc verborum structuram comparatam cum accusativi figura, quae vocatur *σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος*, eodem modo esse explicandam putant. De qua re locuti sunt Capellius et La Rochius, quorum sententiae valde inter se differunt, quatenus *σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος* statuendum sit apud duos dativos, ut a re alienum non esse videatur Hentzio, doctissimo viro, denuo quaestionem instituere. Liceat igitur mihi, quid sentiam, in medium proferre. Capellius enim, qui putat latius hanc figuram patere, distinguit inter eos locos, ubi duplex dativus eodem modo, quo saepius accusativus duplex usu venit, usurpatus est, et eos, ubi dativus alter est pronominis personalis, quo possidere aliquem aliquid significatur. Hentzius autem optimo iure commemoravit, apud verba cum praepositionibus composita dativum partem significantem saepius localem esse habendum, ita ut multos locos a Capellio allatos non huc spectare manifestum sit. Exempla locali attribuenda vide haec: *Ε* 40 *μεταφρένῳ*; cf. *Θ* 95, 258, *Δ* 447, *Χ* 283. *ὤμοισι Β* 259. *χειρί Ζ* 253, *β* 37. *χερσί Δ* 444, *Ξ* 218; cf. *Ο* 451, *β* 45, 354, *ϑ* 175, *ρ* 545. *παλαμῆφιν Π* 139, *Τ* 338; cf. *Θ* 129.[2]) *κραδίῃ Β* 451. *θυμῷ*

1) Cf. Schnorr von Carolsfeld: De verborum collocatione Homerica etc. Berol. 1864. 2) In versu *Θ* 129 *δίδου δέ οἵ ἡνία χερσίν* localem esse habendam vocem *χερσίν* existimo (in die Hände geben); cf. Holzmann. l. c.

K 447, *N* 82, *Σ* 8, *β* 79, *μ* 266, *τ* 485. *φρεσίν* *T* 88, *τ* 138. Alios locos ideo huc referendos esse non puto, quod duo dativi non pariter a verbo pendent. Nam si consideramus exemplum duplicis accusativi *Δ* 480 *πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος παρὰ μαζόν* facile intellegimus accusativum *μιν* totam rem significantem explicari accusativo partis *στῆθος*. Cum igitur idem apud verba cum dativo duplici coniuncta postulari necesse sit, hi loci a Capellio allati non ad figuram, quae vocatur *σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος* referendi sunt: *O* 156 *ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην*: cf. *δ* 662 (quod verbis carae uxoris suae obtemperabant); *P* 195 (*Δ* 219) *ἅ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες πατρὶ φίλῳ ἔπορον*: cf. *δ* 771 (was die Götter seinem lieben Vater gegeben hatten). Deinde de La Rochii sententia mihi est dicendum, qui cum dubitet, num omnino apud dativum *σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος* statui possit ac non melius sit dativo possessivo usum duplicis dativi attribuere, hos tantum locos affert *O* 162, 178, *Ψ* 156, ξ 221. Locorum autem, qui ei dubitationem movent, alterum dativum localem esse habendum et supra demonstravi (ζ 235, *ϑ* 19, *ψ* 162 p. 17) et manifestum est ex Holzmanni disputatione (*Υ* 169 *ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ*). Mihi quidem praeterea magnam dubitationem movet locus, quem La Rochius et Hentzius duplici dativo esse attribuendum existimant ξ 221 *ὅ τέ μοι εἴξειε πόδεσσιν*. Comparatis enim similibus locis ut *X* 459 *ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων* (cf. *λ* 515) multo magis mihi placet *πόδεσσι* non dativum genuinum sed instrumentalem habendum esse (der mir nachstand in Bezug auf die Füsse = im Wettlauf), quamquam confiteor fieri posse, ut duplicem dativum hoc loco statuamus (der meinen Füssen wich, nachstand). Loci igitur, ut complectar exempla Capellii, La Rochii, Hentzii, qui restant separatis illis, qui non huc spectant et additis iis, quorum hi viri docti obliti sunt, distribuendi sunt in eos, ubi alter dativus est multitudinis hominum aut rerum, alter adiectivi *ἕκαστος*, et in eos, ubi antecedens dativus personae totum, dativus rei partem significat. Utriusque generis exempla haec sunt:

K 473 *παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι*: cf. *E* 195.
Λ 11 *Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ* (= *Ξ* 151).
Σ 375 *χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν*.
α 349 *πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ*.
ζ 265 *ὅς τε δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, ὅππως ἐθέλῃσιν, ἑκάστῳ*: cf. ζ 189.

A 150 πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν: cf. *O* 162, 178, *Ψ* 156.

Ψ 770 ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ πόδοιϊν: cf. λ 112, μ 139; p. 79.

Consideratis igitur exemplis huius generis cogitatio animum nostrum subit, quamquam fieri possit, ut pronomen τοι voce ἔπεσιν explicari putemus, tamen nonnullas causas obstare. Nam si respicimus exemplorum parvum numerum ac reputamus non esse, cur dativus possessivus non ad dativum quoque, ut ad nominativum, accusativum, genetivum, locativum spectet, potius suspicari licet ἔπεσιν vocabulo τοι explicari vel dativum possessivum statuendum esse. Accedit, quod versu *O* 156 et *Σ* 273 εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα intellegimus re vera ab Homero usurpatum esse πείθεσθαι ἔπεσί (μύθοισί) τινος. Quod autem attinet ad versum *Ψ* 770, idem statuendum videtur. Nam cum de cursus certamine illo loco dicat poeta, apte potest μοι ad πόδοιϊν referri versusque in nostrum sermonem ita verti: ʽkomm meinen Füssen zu Hilfeʼ, non ʽkomm mir zu Hilfe, nämlich meinen Füssenʼ. Nahrhaftius quoque cum omnes illos locos enumeraverit sub dativo possessivo, eiusdem est sententiae. Deinde venio ad illa exempla, in quibus totum vocabulo hominum copiam indicante, pars adiectivo ἕκαστος significatur. La Rochius quidem, qui de hac figura accuratius quaesivit, non huc spectare haec exempla putat, sed ea tantum, ubi personae totum significanti singularis pars, in quam aliquid ingruit, additur. Sed si vim atque naturam adiectivi ἕκαστος et usum consideramus, videmus ἕκαστος non aliud esse quam πάντες, Ἀχαιοί ceteraque substantiva multitudinem significantia, cum unum quemque participem esse verborum sententiae significet, voces autem πάντες, Ἀχαιοί, σφιν in universum dictae sint. Qua de causa verisimile est, quamquam ἕκαστος ad Ἀχαιοῖσι, σφιν, πᾶσι ad sententiam accuratius explicandam positum sit, tamen non figuram exstare, quae vocatur σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, cum ἕκαστος, si verum quaerimus, non significet partem illorum verborum. Ameisius quoque ita videtur interpretatus esse hos locos, cum vertat ζ 265 πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ ʽalle Phaeaken haben jeder seinen Standplatzʼ. Quoniam igitur demonstravi, quid sentiam de figura, quae vocatur σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, locos enumerabo dativo possessivo vindicandos, qua in enumeratione sequor quam accuratissime Nahrhaftium, ut manifestum sit, quid addiderim et quid omittendum esse neque huc spectare putaverim.

1) Verba intransitiva:

a) Verba, quae significant ʻsein (*εἰμί*, *πέλω*, *πέλομαι*, *ἔχω*, *γίγνομαι*), voll sein (*πλήθω*, *ἄχθομαι*), schwer sein (*βαρύθω*), entbehren (*δεύομαι*)ʼ.

Υ 83 *ποῦ τοι ἀπειλαί* (*Ν* 219).
Ε 171 *ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί*; cf. *Ο* 440.
α 170 *πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες* (= *κ* 325, *ξ* 187, *ο* 264, *τ* 105, *ω* 298).
α 407 *ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα* (= *ν* 193).
ο 175 *ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε* (cf. *ζ* 35).
ε 381 *ὅθι οἱ κλυτὰ δώματʼ ἔασιν*: cf. *τ* 411.
Υ 391 *ὅθι οἱ τέμενος πατρώϊόν ἐστιν.*
Ω 367 *τίς ἂν δή τοι νόος εἴη.*
Π 35 *ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής* (= *Ψ* 484, *σ* 381; cf. *Κ* 226).
σ 391 *ἤ νύ τοι αἰεὶ τοιοῦτος νόος ἐστόν* (= *σ* [331]).
Τ 63 *ὥς σοὶ ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν.*
ζ 121 *καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής* (= *ν* 202, *ϑ* 576, *ι* 176).
ν 330 *αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα* (= *ϱ* 403).
Η 157 *εἴθʼ ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη* (= *Λ* 670, *Ψ* 629, *ξ* 468, 503; cf. *Δ* 314, *λ* 393).
Ε 254 *ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν* (= *φ* 426).
Ε 892 *μητρός τοι μένος ἀάσχετον.*
χ 226 *οὐκέτι σοί γʼ Ὀδυσσεῦ μένος ἔμπεδον*: cf. *τ* 493.
Θ 32 *ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν*: cf. *Θ* 463.
Ω 40 *ᾧ οὔτʼ ἂρ φρένες ἐναίσιμοι*: cf. *σ* 220.
Ζ 352 *τούτῳ δʼ οὔτʼ ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι*: cf. *σ* 215.
Κ 93 *οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον.*
Τ 169 *θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν.*
Ω 205 *σιδήρειον νύ τοι ἦτορ* (*Ω* 521: cf. *δ* 293).
Τ 178 *καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἵλαος ἔστω.*
Χ 357 *ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός* (*ε* 190, *ψ* 172).
ξ 391 *ἦ μαλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος*: cf. *ξ* 150, *ψ* 72.
ϱ 531 *ἐπεί σφισι θυμὸς ἐΰφρων*: cf. *κ* 464, *ϱ* 284.
Μ 247 *οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος.*
Ψ 103 *σοὶ δʼ αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.*
η 309 *οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ*: cf. *ν* 330.
Γ 106 *ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι.*
Η 48 *κασίγνητος δέ τοί εἰμι*; cf. *Ζ* 421.
Θ 190 *ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι*: cf. *ξ* 277, *Ζ* 430, *Ι* 142, 284, *Ο* 91, *Ω* 763, *χ* 209.
ω 208 *ἔνθα οἱ οἶκος ἔην*: cf. *υ* 34/5.

κ 349 αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν (= τ 345).
σ 242 ὅπῃ οἱ νόστος: cf. γ 241.
σ 175 ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τήλικος: cf. λ 540.
Υ 409 οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο: cf. γ 401.
Ω 399 ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰμι: cf. Ω 499.
α 325 πὰρ δέ τοι υἷες ἐμοί.
Ε 248 μήτηρ δέ οἱ ἐστ' Ἀφροδίτη (Υ 209).
Ω 397 πατὴρ δέ οἵ ἐστι Πολύκτωρ (ο 267; cf. ω 270).
Π 93 οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεύς.
ζ 154 τρὶς μάκαρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ε 695 ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος: cf. Δ 266, Ρ 577, Ψ 556, β 254, 286, ρ 69.
Σ 251 Ἕκτορι ἦεν ἑταῖρος.
ξ 407 τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν.
Ζ 215 ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώιός ἐσσι παλαιός: cf. Ζ 224, Ν 661, ϑ 208, ι 18, ω 104.
Α 321 τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ ϑεράποντε.
Θ 104 ἠπεδανὸς δέ νύ οἱ ϑεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
Ψ 577 ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν ἵπποι: cf. Ψ 530, Θ 104; cf. Ψ 572 ἵππους, τοὺς σοὺς πρόσϑε βαλών, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν; cf. Ο 664, γ 370 δὸς δέ οἱ ἵππους, οἵ τοι ἐλαφρότατοι ϑείειν καὶ κάρτος ἄριστοι: τοι spectat ad relativum.
ι 48 οἵ σφιν γείτονες ἦσαν: cf. φ 145.
λ 448 πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ (= lag an ihrer Brust).
λ 609 σμερδάλεος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήϑεσσιν ἀορτὴρ χρύσεος ἦν τελαμών (= um seine Brust).
Β 217 τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτώ: cf. ϑ 176.
Μ 458 ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.
Ν 373 νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεϑρος (χ 28, ε 305).
Ν 512 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηϑέντι.
Κ 212 μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη.
Ι 415 ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται.
Α 416 ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνϑά περ.
Α 562 ἀλλ' ἀπὸ ϑυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι: cf. Κ 324.
β 285 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται: cf. β 273, μ 57.
Α 167 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον.
Ζ 289 ἔνϑ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι (= ο 105: cf. Δ 339, Μ 50).
Δ 58 γένος δέ μοι ἔνϑεν ὅϑεν σοί: cf. Υ 390, Φ 157.
Τ 39 ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη: cf. Τ 33, Ψ 203.
Δ 510 ἐπεὶ οὔ σφι λίϑος χρὼς οὐδὲ σίδηρος: cf. π 182.

ι 370 τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται: cf. χ 290.
α 312 ὅ τοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμεῦ.
Λ 779 ἅτε ξείνοις θέμις ἐστίν: cf. ι 268.
Ν 244 ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί.
Ψ 832 εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί.
α 387 ὅ τοι γενεῇ πατρώιόν ἐστιν.
Β 259 μήκετ' ἔπειτ' Ὀδυσσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη.
Ω 259 οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος.
Χ 404 πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν αἱματόεντα πέλει: cf. Π 159.
Χ 185 ὅπη δή τοι νόος ἔπλετο.
Δ 478 μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλεθ' (= Ρ 302).
α 392 αἶψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται.
β 363 τίπτε δέ τοι . . ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο; cf. β 326.
Χ 432 ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ εὐχωλὴ πελέσκεο.
ρ 57 τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος (= τ 29, φ 386, χ 398).
λ 125 τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται (= Ψ 272).
Δ 466 μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὁρμή.
Ν 557 οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας.
Δ 289 τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν γένοιτο.
ρ 173 καὶ σφιν παρεγίγνετο δαιτί.
Β 226 πλειαί τοι χαλκοῦ κλισίαι: cf. Ι 71.
Ψ 549 ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς.
Φ 218 πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα.
ο 457 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι.
Π 519 βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ.
Δ 48 οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης (= Ω 69).

b) Verba, quae significant 'stehen (ἕστηκα, ἔστην), sitzen (εἶμαι, ἧμαι), liegen (κεῖμαι), angelehnt sein (κέκλιμαι), hängen (ἄωρτο), wohnen (ναίω), bleiben (μένω, μίμνω), an sich halten, stocken (ἔχομαι), wachsen (φύω), zurückbleiben (λείπομαι), sich stützen (ἐρείδομαι).'

Δ 263 σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰὲν ἕστηχ' ὥστερ ἐμοί.
Π 11 ὅτε οἱ φίλος υἱὸς ἔστη ἐνὶ προθύροισιν.
Ι 43 νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι.
α 185 νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος (= ω 308).
Ν 536 ὄφρ' ἵκετ' ἵππους ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο ἕστασαν (= Ξ 430); cf. Nahrhaft.
Ε 116 εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης: cf. Δ 219.
ξ 307 δμωαὶ δέ οἱ εἵατ' ὄπισθεν: cf. ν 106.
β 402 ἤδη μέν τοι ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι εἵαται.

ω 72 ἐν τῷ τοι κεῖται λευκ' ὀστέα: cf. Nahrhaft.
ω 423 παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο.
T 195 τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί (cf. *K* 407).
I 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται (sc. γέρατα).
ξ 326 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖται ἄνακτος: cf. τ 295, φ 9.
X 510 ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται: cf. ζ 26, ν 10.
λ 340 πολλὰ γὰρ ἄμμιν κτήματ' ἐνὶ μεγάροισιν . . κέονται.
ϑ 277 ὅϑι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο.
χ 109 ὅϑι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο: cf. *T* 326, π 284.
O 338 τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο ναύμαχα.
φ 87 ἧτε καὶ ἄλλως κεῖται ἐν ἄλγεσι ϑυμός.
T 211 ἑταίρου . . ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ κεῖται.
φ 398 ἤ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοϑι κεῖται: coniungo αὐτῷ cum locativo οἴκοϑι.
K 471 ἔντεα δέ σφιν καλὰ παρ' αὐτοῖσι χϑονὶ κέκλιτο.
Γ 272 μάχαιρα ἣ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο = *T* 253.
η 29 ἐπεί μοι πατρὸς ἀμύμονος ἔγγυϑι ναίει.
π 33 ἦ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει.
N 713 οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ.
X 439 ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοϑι μίμνε πυλάων.
P 696 ϑαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή (= *Ψ* 397, δ 705, τ 472).
K 25/6 οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε.
K 91 ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἱζάνει.
Z 253 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί (= Z 406, *Ξ* 232, *Σ* 384, 423, *T* 7, β 302, ϑ 291, κ 280, λ 247, ο 530).
Δ 484 ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
λ 319 πρίν σφωιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνϑῆσαι πυκάσαι τε γένυς.
N 168 ὃ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
Ψ 283 οὔδεϊ δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται.

c) Verba, quae significant 'gehen, kommen (ἔρχομαι, ἱκάνω, ἱκνέομαι, οἴχομαι, βαίνω, ἔξειμι), laufen, entspringen, entfliehen (τρέχω, ἐκϑρώσκω, ἐξέσσυμαι, φεύγω (ἐκ), πέτομαι, παραπλάζομαι), zurückweichen (ὑπερωέω), fliegen (ἀίσσω), sich erheben, entstehen (ἀείρομαι, ὄρωρα, προτύπτω), fallen (πίπτω, ἐκπ., ἐμπ., καταπ., δύνω), fliessen (ῥέω, κελαρύζω, ἀνακηκίω, ἐρωέω, ἀνήνοϑε)'. Accedunt verba 'zu Grunde gehen (ὄλλυμαι, ὄλωλα, φϑίνω), schwinden (μινύϑω), ermüden (κάμνω), alt werden (γηράσκω), sterben (καταϑνήσκω), faulen (σήπομαι)'.

Α 120 ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
κ 282 ἕταροι δέ τοι οἵδ' ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται.
π 337 ἦ δή τοι, βασίλεια, φίλος πάϊς ἐκ Πύλου ἦλθεν.
Χ 43 ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι: cf. *Ω* 514.
Ν 211 ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμου ἦλθεν.
Ψ 770 ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ πόδοιϊν.
π 8 ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος.
Ψ 101 ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κατὰ πολλὰ μογήσας ἔλθοι . . ἐς πατρίδα γαῖαν (= *Ψ* 169).
Ο 686 φωνή δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν.
Ψ 93 τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν: cf. *υ* 228.
Κ 435 ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο (= *Ω* 29).
δ 707 τίπτε δέ μοι πάϊς οἴχεται.
Ε 472 πῆ δή τοι μένος οἴχεται: cf. *Ν* 219, *Ω* 201.
Β 339 πῆ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἥμιν.
β 139 ἔξιτέ μοι μεγάρων.
Τ 209 πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις.
Ψ 834 οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν.
ι 64 οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι.
Ψ 392 αἱ δέ οἱ ἵπποι ἄμφις ὁδοῦ δραμέτην.
Κ 94 κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει.
μ 366 καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο ὕπνος.
δ 789 ἤ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων.
Ξ 407 ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός: cf. *Χ* 292.
λ 207 τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον . . ἔπτατο.
Θ 122 ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι (= *Θ* 314, *Ο* 452).
Ζ 36 ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο.
Ο 464 παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ ἰός.
Ψ 500 οἱ δέ οἱ ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην.
Γ 367 ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον.
Ι 610 καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ (= *Κ* 90, *Χ* 388).
Ν 78 καί μοι μένος ὄρωρε.
τ 377 ἐπεί μοι ὀρώρεται ἐνδόθι θυμὸς κήδεσιν.
τ 524 ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται.
ω 318 ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε.
Ρ 633 ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
ξ 129 καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει.
ξ 88 καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.

Ψ 308 *οὐδέ οἱ ὕπνος πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροισιν* = ε 271; cf. β 389, ν 79.

N 616 *τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν*: cf. *N* 205.

Θ 329 *τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός* (= *O* 465; cf. *O* 421, *Δ* 493, ξ 31, 34, χ 17.

π 13 *ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα.*

B 266 *θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ* = π 16; cf. *X* 448.

Ψ 594 *ἢ σοίγε, διοτρεφὲς, ἤματα πάντα ἐκ θυμοῦ πεσέειν.*

μ 266 *καί μοι ἔπος ἔμπεσσε θυμῷ*: cf. *O* 451, *Π* 206, β 45.

O 280 *πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός*: cf. *Π* 741/2.

T 366 *ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄτλητον.*

Φ 117 *πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος ἄμφηκες.*

Ψ 338 *ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω.*

Δ 152 *ἀψορρὸν δέ οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.*

Υ 470 *ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν.*

P 437 *δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν*: cf. *Π* 109.

T 300 *ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι.*

ε 153 *κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν νόστον ὀδυρομένῳ.*

ε 322 *ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.*

N 704/5 *ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς.*

Λ 303 *αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί* (π 441).

Δ 266 *ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτείλης*: cf. *Δ* 458.

I 415 *ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν* (cf. *I* 413).

P 411 *ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος* = *P* 655; cf. 642.

δ 62 *οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων.*

ω 196 *τῷ οἱ κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται*: cf. *B* 325.

Ω 603 *τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο.*

φ 22 *ἵππους διζήμενος, αἵ οἱ ὄλοντο.*

ρ 318 *ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης ὤλετο.*

ο 91 *ἤ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄληται.*

O 111 *υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι.*

K 185/6 *ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν.*

ε 160 *μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω.*

Ω 85 *κλαῖε μόρον οὗ παιδός, ὅς οἱ ἔμελλε φθίσεσθαι.*

ϑ 581 *ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρό.*

δ 467 *μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.*

δ 374 *μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων.*

Δ 27 *καμέτην δέ μοι ἵπποι*: cf. μ 232.

Ψ 444 *φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν.*
P 324 *ὅς οἱ παρα πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε.*
δ 224 *οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ*: cf. *O* 664.
Ω 414 *οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται.*

d) Verba, quae significant 'denken, überlegen (*μερμηρίζω, μενοινάω, ὁρμαίνω, οἴομαι, δοκέω, διαλέγομαι, ὑλακτέω*), hoffen (*ἔλπομαι, ἔολπα*), vorhersehen (*προτιόσσομαι*), wollen (*ἐθέλω, βούλομαι*), streben, verlangen (*ἐέλδομαι, ὁρμάομαι* (*ἐφ.*), *ὄρνυμαι, ἔσσυμαι, ἐπ., μαιμάω, ἐπιμαίομαι*), rasen (*μαίνομαι*), sich freuen (*γηθέω, χαίρω, γελάω*), in Unruhe sein (*πορφύρω*), betrübt sein (*ἄχνυμαι, στένω*), unwillig sein oder werden (*ἀνιάζω, ἐπισκύζομαι, οἰδάνοναι χόλῳ, ἄημαι*), verhasst sein (*ἀπεχθάνομαι*), sich kümmern (*κήδομαι περικ.*), bemitleiden (*ὀλοφύρομαι*), staunen, schaudern (*τέθηπα, ἔῤῥιγα*), zittern (*τρομέομαι*), schlagen (*πατάσσω, πάλλομαι*), wagen (*τολμάω, ἐπι—*), dulden, ausharren (*ἐπιτλῆναι*), zum Mitleid bewegt werden (*ἰαίνομαι, κατακλάομαι*), gehorchen (*πείθομαι, ἐπι—*), sich ändern (*τρέπομαι, ἐν—*), überlegen (*ἐπιδινέομαι*).'

A 189 *ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.*
υ 38 *ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει*; cf. *π* 73.
β 92 *νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ* = 381, *σ* 283.
I 600 *ἀλλὰ σὺ μή τοι ταῦτα νόει φρεσίν.*
η 82 *πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαιν'* = *Ψ* 85; cf. *σ* 344.
ι 213 *αὐτίκα γάρ μοι ὀίσατο θυμός*: cf. *τ* 312.
κ 415 *δόκησε δ' ἄρα σφισι θυμός.*
Λ 407 *ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός* = *P* 97, *Φ* 562, X 122, 385.
υ 13 *κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλακτεῖ.*
M 407 *ἐπεί οἱ θυμὸς ἔλπετο κῦδος ἀρέσθαι.*
N 813 *ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν.*
P 234 *μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός*: cf. *P* 395, 495.
O 701 *Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου.*
υ 328 *ὄφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει*: cf. *T* 328.
φ 96 *πῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει*: cf. *ω* 313.
ξ 219 *οὔ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμός*: cf. *ε* 389.
δ 539 *οὐδέ νύ μοι κῆρ ἤθελ' ἔτι ζώειν* = *κ* 497.
λ 566 *ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν*: cf. *ν* 40.
P 702 *οὐδ' ἄρα σοί, M. διοτρεφές, ἤθελε θυμός.*
M 174 *Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ἀρέσθαι* = *O* 596.
Π 435 *διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι.*
ο 66 *ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται*: cf. *σ* 164.

Φ 571 *ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὡρμᾶτο.*
α 275 *εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται.*
Ν 73 *καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν μᾶλλον ἐφορμᾶται.*
α 347 *ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται.*
κ 484 *θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη ἠδ' ἄλλων ἑτάρων.*
Α 173 *εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται*: cf. *Γ* 42, *Ζ* 361.
Ι 398 *ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμός.*
Ε 670 *μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ.*
Ν 77 *οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατα χεῖρες . . μαιμῶσιν.*
Κ 401 *ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός.*
Π 244 *ἦ οἱ τότε χεῖρες ἀάπτοι μαίνονται*: cf. *Θ* 413.
η 269 *γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ*: cf. *Ξ* 140.
Ν 494 *ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει.*
Ψ 647 *χαίρει δέ μοι ἦτορ*: cf. *ψ* 266.
Ο 98 *οὐδέ τί φημι πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν.*
Φ 389 *ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ.*
δ 427 *πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι* = *δ* 572, *κ* 309; cf. *Φ* 551.
Ξ 38 *ἄχνυτο δέ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν.*
Υ 169 *ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ.*
δ 598 *ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.*
η 306 *μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι.*
Ι 646 *ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ.*
Φ 386 *δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο.*
δ 658 *τοῖσι δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ.*
ξ 3 *ὅ οἱ βιότοιο μάλιστα κήδετο οἰκήων.*
ξ 527 *ὅττι ῥά οἱ βιότοιο περικήδετο*: cf. *κ* 484.
Ω 422 *ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος.*
Θ 201/2 *οὐδέ νυ σοί περ ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός.*
Ψ 105 *θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν.*
Ψ 215 *αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν ἐρρίγει.*
Κ 10 *τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.*
Ν 282 *ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μέγαλα στέρνοισι πατάσσει*: cf. *Η* 216.
Χ 451 *ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσσι πάλλεται ἦτορ.*
Μ 50 *οὐ δέ οἱ ἵπποι τόλμων.*
Κ 232 *αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.*
α 353 *σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.*
Τ 220 *τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν* = *Ψ* 591.
υ 23 *τῷ δ' ἄρα τ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα.*
δ 840 *φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη.*

Ω 321 *καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν θυμὸς ἰάνθη* (= ο 165).
Ψ 600 *ὡς ἄρα σοί, M., μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη*: cf. *δ* 548.
ζ 155 *μάλα πού σφισι θυμὸς ἰαίνεται.*
δ 481 *αὐτὰρ ἐμοίγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ* (= *δ* 538, *κ* 496; cf. *ι* 256, *κ* 198, 566, *μ* 277).
A 150 *πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν*; cf. *Ψ* 156.
O 156 *ὅττι οἱ ὦκ᾽ ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πίθεσθην.*
O 162 *εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ᾽ ἐπιπείσεται*: cf. *O* 178.
β 103 *ἡμῖν δ᾽ αὖτ᾽ ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ* = *κ* 466, *μ* 28, *ω* 138; cf. *κ* 406, 475, 550, *μ* 324, *τ* 148.
δ 260 *ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο.*
τ 59 *οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον κῆρ* (= *O* 553).
ι 12 *σοὶ δ᾽ ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεσσα εἴρεσθαι.*
υ 277 *αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν ἐπιδινεῖται.*
ψ 146 *τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζεται ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων.*
P 745 *ἐν δέ τε θυμὸς τείρεθ᾽ ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν.*

e) Verba, quae significant 'leuchten, glänzen (*λάμπω(ομαι)*, *φαίνομαι*, *παμφαίνω*), brennen (*δαίομαι*), gleichen, passen (*ἔοικα*, *ἄρηρα*), sehen (*παπταίνω*, *δέρκομαι*), rasseln, klirren (*λάσκω*), ertönen (*αὔω*), zischen (*σφαραγέομαι*), niessen (*ἐπιπταίρω*).'
N 474 *ὀφθαλμὼ δ᾽ ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον.*
O 607/8 *τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην βλοσυροῖσιν ὑπ᾽ ὀφρύσιν* (= *T* 365.)
X 27/8 *ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ φαίνονται*
A 200 *δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν.*
T 16/7 *ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάροισιν . . ἐξεφάανθεν.*
σ 68 *φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι.*
Δ 468 *πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ᾽ ἀσπίδος ἐξεφαάνθη.*
Λ 29 *ἐν δέ οἱ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον.*
ζ 131 *ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται*: cf. *α* 45.
A 104 *ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην* = *δ* 662.
Γ 338 *ὃ οἱ παλαμῆφιν ἀρήρει* = *Π* 139, *ρ* 4.
δ 777 *μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.*
Ψ 463 *πάντη δέ μοι ὄσσε παπταίνετον.*
Ψ 477 *οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε.*
Ξ 25 *λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρής.*
N 409 *καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς . . ἄϋσεν.*
ι 390 *σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.*
ρ 545 *ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν.*

2) Verba transitiva:

a) Verba, quae significant ‘tödten (*κτείνω, ἔπεφνον, ἐξεναρίζω, δηιόω, φθίνω*), schlachten (*σφάζω*), verzehren (*ἔδω, κατέδω, ἐσθίω*), aufzehren, verprassen (*κείρω, κατακείρω*), zerfleischen (*δάπτω*), vernichten (*ὄλλυμι*), retten (*σαόω*), beissen (*δάκνω*), angreifen (*ἐπιχράω*).’

α 300 *ὅ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα* = *γ* 198, 308.
Ζ 203/4 *Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης .. κατέκτανε.*
Κ 559 *τὸν δέ σφι ἄνακτ’ ἀγαθὸς Διομήδης ἔκτανε.*
μ 375 *ὅ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.*
Ω 736 *ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ.*
Ρ 472 *ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο.*
Ο 437 *Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶιν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος Μαστορίδης.*
Ω 479 *αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.*
Χ 423 *τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε.*
τ 543 *ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.*
Υ 426 *ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε*: cf. *Φ* 96.
δ 91 *τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν.*
Ω 204 *ὅ τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς υἷας ἐξενάριξε* = *Ω* 520.
δ 225 *οὐδ’ εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν χαλκῷ δηιόωεν*: cf. *Ν* 675.
υ 67 *τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοί.*
Π 460 *παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν φθίσειν ἐν Τροίῃ* (= seinen lieben Sohn, welchen ...)
δ 319 *οἵ τέ μοι αἰὲν μῆλ’ ἀδινὰ σφάζουσιν*: cf. *α* 91.
τ 536 *χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν.*
π 389 *μή οἱ χρήματ’ ἔπειτα ἅλις θυμηδέ’ ἔδωμεν*: cf. *ψ* 8.
λ 116 *ὅ τοι βίοτον κατέδουσιν* = *ν* 396, 428, *ο* 32, *ρ* 378, *τ* 534.
γ 315 *μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν κτήματα* = *ο* 12.
υ 19 *ὅτι μοι μένος ἄσχετον ἤσθιε Κύκλωψ*: cf. *δ* 318.
ν 419 *βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν.*
χ 56 *ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν.*
χ 369 *οἵ οἱ ἔκειρον κτήματ’ ἐνὶ μεγάροις.*
χ 56 *ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον.*
ψ 356 *μῆλα δ’ ἅ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν.*
Ν 830 *δόρυ μακρόν, ὅς τοι χρόα λειριόεντα δάψει.*
δ 667 *ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην*: cf. *σ* 180.
Η 360 *ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.*
χ 222 *οὐδέ τοι υἷας ζώειν ἐνὶ μεγάροισιν ἐάσομεν.*

δ 765 καί μοι φίλον υἱὸν σάωσον.
Θ 362 ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν τειρόμενον σώεσκον: cf. Ι 324.
Ε 493 δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.
β 50 μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον: cf. Ameis ad h. l.

b) Verba, quae significant 'lösen (λύω), spalten (κεάζω, διασχίζω), umbiegen (ἀναγνάμπτω), schlagen (πλήσσω, ἐκ-, ἀποπλ.), brechen (ἄγνυμι, κατὰ- συν-), reissen (ῥήγνυμι), schlagen (ἀράσσω), stossen (στυφελίζω), erschüttern (πελεμίζω, τινάσσω), zerquetschen (θλάω), schädigen (βλάπτω), schwächen (ἀμενηνόω), verwunden, treffen (οὐτάω), lähmen (γυιόω), entstellen (κνυζόω), blenden (ἐξαλαόω), ritzen (γράφω), abreiben (ἀποτρίβω), verwirren, stossen (ταράσσω, κυκάω), bändigen, unterwerfen (δαμάζω), quälen (τείρω), reizen (ἐρέθω), vernichten (πημαίνω), zerschmettern (ῥαίω).'

Δ 215 λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα: cf. Π 804.
Ρ 523 ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυίοισι μαλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λῦσε γυῖα: cf. ϑ 233, σ 189, δ 794.
Χ 335 ὅς τοι γούνατ' ἔλυσεν: cf. υ 118.
Ω 599 υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται.
Π 331 ἀλλά οἱ αὖθι λῦσε μένος.
Ξ 205 καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω = Ξ 304; cf. η 74.
ε 131/2 ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε = η 249/50.
ι 70 ἱστία δέ σφιν τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἶς ἀνέμοιο.
Γ 348 ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή (= Η 259, Ρ 44; cf. ξ 348).
Ν 394 ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας.
κ 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλήν: cf. χ 476.
Γ 367 νῦν δέ μοι ἐνχείρεσσιν ἄγη ξίφος: cf. Π 801, κ 559, λ 64.
Ψ 392 ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν.
ε 316 μεσὸν δέ οἱ ἱστὸν ἔαξεν . . θύελλα.
ι 283 νῆα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων: cf. ξ 383.
τ 539 αἰετὸς ἀγκυλοχειλὴς πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε καὶ ἔκτανεν.
Γ 375 ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα.
Ο 328 ῥῆξε δέ οἱ νευρήν: cf. Ο 463.
Ν 439 ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα.
μ 422 ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τροπίν.
Ε 437 τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
Δ 531 τῷ ὅγε γαστέρα τύψε μέσην.
Θ 443 τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος.
Ν 443 ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν ἔγχεος.
ε 363 αὐτὰρ ἐπεὶ δή μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ.

E 307 *θλάσσε δέ οἱ κοτύλην.*
H 271 *βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα*: cf. *T* 166, *ν* 34.
Ψ 571 *βλάψας δέ μοι ἵππους*: cf. *Ψ* 387, 545.
N 562 *ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμήν.*
N 561 *ὅ οἱ οὔτα μέσον σάκος.*
Θ 402 *γυιώσω μὲν σφῶιν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους*: cf. *Θ* 416.
ν 401 *κνυζώσω δέ οἱ ὄσσε*: cf. *ν* 433.
λ 103 *ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας* = *ν* 343.
τ 18 *ἔντεα τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει.*
P 599 *γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις.*
ϱ 231 *πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρίψουσιν.*
A 579 *σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.*
Υ 489 *κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.*
Z 159 *Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ δάμασσεν.*
ι 443 *ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὀΐων στέρνοισι δέδεντο.*
P 754 *ἐν δέ τε θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἵδρῳ σπευδόντεσσιν*: cf. *Φ* 353.
α 341 *ἧτε μοι αἰὲν ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ τείρει.*
τ 516/7 *πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶνες ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.*
ξ 254 *οὐδέ τις οὖν μοι νηῶν πημάνθη.*
ι 458/9 *τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ θεινομένου ῥαίοιτο.*
ϱ 244 *τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν.*

c) Verba, quae significant 'giessen (*χέω, κατὰ-, περὶ-, ἐπὶ-*), verwirren (*συγχέω*), träufeln (*στάζω*), befeuchten, benetzen (*δεύω, καταδ.*), fassen (*χανδάνω*), anfüllen (*ἐμπίμπλημι*), beflecken (*μιαίνω*), bestreichen (*ἀλείφω*), abwaschen (*νίζω*), reinigen (*καθαίρω*), küssen (*κυνέω*).'

Ψ 765 *κὰδ' δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεύς.*
Υ 321 *αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' οφθαλμῶν χέεν ἀχλύν*: cf. *Υ* 421.
Ψ 281 *ὅ σφωιν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευεν.*
Υ 282 *καδ' δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν.*
ϑ 18/19 *τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη θεσπεσίην κατέχευεν χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις*: cf. *ζ* 235, *ψ* 162.
P 270 *ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν*: cf. *α* 146, *γ* 338, *ψ* 270.
Ξ 164 *τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσί*: cf. *μ* 338, *υ* 54, *τ* 590.

ε 491 τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦε.
Ρ 268 ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν χεῦε.
Π 470 ἡνία δέ σφιν σύγχυτο.
Ι 612 μή μοι σύγχει θυμόν: cf. Ω 358.
Τ 347/8 ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στήθεσσιν: cf. Τ 352/3.
Τ 38 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν στάξε κατὰ ῥινῶν.
Ρ 51 αἵματι οἱ δεύοντο κομαί.
Ι 490 πόλλακι μοι κατέδευσας ἐνὶ στήθεσσι χιτῶνα.
Δ 24 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον (= Θ 461)
ξ 344 ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι.
τ 117 μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων.
Ρ 695 τῷ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφι πλῆσθεν (= Ψ 396, δ 704, τ 471); cf. κ 247, υ 204 δεδάκρυντο δέ μοι ὄσσε.
Π 348 ἐνεπλῆσθεν δέ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί: cf. Ρ 211.
Δ 146 τοῖοί τοι, Μ., μιάνθην αἵματι μηροί.
μ 177 ἑξείης ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα: cf. μ 200.
Κ 574 αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν νίψεν ἀπὸ χρωτός.
σ 192 κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ.
Θ 371 ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε.
ι 389 πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμή.
σ 70 αὐτὰρ Ἀθήνη ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν: cf. ω 368.

d) Verba, quae significant ʻmachen, bereiten, setzen, legen (τεύχω, τίθημι), eingeben (ἐμφύω), geben, bringen (δίδωμι, ἔπορον, φέρω), vollenden (τελέω), hineinstossen (ἐμπήγνυμι), werfen, legen (βάλλω, ἐν- ἀμφι- ἐπι- ἐκ), hinausstossen (ὠθέω ἐξωθ.), herausziehen (ἀνασπάω, ἐρύω), spannen (τείνω), zurückhalten (ἐρυκάνω, ἐρητύω), halten, abhalten (ἔχω), herumdrehen (δινέω, στρεφεδινέω), wenden (τρέπω), schwingen, schütteln (σείω).'

δ 771 ὅ οἱ φόνος υἷι τέτυκται.
τ 226 αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο.
Κ 257 ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν = Κ 261.
Α 55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη: cf. ο 234, σ 158, φ 1.
Θ 218 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη αὐτῷ ποιπνύσαντι.

Τ 121 *ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω*: cf. *Π* 83, *Φ* 145, *α* 89, *ζ* 139.
α 320 *τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος*: cf. *Ε* 125, *Ρ* 570.
Ρ 469 *τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε*: cf. *β* 124.
Θ 289 *πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήιον ἐν χερὶ θήσω.*
φ 235 *τόξον ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι.*
Α 585 *μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει*: cf. *ν* 57.
α 153 *κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν Φημίῳ*: cf. *ξ* 447, *φ* 379, *Λ* 441, *Κ* 529, *Ψ* 565, *ϑ* 482.
τ 401 *τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐν γούνασι θῆκεν.*
π 173 *φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσιν.*
α 222 *οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω θῆκαν.*
Σ 375 *χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν.*
κ 338 *ἥ μοι σῦς μὲν ἔθηκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους.*
ψ 184 *τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος.*
Ι 636 *σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν.*
Ν 732 *ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεύς.*
Υ 182 *οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει*: cf. *ξ* 310.
δ 445 *ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα.*
Ν 55 *σφῶιν ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν*: cf. *ξ* 273.
Κ 438 *ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται.*
χ 347 *θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν.*
Θ 129 *δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν*: cf. Σ 545.
Π 40 *δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι.*
Δ 219 *τά οἵ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων*: cf. *Ρ* 195/6.
μ 273 *Σκύλλην πετραίην ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.*
Ζ 177 *σῆμα ἰδέσθαι ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο παρὰ Προίτοιο φέροιτο.*
Ψ 303 *Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι ὠκύποδες φέρον ἅρμα.*
Ι 156 *καί τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας*: cf. *Ι* 298.
Ι 244 *μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί.*
Σ 8 *μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ.*
Κ 104 *οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς ἐκτελέει*: cf. *Ψ* 149.
Θ 95 *μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ*: cf. *Θ* 258, *Χ* 283.

χ 83 ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος.
Ε 40 πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν: cf. Λ 447.
Χ 284 ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον.
Κ 152 ἔγχεα δέ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο.
Ν 82 χάρμη γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ: cf. β 79, τ 485, ψ 260.
Ξ 218 τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν: cf. Ρ 40, β 37, σ 103.
Π 529 μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ: cf. Ρ 451, Ε 513, Κ 447, Τ 88.
Φ 547 ἐν μέν οἱ κραδίῃ μένος βάλε.
υ 61 μοι ἤδη ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσα.
Δ 444 ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίϊον ἔμβαλε μέσσῳ.
Λ 11 Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ = Ξ 151; cf. Β 452.
ψ 208 ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆι.
α 364 ὄφρα οἱ ὕπνον ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη = π 450, τ 603, φ 357.
Ο 468 ὅτε μοι βίον ἔκβαλε χειρός: cf. Ο 384.
Λ 380 ὡς ὄφελόν τοι νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι.
Ψ 276 ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι.
τ 138 μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων.
Ε 694 ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε.
Ο 534 ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
Ν 574 ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο.
Ε 110 ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστόν.
κ 164 τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην: cf. ϑ 150.
Γ 372 ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
Ξ 404 τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην.
κ 429 Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους.
Ν 280 οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός: cf. Ι 462.
Ν 600 σφενδόνῃ ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
Φ 542 λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε κρατερή.
ο 230 ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελέσφορον εἰς ἐνιαυτὸν εἶχε βίῃ.
Σ 130 ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσι ἔχονται: cf. Σ 197.
ξ 225 ἤ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους.
Ρ 679 ὣς τότε σοί, Μ.: ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινείσθην.
Π 792 στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.

φ 412 πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο.
Λ 223 παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος = Ν 605.
Ε 676 τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη: cf. τ 479.
Ν 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Ψ 687 σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμίχθεν.

e) Verbe, quae significant 'anregen, ermuntern (ὀρίνω, ὄρνυμι, ἐποτρύνω, θαρσύνω, ἀνίημι, ἐγείρω), überreden (πείθω), bezaubern, verlocken (θέλγω), ehren (τίω, τιμάω), rächen (ἀποτίνομαι), umhüllen, verbergen, bedecken (στέφω, περιστ., καλύπτω, ἀμφικ., ἀποκρύπτω, κεύθω, γυμνόω), wachsen lassen, vermehren (ἀέξω, ὀφέλλω, τρέφω), zeigen (φαίνω), leuchten lassen (δαίω).'

Γ 395 τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν = Δ 208, Ζ 51, Λ 804, Ν 468, ρ 150: cf. δ 366.
ξ 361 ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας: cf. Λ 792, Ο 403, Ω 568, θ 178, ο 486.
Π 509 ὠρίνθη δὲ οἱ ἦτορ.
Ε 29 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός = Π 280, Σ 222: cf. Ω 585, σ 75.
φ 86 ἠδὲ γυναικὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον: cf. ρ 46/7.
Ρ 123 Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν: cf. Ν 418, Ξ 439, 487.
Ω 467 ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.
Β 451/2 ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ.
α 88 ὄφρα οἱ υἱὸν μᾶλλον ἐποτρύνω.
Π 242 θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν.
Π 691 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ο 232 τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος: cf. Ο 594.
Ε 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι.
ψ 337 ἀλλὰ τῷ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Δ 104 τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν = Π 842.
Χ 78 οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν = Χ 91.
Ο 321 τοῖσι δὲ θυμὸν ἔθελξε.
ρ 514 θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
ο 422 τά τε φρένας ἠπεροπεύει θηλυτέρῃσι γυναιξί: cf. ν 327.
ο 397 οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμώεσσιν ἰαίνει.
Α 505 τίμησόν μοι υἱόν.
γ 379 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
Δ 46 τάων μοι περὶ κηρὶ τιέσκετο Ἴλιος ἱρή.
Ι 61 οὐδέ κέ τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει: cf. Ζ 521.
γ 216 τίς δ' οἶδ' εἴ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθών: cf. Nahrhaft ad h. l.
Σ 205 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων.

ϑ 175 ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσιν.
Ξ 438 τὼ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα.
Π 735 μάρμαρον ὀκριόενϑ' ὅν οἱ περὶ χεὶρ ἐκαλύψεν.
ϑ 569 μέγα δ' ἡμὶν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν = ν 152, 158, 177, 183.
Λ 718 ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους.
ω 474 τί νύ τοι νόος ἐνδόϑι κεύϑει.
Μ 428 ἠμὲν ὅτεῳ στρεφϑέντι μετάφρενα γυμνωϑείη.
Ζ 261 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει.
ν 360 καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
β 315 καὶ δή μοι ἀέξεται ἐνδόϑι ϑυμός.
Υ 242 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύϑει τε.
ν 410 τάϑ' ὑέσσι τρέφει τεϑαλυῖαν ἀλοιφήν.
υ 308 τῷ μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ φαινέτω.
Ε 7 τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.

f) Verba, quae significant 'ergreifen, nehmen (λαμβάνω, αἱρέω), rauben (σίνομαι), fortführen, tragen (οἴχομαι ἄγων, ἀείρω), sammeln (λέγω, ἀναλέγω), herrschen (ἄρχω, κοιρανέω), tadeln (ὀνόσσομαι), hören (ἔκλυον), wissen (οἶδα), verkünden (τεκμαίρομαι).'

Ο 452 σφῶιν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα: cf. σ 88.
Ε 127 ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφϑαλμῶν ἕλον.
κ 363 ὄφρα μοι ἐκ κάματον ϑυμοφϑόρον εἵλετο γυίων: cf. μ 245.
Λ 452 οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καϑαιρήσουσι: cf. λ 425/6.
ι 149 κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καϑείλομεν ἱστία πάντα.
Ζ 234 ἔνϑ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς: cf. Τ 137 ὅ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
μ 114 ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους.
δ 634 νῆά μοι οἴχετ' ἄγων.
γ 312 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχϑος ἄειραν.
ω 72 ἠῶϑεν δή τοι λέγομεν λευκ' ὀστέα.
Φ 320 οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ ἀλλέξαι.
Β 586 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε.
ν 377 οἳ δή τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέοισιν.
Ι 55 οὔτις τοι τὸν μῦϑον ὀνόσσεται.
δ 767 ϑεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς: cf. Δ 331 οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς.
Δ 360 ὥς τοι ϑυμὸς ἐνὶ στήϑεσσι φίλοισιν ἤπια δήνεα οἶδε.
Ι 373 οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη .. εἰς ὦπα ἰδέσϑαι.

λ 112 *τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον νηΐ τε καὶ ἑτάροις* = μ 139. Non erravisse Nahrhaftium, qui non assentitur Duentzero et Ameisio *νηΐ τε καὶ ἑτάροισι* appositionem esse vocis *τοι* ratis, sed *τοι* ad *νηΐ τε καὶ ἑτάροις* spectare iudicat, vel ex eo efficitur, quod Ulixis non est particeps periculi, ita ut Circe continuet orationem ipsum periculum effugiturum esse.

g) Postremo loco commemoro nonnullos locos sine verbis positos, quos huc spectare Ameisio assentior:

Ψ 6 *ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι* = ι 172, 555, μ 199, 397, ξ 249, Ameisius germanice vertit 'meine trauten Gefährten'.

β 96 *κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες* = τ 141, ω 131; cf. Ameis.

γ 475 *παῖδες ἐμοί* ... cf. Ameis.

V. Dativus ethicus.

Hic dativus significat, ut verbis utar Nahrhaftii 'die Person, welche an dem Inhalt des Satzes irgend ein Interesse hat und einen grösseren oder geringeren Antheil nimmt oder deren Interesse man für den Inhalt des Satzes zu gewinnen sucht'. Qua de causa plerumque primam aut secundam personam ita nos invenire usurpatam, rarissime tertiam perspicuum est. Deinde ethico dativo proprium est, quod in graviore vel concitatiore fere oratione adhiberi solet, ut in sententiis, quae interrogationem aut hortationem exprimunt; persaepe autem videmus dativum ethicum, qui affirmare aliquem aliquid significat (*τοι*), cum particulis *μὲν* vel *οὐ* coniunctum transiisse in significationem 'fürwahr' (*μέντοι, οὔτοι*); praeterea commemorandum mihi est ethicum dativum aeque ac dativum commodi et incommodi non pendere a verbo aut substantivo, sed ad totam verborum sententiam spectare, ut Buttmannus eum nominaverit 'leiserer Dativus commodi'. Cum autem certis in sententiis tantum inveniamus ethicum dativum, placet mihi locos enumerare secundum sententiarum genera:

a) Sententiae, quae rogationem, hortationem, imperium significant:

Δ 410 *μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.*

Ε 249 *μηδέ μοι οὕτως θῦνε διὰ προμάχων.*

Ε 889 *μή τί μοι, ἀλλοπρόσαλλε, μινύριζε.*

Ζ 486 *μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ.*

Κ 321 *ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο.*

Ξ 236 *κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε.*

Ξ 501 *εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί.*

Π 200 *μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω.*
Π 839 *μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις.*
Ρ 501 *μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους.*
Τ 196 *Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα καπρὸν ἑτοιμασάτω ταμέειν Διί τ' Ἠελίῳ τε.*
Σ 38 *μή μοι μίμνε ἀνέρα τοῦτον.*
Ψ 19 *χαῖρέ μοι* = *Ψ* 179, *ν* 59.
Ψ 443 *μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἕστατον.*
Ω 253 *σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα.*
Ω 716 *εἴξατέ μοι οὐρεῦσι.*
β 305 *ἀλλά μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν.*
γ 101 *τῶν νῦν μοι μνῆσαι* = *δ* 331, 765.
ε 160 *μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο.*
ζ 199 *στῆτέ μοι ἀμφίπολοι.*
η 303 *μή μοι νείκεε κούρην.*
λ 488 *μὴ δή μοι θάνατόν γε παράυδα.*
ο 542 *καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν.*
ο 447 *ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἱκέσθω.*
ρ 46 *μή μοι γόον ὄρνυθι.*
ρ 393 *μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλ' ἐπέεσσι.*
ρ 544 *ἔρχεό μοι.*
σ 182 *ἀλλά μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἱπποδάμειαν ἄνωχθι ἐλθέμεν.*
τ 16 *ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας.*
τ 116 *μηδέ μοι ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν.*
υ 314 *ἀλλ' ἄγε μηκέτι μοι κακὰ ῥέξετε δυσμενέοντες.*
χ 391 *εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν.*

Non multum ab his differunt sententiae, quae consilium aut optationem exprimunt.

Ε 202 *μή μοι δευοίατο φορβῆς.*
Ι 311 *ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.*
Π 247 *ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο.*
Ρ 223 *ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα προφρονέως ῥύοισθε.*
Τ 24 *δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν μυῖαι καδδῦσαι*: cf. *Χ* 455.
β 98 *μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται* = *τ* 143, *ω* 133.
ι 377 *μή τίς μοι ὑποδείσας ἀναδύῃ.*
μ 224 *μή πώς μοι δείσαντες ἀπολήξειαν ἑταῖροι εἰρεσίης.*
ν 208 *μή πώς μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται.*
ν 216 *μή τί μοι οἴχωνται κοιλῆς ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.*
ο 128 *σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο.*

ϱ 354 Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι.
Λ 344 ὅππως οἵ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.
Ε 24 ὡς δή οἵ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη.
Ε 298 δείσας μή πώς οἵ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί: cf. Υ 62.
Λ 705 μή τίς οἵ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης = ι 42, 249.
Μ 458 ἵνα μή οἵ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.
Σ 376 ὄφρα οἵ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα.
ε 240 δένδρεα, τά οἵ πλώοιεν ἐλαφρῶς.

b) Sententiae, quae interrogationem exprimunt:

Ν 770 ποῦ τοι Δηιφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος: cf. Ν 772.
Ψ 94 τίπτε μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας;
ι 447 τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων ὕστατος;
ω 514 τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι;

c) Enuntiata affirmativa, quorum sententias ad certos quosdam homines magis quam ad alios pertinere additis dativis significatur. In voce τοι principalem dativi ethici vim paulatim imminutam esse iam dixi.

Γ 238 τά μοι μία γείνατο μήτηρ = Τ 293.
Θ 408 αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅττι κεν εἴπω: cf. Θ 422.
Ι 143 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ: cf. Τ 326.
Ι 474 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νύξ.
Σ 61 ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο = Σ 442; cf. Ω 131, ϱ 390.
Σ 95 ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι.
Σ 338 τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶν κορώνισιν κείσεαι αὔτως.
Ω 749 ἦ μέν μοι ζωός περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
γ 420 ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
δ 737 καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον.
ξ 59 τά μοι ῥεροπωμένα κεῖται.
κ 554 ὅς μοι ἄνευθ' ἑτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης κατελέξατο.
Α 239 ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος.
Α 419 τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ .. εἶμι: cf. Α 425.
Β 26 Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι = Β 63, Ω 133, 173; cf. λ 252, π 187.
Δ 405 ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.
Ε 265 τῆς γάρ τοι γενεῆς.
Ζ 211 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι = Υ 241.
Ε 801 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας: cf. Κ 316.
Ε 873 αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν ἀλλήλων ἰότητι.
Θ 294 οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν, παύομαι.

I 640 ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν.
I 158 Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος.
I 654/5 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ Ἕκτορα σχήσεσθαι ὀΐω.
K 250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
K 477 οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι.
N 252 οὐδέ τοι αὐτὸς ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι.
N 267 καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ πολλ' ἔναρα Τρώων.
N 467 τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρίκλυτος ἐξενάριξεν: cf. *P* 79.
O 201/2 οὕτω γὰρ δή τοι, γαιήοχε, τόνδε φέρω Διὶ μῦθον.
O 222 ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος ἐννοσίγαιος οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν.
T 409 οὐδέ τοι ἡμεῖς αἴτιοι: cf. *Φ* 370, α 377.
T 421 εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός: cf. β 88, μ 189, π 470.
Φ 75 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο: cf. ε 450 (= 67), ι 269, ω 114.
X 12 οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν.
X 488 αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω ἔσσονται.
Ω 620 πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται: cf. τ 404.
Ω 731 αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν.
Ω 548 αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
α 203 οὔ τοι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος ἔσσεται.
γ 325 πὰρ δέ τοι υἷες ἐμοί.
γ 372 ἐπεὶ οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή.
δ 93 ὣς οὔ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
δ 173 κείνου μέν τοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον.
δ 411 φώκας μέν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν.
η 48 οὗτος δή τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος.
ϑ 195 καί κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα.
ϑ 329 κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν.
ι 27/8 οὔ τοι ἔγω γε ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
ι 259 ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοί.
κ 538 ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται: cf. π 204, τ 585.
λ 149 ὁ δέ τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.
μ 61 Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.
μ 118 ἡ δέ τοι οὐ θνητή.
ν 248 τῷ τοι ξεῖν' Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει.
ν 336 ἡ δέ τοι αὔτως ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν.
ν 341 ἀλλά τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι.
ν 349 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστί.

ν 414 ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα ᾤχετο.
ξ 487 οὔ τοι ἔτι ζώοισιν μετέσσομαι.
ξ 508 αὐτὸς μέν τοι ἀμύμων.
ο 272 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος.
ο 515 ἐπεί τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι.
π 199 ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἕσσο.
π 207 αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης.
π 263 ἐσθλώ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε.
ρ 17 οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω.
ρ 191 ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται.
ρ 513 εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί.
ρ 572 εἵματα γάρ τοι λύγρ' ἔχω.
δ 230 ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι.
σ 233 οὐ μέν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη μνηστήρων ἰότητι.
τ 548 ἐγὼ δέ τοι αἰετος ὄρνις ἦ πάρος.
τ 592 ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι.
υ 264 ἐπεὶ οὔτοι δήμιός ἐστιν οἶκος ὅδε.
φ 172 οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ.
χ 234 οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν Μέντωρ.
ψ 26 ἀλλ' ἔτυμόν τοι ἦλθ' Ὀδυσσεύς.
ω 245 ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει: cf. ω 247.
ω 321 κεῖνος μέν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγώ.
Λ 358 ὅθι οἱ καταείσατο γαίης.
Λ 439 ὅ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν: cf. Ν 570.
Ψ 834 οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν.
ο 42 ἀγγελίην ἐρέοντα ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ, οὕνεκά οἱ σῶς ἐσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθας: cf. π 131.
χ 249 καὶ δή οἱ Μέντωρ ἔβη κένε' εὔγματα εἰπών.
Ξ 482 φράζεσθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ.

Huc spectat usus vocis *τοι* in sententiis generalibus quae vocantur usurpatus:

Μ 412 πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
Ν 115 ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
Φ 184 χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος παισὶν ἐριζέμεναι.
Ψ 315 μήτε τοι δρύτομος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφιν.
β 276 παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται.
ζ 29 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει.
θ 351 δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι·

ο 72 ἶσόν τοι κακόν ἐσθ' ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.

τ 43 αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν.

Denique commemoro dativum ad verbum ἦλθον positum, quem non modo significare eum, ad quem aliquis venit, sed etiam qui quodam modo particeps est totius verborum enuntiationis, supra dixi (p. 10): Refero igitur hunc dativum ad usum dativi ethici. Loci sunt:

Β 56 θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὄνειρος.

Β 408 αὐτόματος δέ οἱ ἦλθεν βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος: cf. γ 311.

Δ 500 ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθεν: cf. Ν 211.

ε 87 τίπτε μοι Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι εἰλήλουθας;

η 261 ἀλλ' ὅτε δὴ δέκατόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν = ξ 287.

π 57 ἄττα πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο;

B. Dativus relationis.

Saepius dativos personarum positos invenimus, ut ostendant verba non in universum dicta esse, sed ita tantum valere, ut persona dativo indicata respiciatur. Est autem duplex genus horum dativorum, alterum in quo propter causam extrinsecus allatam verba ad personam illam spectant, in altero secundum sententiam et iudicium personae in dativo positae verba valent. Illius generis exempla haec sunt:

Α 250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο.

Α 546 χαλεποί τοι ἔσοντ' ἀλόχῳ περ ἐούσῃ: cf. ρ 389.

Κ 306 χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν ἀνδράσι γε θνητοῖσι: cf. λ 156.

Ν 317 αἰπύ οἱ ἐσσεῖται . . . νῆας ἐνιπρῆσαι.

Υ 265/6 ὡς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν.

Ω 243 ῥηίτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε . . ἐναιρέμεν: cf. π 211.

Β 119 αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι: cf. Β 289.

Σ 212 περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.

Χ 305 καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι: cf. γ 204, λ 76, φ 255, ω 433.

Ο 496 οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάμεν: cf. Τ 124.

Γ 333 ἥρμοσε δ' αὐτῷ (sc. θώρηξ): cf. Ρ 210.

ε 247 τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσε ἀλλήλοισιν.

Τ 385 εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε (sc. ἔντεα).

Δ 144 (παρήιον), βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα.

Ε 340 *ἰχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν.*
Ζ 429 *ἀτάρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.*
Θ 487/8 *Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.*
Ι 70 *ἔοικέ τοι, οὔ τοι ἀεικές.*
Κ 440 *τὰ μὲν οὔτε καταθνήτοισιν ἔοικεν ἄνδρεσσιν φορέειν* (sc. *τεύχεα*): cf. *ξ* 60, *τ* 7.
Δ 341 *σφῶιν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἕσταμεν.*
Χ 71 *νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν.*
Ι 392 *ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.*
Ι 615 *καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ*: cf. *Φ* 439, *Χ* 73, *ξ* 39, *η* 159, *ρ* 583.
Ω 52 *οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον.*
Ε 253 *οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι.*
Τ 56 *ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί.*
ρ 352 *αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ.*
Ι 324 *κακῶς δ' ἄρα οἷ πέλεν αὐτῇ*: cf. *Ι* 551.
Κ 173/4 *νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖσιν ἠὲ βιῶναι.*
Μ 348 *εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν*: cf. *Ρ* 384, *Υ* 140.
Φ 483 *ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶν Ζεὺς θῆκεν.*
δ 709 *αἵθ' ἁλὸς ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται.*
δ 197 *τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν*: cf. *ο* 433, *ω* 83.
ε 79 *οὐ γάρ τ' ἄγνωτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται*: cf. *ν* 397.
λ 182 *ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δάκρυχεούσῃ* = *ν* 337, *π* 38.
λ 624 *οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τοῦδέ γέ μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον.*
ν 110 *αἳ μὲν πρὸς Βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν.*
ρ 102 *εὐνή, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται* = *τ* 595.
σ 385 *αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα φεύγοντι στείνοιτο.*
υ 242 *αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις.*
λ 502 *τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, οἳ κεῖνον βιόωνται.*

Venio nunc ad eum dativi relationis usum, qui personam significat, ex cuius sententia verba aliqua valent. Huc referre licet etiam ea enuntiata, in quibus dativus verbis *δοκεῖν*, *φαίνεσθαι*, similibus additus est. Exempla haec exstant:

Α 153 *οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν*; cf. *Α* 335, *Γ* 164, *Φ* 275, *β* 87, *θ* 311.

Α 228 τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι.
Β 215 ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν ἔμμεναι.
Ι 645 πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι: cf. *Μ* 103, *Ξ* 472.
β 320 ὥς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι: cf. ε 283, 442, η 281, 343, θ 295, ι 11, κ 149, τ 283.
Β 5 ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή = *Κ* 17, *Ξ* 161, ι 318, 424, λ 230, π 181, τ 37.
Δ 277 τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον: cf. ν 194.
Ε 866 τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης φαίνετο: cf. λ 336, ο 25.
ξ 355 ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι.
Ζ 90 πέπλον ὅ οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος εἶναι.
Ζ 338 δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ λώιον ἔσσεσθαι: cf. *Ι* 103, 314, *Μ* 215, *Ν* 735, α 376, β 141, ν 154, ψ 130.
Ι 625 οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι: cf. σ 354.
Ψ 459 ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι.
Ψ 470 δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεήν: cf. α 227, β 33, θ 388, ρ 415, σ 18, 125.
ε 347 δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν = ζ 258, υ 93.
ε 360 δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον.
Ν 458 ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι = *Ξ* 23, *Π* 652, ε 474, ζ 145, ο 204, 693, χ 338, ω 239; cf. κ 153.
Ψ 339 ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου.
Σ 520 ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι.
ζ 242 πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι.
Β 285 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν.
Δ 95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο: cf. *Ι* 305.
Ο 38 ὅστε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν (= ε 186).
θ 479 πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσιν.
Ζ 271 ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ.
Ι 401 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον: cf. ψ 562 (= θ 405), α 318.
Π 147 πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν.
Ψ 595 καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός: cf. δ 807.
δ 807 ἑταίρους, οἵ τοι παρὰ νηυσὶν ἄριστοι.
δ 569 καί σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι.
θ 546/7 ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος θ' ἱκέτης τε τέτυκται ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν.
φ 215 καί μοι ἔπειτα Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.

C. Dativus personae cum participio coniunctus, qui usurpatur, ut ostendat, quo quid tempore factum sit.

Summa necessitudine hic dativi usus cum relationis dativo coniunctus est, cum verba non spectent nisi ad personam in dativo positam, quae cum participio coniuncta factum vel actionem aliquam significat, qua tempus indicatur. Ac primum affero locum *B* 295 *ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς ἔνθαδε μιμνόντεσσιν* (= für uns, die wir hier verweilen, ist es das neunte Jahr = neun Jahre sind es, seit wir hier sind). Praeterea hunc dativum invenimus

Ω 413 *δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς κειμένῳ.*
τ 192/3 *τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠὼς οἰχομένῳ . . Ἴλιον εἴσω.*

Compluribus autem locis pro participio invenimus usurpatam esse sententiam coniunctione *ὅτε* applicatam, ut

Φ 80/1 *ἠὼς δέ μοί ἐστιν ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα*: cf. *Φ* 155/6.
Ω 765/6 *ἤδη γὰρ νῦν μοι ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν, ἐξ ου κεῖθεν ἔβην* . . cf. *τ* 222, *ω* 309.

Postea hunc dativum cum participio coniunctum etiam ita adhibitum invenimus, ut ostendat, quo loco aliquid acciderit.

Vita.

Natus sum Carolus Günther die XX. mensis Septembris anno h. s. LXI Nienburgi in oppido Anhaltino patre Friderico, matre Amalia e gente Marx, quibus superstitibus laetor. Fidei addictus sum evangelicae. Usque ad decimum annum in schola civica Nienburgensi litterarum primordiis institutus gymnasium Bernburgense adii. Quattuor autem annis post coactus sum gymnasium Coethenense adire, cum pater meus domicilium Coethenae collocavisset. Quod postquam per quinque annos frequentavi, maturitatis testimonio instructus a. h. s. LXXX Jenam me contuli, studiis philologicis operam daturus. Ubi duo semestria versatus Halis Saxonum studia academica usque ad hoc tempus continuavi. Audivi scholas vv. ill. Delbrück, Dittenberger, Falkenberg, Gaedechens, Goetz, Haym, Heydemann, Hiller, Keil, Maur. Schmidt, Zacher. Quibus omnibus viris doctissimis studiorum meorum fautoribus atque adiutoribus gratias ago quam maximas.

